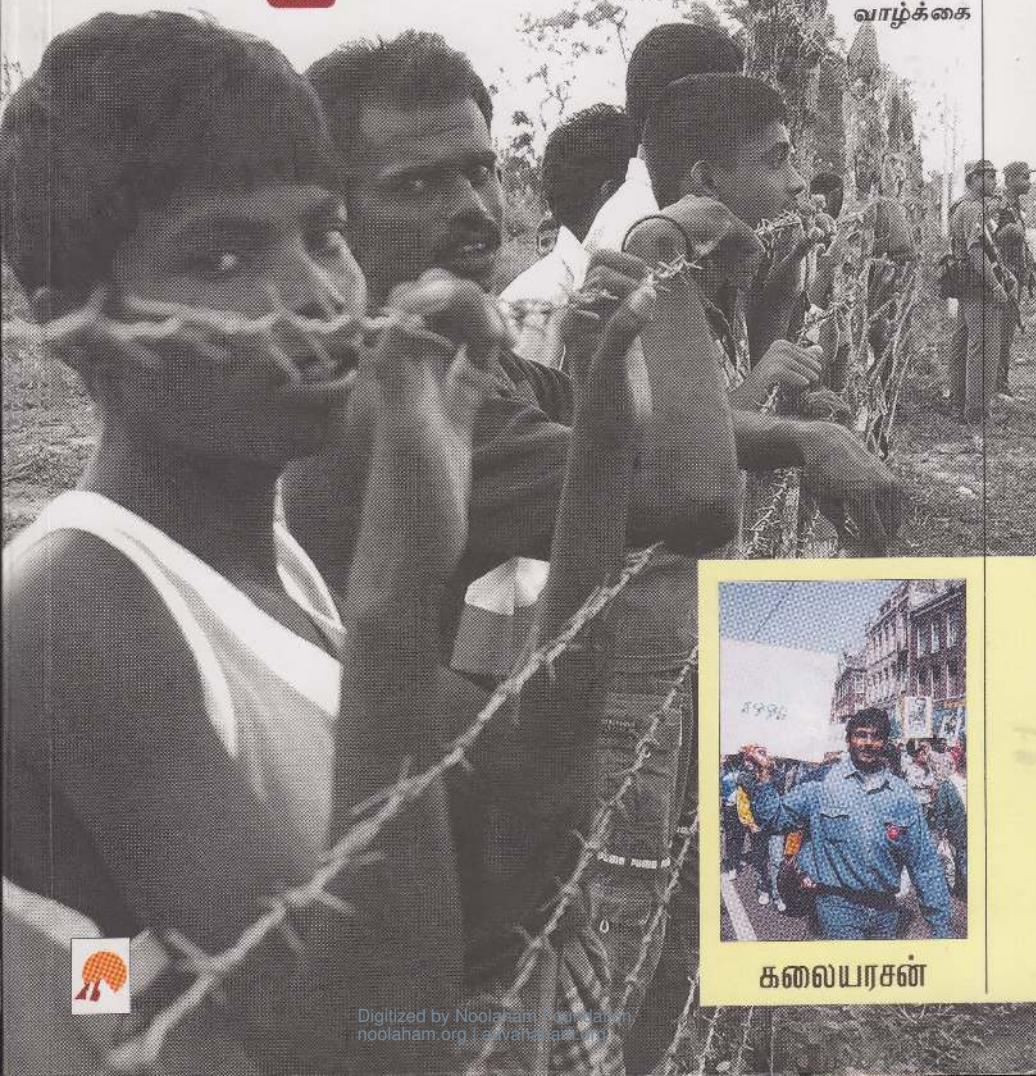

ஓர் இலங்கைத் தமிழ் அகதியின் அனுபவக் குறிப்புகள்

ஊக்டி வாழ்க்கை

பலம் பெயர்ந்த
தமிழர்களின்
போராட்ட
வாழ்க்கை

கலையரசன்

அக்ஷி வாழ்க்கை

வானப்புதிருமலை

கலையரசன்

நூலாசிரியர் கலையரசன் ஓர் இலங்கைத் தமிழர். வெகுஜன ஊடகங்களால் மக்களுக்குச் சொல்லப்படாத, முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாத அல்லது மறைக்கப்பட்ட செய்திகளை தேடி எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். பல ஜோப்பிய நாடுகளுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டு அங்குள்ள அரசியல், சமூக நிலவரங்களை ஆய்வு செய்திருக்கிறார். இவருடைய வலைப்பதிவு முகவரி, www.kalaiy.blogspot.com.

స్తుంబ శ్రీమాన్‌యాది ను పాక్షయాండు గుణితిగాంధు
శ్రావప్పంయాది శ్రేష్ఠశ్రుతాండ్రు దొండుండ్రు గ్రామాలలో
అప్పించున్నాయి త్రయో శ్రావప్పంయాది మిథ్యాప్రభీంగు
యిపు గొప్పతికి క్రమాంగాది కొర్మా కావి గొండిపుండి
శ్రుతాండ్రు ప్రాణయి ప్రతిశ్రుతాండ్రు యిప్పాండ్రు
ప్రాణి పుట్టు వాయిదాయాది వ్యూహ ఉపరిషత్తు వాయిదాయా
విషయ వ్యాఖ్యాపాణించు వాయిదాయి నొరించున్నది

கால்பூர இலகு
in India Vizag
அகதி வாழ்க்கை

கிரி பிளாஸ் 2010
கிரி பிளாஸ் 201
பிளாஸ் நெடு

1234-21-848-1234
902 - 1234567890

கலையரசன்

கிரி பிளாஸ் 2010
கிரி பிளாஸ் 201
கிரி பிளாஸ் 201
கிரி பிளாஸ் 201

E-mail : support@avaniam.com
Web site : www.avaniam.com

All rights reserved to this work last with this
copyright holder except for reversion and
derivative use of this publication to the best of this
work is prohibited under the conditions of copyright
of this document publication of the copyright of this
work

Author's Email : fesiyap@gmail.com
Cover Illustration: Sankarapoojai
Inside Photo: Krishnamoorthy

அகதி வாழ்க்கை
Agadhi Vaazhkai
by Kalaiyarasan ©
First Edition: July 2010
192 Pages, Price Rs. 100
Printed in India.

ISBN 978-81-8493-477-9
Kizhakku - 509

Kizhakku Pathippagam
No.33/15, Eldams Road,
Alwarpet, Chennai - 600 018.
Phone : 044 - 42009601/03/04
Fax : 044 - 43009701

Email : support@nhm.in
Website : www.nhm.in

Publisher
Badri Seshadri
Chief Editor
Pa. Raghavan
Editors
Uma Sampath
S. Sujatha
Marudhan
B.R. Mahadevan
Copy Editors
Mugil
Sa.Na. Kannan
R. Muthukumar
Balu Sathy
R. Immanuel
Chief Designer
T. Kumaran
Designers
S. Kathiravan
Muthu Ganesan
E. Anandan

Kizhakku, An imprint of New Horizon Media Pvt. Ltd.

All rights relating to this work rest with the copyright holder. Except for reviews and quotations, use or republication of any part of this work is prohibited under the copyright act, without the prior written permission of the publisher of this book.

Author's Email : kalaiy26@gmail.com

Cover Illustration: Shutterstock ©

Inside Photos : Kalaiyarasan

PRODN / 06 / 07-10

வெள்ளுத் திரும்புவதை

4.	வெள்ளுத் திரும்புவதை	நெடுஞ்செழுவு	1. விடைப்	
5.	ஏன் என்றால் குறிப்புகள்		போதுமானதாக இருக்கின்றன	2.
11.	ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை	மக்களிட	3.
31.	ஒன்றுப் பயிர்களைப் பிடித்து மதுகுமிழைப்படி			4.
32.	ஏற்றுவதை அம்புவதை	ஏற்றுவதை அம்புவதை	மக்களிட	5.
33.	ஏற்றுவதை அம்புவதை ஏற்றுவதை			6.
34.	ஏற்றுவதை அம்புவதை ஏற்றுவதை			7.
35.	ஏற்றுவதை அம்புவதை ஏற்றுவதை			8.
36.	ஏற்றுவதை அம்புவதை ஏற்றுவதை			9.
37.	ஏற்றுவதை அம்புவதை ஏற்றுவதை			10.

ஏற்றுவதை அம்புவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை

13.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை		11.
16.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	12.
17.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	13.
18.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	14.
19.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	15.
20.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	16.
21.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	17.
22.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	18.
23.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	19.
24.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	20.
25.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	21.
26.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	22.
27.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	23.
28.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	24.
29.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	25.
30.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	26.

அங்புடன்

மகன் அகரங்கு

37.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	1.
38.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	2.
39.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	3.
40.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	4.
41.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	5.
42.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	6.
43.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	7.
44.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	8.
45.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	9.
46.	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	ஏற்றுவதை ஏற்றுவதை	10.

முகவரி

பகுதி: 1 பயணங்கள்

/ 9

1. தொடக்கம்	/ 11
2. பேரினவாதமும் தேசியவாதமும்	/ 16
3. அதிரடி அரசியல்	/ 22
4. ஆக்கிரமிப்பும் எதிர்ப்பும்	/ 26
5. அகதிகள் பலவிதம்	/ 31
6. கறுப்பு ஜி மலை	/ 38
7. வணக்கம் இந்தியா!	/ 43

பகுதி: 2 சர்வதேச அகதி அரசியல்

/ 49

1. மேற்கு நாடுகளும் அகதிகளும்	/ 51
2. மீறப்படும் மனித உரிமைகள்	/ 54
3. பணிப்போர் அகதிகள்	/ 57
4. கம்யூனிச அகதிகள்	/ 62
5. ஜெர்மனியின் அரசியல்	/ 65
6. மூன்றாம் உலக அகதிகள்	/ 67
7. காலனிய அகதிகள்	/ 69

பகுதி: 3 திரைகட்டளையும் புகலிடம் தேடு

/ 73

1. அகதிகளின் உறவுப்பாலம்	/ 75
2. கடத்தல்	/ 79
3. எல்லை கடக்கும் தொல்லைகள்	/ 81
4. தஞ்சம், துன்பம்	/ 84
5. நாடோடிகளின் தேடல்	/ 86
6. அகதிகளை விடு, கிரிமினல்களைத் தேடு!	/ 88

1. துவைக்கும் கேள்விகள்	/	95
2. சிறை	/	99
3. தடுப்பு முகாமில் சில தினங்கள்	/	101
4. சத்திய சோதனை	/	104
5. போரும் மனிதாபிமானமும்	/	106
6. யுத்தத்துக்கு அப்பால்	/	110
7. அகதிகளின் அரசியல்	/	113
8. சொன்னதும் சொல்லாததும்	/	115
9. சட்டம் ஓர் இருட்டறை	/	119
10. அகதிகளும் அறிக்கைகளும்	/	122
11. ஆம், தவறுதான்!	/	125
12. வேற்றுமையும் ஒற்றுமையும்	/	127
13. மூன்று வகை அகதிகள்	/	133
14. ஒதுக்கப்பட்ட பணிகள்	/	138
15. மாயவலை	/	143

1. லண்டன் சுதந்தரம்	/	149
2. உழைப்பும் சுரண்டலும்	/	152
3. லண்டனில் சென்னை	/	157
4. கோயில் இல்லாத ஊரில்	/	161
5. ஆங்கிலம், ஆடம்பரம்	/	164
6. இனவெறி	/	168
7. தமிழர்கள் வேண்டும்!	/	172
8. கணக்குக்குத் தெரியாத சுவர்கள்	/	178
9. கனவுகள் தொடரும்	/	183
10. பாடங்கள், படிப்பினைகள்	/	187

50.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	1
51.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	2
52.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	3
53.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	4
54.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	5
55.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	6
56.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	7
57.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	8
58.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	9
59.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	10
60.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	11
61.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	12
62.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	13
63.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	14
64.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	15
65.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	16
66.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	17
67.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	18
68.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	19
69.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	20
70.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	21
71.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	22
72.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	23
73.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	24
74.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	25
75.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	26
76.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	27
77.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	28
78.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	29
79.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	30
80.	நீலனின்கவி மதுக்காங்கி	31

ஒதுக்கம்

அப்போது என்கிற பலம்

நீங்கள் தூங்கி வருகின்றேன் என்றால் முறையில் அந்தக்காலத்திற்கு மாறாக வருகின்ற சூழ்நிலை குறைப்பிட்டது. ஆகவே அதை அடுத்து முறையில் தடுத்து வருகின்றது. எனவே பொது மாந்து மாந்து தூங்கின்ற நீங்கள் தூங்கின்ற நீங்களின், எங்களைக் கல்லீர வேடு சம்பந்தம் இருப்பதைக் கொள்ளவேண்டுமென்று நீங்கள் பாகம் ஒன்று கொண்டு வருகின்றேன்.

பயணங்கள்

நீங்கள், நான் நீங்களை பொது முறையில் அனுமதியளிக்கும் என்றி முன்ம் நோக்கிப் பார்த்த வேறுபோன்றத்தோல், எப்படி நேர்விதம், என்ற குறையை ஏற்ற வேறுப் பொது முறைக்காலத்தைப் போன்று, என்றால் நான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நேர்விதம் எடுத்து வருகிறேன். எனவே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நேர்விதம் எடுத்து வருகிறேன். எனவே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நேர்விதம் எடுத்து வருகிறேன். எனவே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நேர்விதம் எடுத்து வருகிறேன்.

நீங்கள் நேர்விதங்களை நூல்களிலிருப்பின் எல்லா ஏது நீங்கள், எனவே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நேர்விதம் எடுத்து வருகிறேன். எனவே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நேர்விதம் எடுத்து வருகிறேன். எனவே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நேர்விதம் எடுத்து வருகிறேன்.

நூலாம் வகுப்பு
ஏவாநாம் வகுப்பு

தொடக்கம்

இந்தியாவிலும் முன்வரம் நடந்து சென்றிருக்கிற ஒரு பிரபு என்று அறியப்படுகிற பேர் போன்ற பெருமையை வெளியிட்டு வருகிறார்கள். அதை விட்டு வருகிறார்கள் என்று அறியப்படுகிற பேர் போன்ற பெருமையை வெளியிட்டு வருகிறார்கள். அதை விட்டு வருகிறார்கள் என்று அறியப்படுகிற பேர் போன்ற பெருமையை வெளியிட்டு வருகிறார்கள். அதை விட்டு வருகிறார்கள் என்று அறியப்படுகிற பேர் போன்ற பெருமையை வெளியிட்டு வருகிறார்கள்.

அப்போது எனக்குப் பத்து வயது.

1977ம் ஆண்டு, கோடைக் காலம். கொழும்பு மாநகரம் வழக்கத்துக்கு மாறாக ஆள் நடமாட்டம் குறைந்து காணப்பட்டது. ஒரு சில தினங்களுக்கு முன்னர்தான், இனக்கலவரம் நடந்து ஓய்ந்திருந்தது. அரசுப் போக்கு வரத்து துறைக்குச் சொந்தமான பேருந்து வண்டியில், எங்களைத் தவிர வேறு தமிழர்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நிலைமையின் தீவிரத்தை உணர்ந்து சிங்களத்தில் உரையாடிக் கொண்டோம்.

நானும், தந்தையும், நண்பரும் கொழும்பு இந்துக் கல்லூரியில் அமைந்திருக்கும் அகதி முகாம் நோக்கிப் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தோம். வழி நெடுகிலும், அரை குறையாக ஏரிந்து போன தமிழர்களுடைய வீடுகள். அந்த வீடுகளில் வசித்த வர்கள் என்னவானார்கள்? நெருப்பில் கருகி இறந்திருப்பார்களா? அல்லது உடுத்திய உடையோடு தப்பிச்சென்றிருப்பார்களா? அகதி முகாம்களில் அடைக்கலம் புகுந்திருப்பார்களா? யாரிடம் சென்று கேட்க முடியும்?

அரசாங்க ஊழியர்களின் குடியிருப்பில் எமது வீடு இருந்ததால், கலவரத்தில் அகப்படாமல் தப்பிப் பிழைக்க முடிந்தது. நாங்கள் பயணம் செய்யும் வழிநெடுகிலும் பலர் தாங்கள் நேரில் பார்த்த

அல்லது கேள்விப்பட்ட சம்பவங்களை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். சிங்களக் காடையர்கள் யார் யாரை எங்கெங்கே கொன்றார்கள், எப்படிக் கொள்ளையடித்தார்கள், யாரையெல்லாம் பாலியல் பலாத்காரம் செய்தார்கள்? அனைத்தையும் விவாதித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

பிறகு, சேரிகளில் இருந்த சிங்களர்கள், வசதியான தமிழரின் வீடுகளை எரித்துக் கொள்ளையடித்த சம்பவங்கள். வசதி படைத்த சில தமிழர்களின் வீடுகளில் வேலை செய்த சிங்கள வேலைக்காரர்கள், கலவரத்தைப் பயண்படுத்தி தமது ஏஜ்மானர் களை கொலை செய்த அல்லது காட்டிக் கொடுத்த விஷயங்கள். விதி விலக்காக, சில கருணையுள்ள சிங்களப் பொது மக்கள் தமிழருக்கு அடைக்கலம் கொடுத்திருந்தனர்.

தமிழர்கள் அதிகமாக வசித்து வந்த நகர்ப் பகுதியில் தாற்காலிக இருப்பிடமாக மாற்றப்பட்ட அகதி முகாம் இருந்தது. பாட சாலை நுழைவாயிலில் காவல்துறையினர் காவலுக்கு நின்றனர். சப்மேதின் கண் என்னும் இயந்திரத் துப்பாக்கியை அவர்கள் ஏந்தியிருந்தனர். இந்த ஆயுதங்களால் ஏன் கலவரத்தைக் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை?

பிறகு, புரிந்தது. பலரும் சொல்வது போல் காவல்துறை என்பது புனிதமான ஒரு நிறுவனம் அல்ல. ஆயுதம் ஏந்தி நிற்கும் அவர்களும் சிங்களர்களே. சாதாரணச் சிங்கள மக்களுக்கு இருக்கும் இன உணர்வுதான் அவர்களுக்கும் இருந்தது.

நான் வசித்த குடியிருப்பில் தமிழ் அரசுப் பணியாளர்களின் குடும்பங்களும் இருந்தன. தமிழர்கள் என்ற ரீதியில் நாங்கள் கூடிப் பேசுவது வழமை. அந்தப் பேச்ககளின் ஊடாகப் பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளமுடிந்தது.

★

1948ல் இலங்கை சுதந்தரமடைந்தது. அப்போது, கொழும்பு மாநகரில் பல தமிழர்கள் பெரிய பதவிகளில் இருந்தனர். அரசாங்கத்திலும் வேறு பல நிறுவனங்களிலும் தமிழர்களின் பிரதிநிதித் துவம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தது. ராணுவத்தில் மட்டுமே பங்களிப்பு குறைவாக இருக்கும். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ராணுவத்துக்கான ஆள்சேர்ப்பில், கலப்பினப் பரங்கியர்களுக்கு (Burghers) மட்டுமே இடம் அளிக்கப்பட்டது.

1961-ம் ஆண்டு, பரங்கி ராணுவ அதிகாரிகள் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். முயற்சி தோல்வியுற்றது. அதன் பிறகு, பெருமளவு பரங்கியர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு ஒடிவிட்டனர். அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பின்னர் ராணுவத்தில் அதிகளவு சிங்கள இனத்தவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.

கொழும்பில் வசித்த யாழிப்பாணத் தமிழர்கள் தங்களைப் பல வகையில் தயார்படுத்தி வைத்திருந்தனர். இயல்பாகவே பதவிகள் அவர்களை நாடிச் சென்றன. இதைக் காரணம் காட்டி, சிங்கள அரசியல்வாதிகள் இனவாதத்தைக் தூண்டிவிட்டனர். இங்கலவரங்கள் மூட்டிவிடப்பட்டன.

இதற்கு அடுத்த கட்டமாக, சிங்கள மொழி மட்டுமே அரசு மொழி என்னும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்கள் இருந்த காலத்தில் அவர்களுடன் பணியாற்றிய அனுபவம் கொண்டு இருந்ததால், தமிழர்கள் ஆங்கிலத்தைக் கற்றறிந்திருந்தனர். சிங்களம் சரளமாகத் தெரிந்திருந்தால் மட்டுமே அரசு பதவிகளில் நிலைக்க முடியும் என்ற சட்டம் வந்தபோது அதை அவர்கள் எதிர்த்தனர். இதனால் பலர் தங்கள் வேலையை இழக்கவேண்டியிருந்தது.

சிங்களமயமாக்கல் நாடெங்கும் தொடர்ந்தது. தமிழர்கள் எதிர்ப்பு காட்டியபோது, அதை அகம்பாவம் என்று சிங்களர்கள் புரிந்து கொண்டனர். தமிழரின் ஓவ்வொரு எதிர்ப்புக்கும் பதிலடி கொடுத்தனர். பதிலடி காட்டமானதாக இருந்தது. இனக் கலவரம் வாடிக்கையானது.

★

என் தந்தை அரசாங்கப் பணியில் இருந்ததால், அகதி முகாமைப் பார்வையிட எமக்கு விசேஷ அனுமதி கிடைத்திருந்தது.

இந்துக் கல்லூரி அகதி முகாமாக மாறியிருந்தது. இரண்டு மாடி களில் உள்ள வகுப்பறைகளில் அகதிகள் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அனேகமாக அனைவரும் உடுத்திய உடையுடன் வந்திருந்தனர். அவர்களில் பலர் வசதியாக வாழ்ந்தவர்கள். டாக்டர்கள், பொறியியலாளர்கள் என்று கெளரவமான பதவிகளை வகித்த வர்கள். சேர்த்து வைத்திருந்த, நகைகள், பணம் எல்லாவற்றையும் பறி கொடுத்து விட்டு உயிரை மீட்க ஒடிவந்திருந்தனர்.

முகாமில் நிலவும் வசதிக் குறைபாடுகள் முகத்தில் அறைந்தன. பார்வையிட்டுக்கொண்டே நகர்ந்தபோது ஓரிடத்தில் சலசலப்பு காணப்பட்டது. கவனித்தேன். இரண்டு கும்பல்கள் தனித் தனியே பிரிந்து நின்று வாக்குவாதம் செய்துகொண்டிருந்தனர். இங்குள்ள அனைவருமே அகதிகள்தாம் என்னும்போது சலசலப் புக்கு என்ன காரணம் இருக்கமுடியும்? உரக்கப் பேசியும் ஏசியும் வாய்ச் சமரில் ஈடுபடவேண்டிய அவசியம் எங்கிருந்து வந்தது?

நடுப்பகுதி மட்டும் வெற்றிடமாக இருந்தது. அங்கே சாக் கட்டியால் ஒரு கோடு அழுத்தமாகக் கீறப்பட்டிருந்தது. அசோக வனத்தில் சிதை கிழித்ததாகச் சொல்லப்படும் கோடு எனக்கு உடனே நினைவுக்கு வந்தது. கோட்டுக்கு இரு பக்கமும் இரு பிரிவினர். கூர்ந்து கவனித்தேன். அவர்களிடையே எந்த விதத்தியாசத்தையும் என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

சில நிமிடங்கள் கழிந்த பிறகுதான் புரிந்தது. கோட்டுக்கு ஒரு பக்கம் சுவரோடு ஒட்டி நிற்பவர்கள் உயர் சாதியினர். மறு பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள். இரு குழுவினரும் தற்போது அகதிகள்தாம் என்றாலும் இருவரும் எப்படி ஓரிடத்தில் ஒன்றாக வசிக்கமுடியும்? எப்படி சிநேகத்துடன் உரையாடிக்கொள்ளமுடியும்? எப்படி முகம் பார்த்துப் பேச முடியும்? என்னதான் சிங்களர்களிடம் அடிவாங்கினாலும், அனைத்தையும் இழந்து நின்றாலும், யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் சாதி அடையாளத்தை மட்டும் இழக்க மாட்டார்கள் என்பது புரிந்தது.

எமது பாடசாலையில் அகதிகள் நீண்ட காலம் தங்கி இருக்க வில்லை. யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு கப்பல், மட்டக்களப்புக்கு ஒரு கப்பல் ஏற்பாடு செய்து அரசாங்கம் அகதிகளை அவர்களது பூர்வீக இடங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தது.

★

இலக்கை என்பது அனைத்து சமூகத்தினருக்குமான தாயகம் என்று தான் என்னைப் போன்ற பலர் அதுவரை நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம். வடக்கு, கிழக்கு மட்டுமே எமது இடம் என்பது பின்னர் புரிந்தது. கொழும்பில் தமிழர்கள் வந்தேறி குடிகளாகவே கருதப்பட்டனர். அரசு என்ற அமைப்பு, கலவரத் தின் போது தனது தமிழ் மக்களைப் பாதுகாக்கத் தவறியது.

பேரினவாதமும் தேசியவாதமும்

சிங்களப் பேரினவாதத்தின் எதிர்விளைவாக தமிழ் இனவாதம் தோன்றியது. இலங்கை எங்களுக்கு உரியது என்றார்கள் சிங்களர்கள். தமிழர்கள் இந்தியாவில் இருந்து வந்த குடியேறியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். குடியேறிகளுக்கு எப்படி ஒரு நாடு சொந்தமாக முடியும்? முடியும் என்றார்கள் தமிழர்கள். தாம் மட்டுமே இலங்கைத் தீவின் பூர்வீகக் குடிகள் என்றும், சிங்களர்கள் தமக்குப் பிறகு வந்தவர்கள் என்றும் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

தமிழர்களை வென்ற துட்ட கெழுனுவைச் சிங்களர்கள் தமது தேசிய நாயகனாகக் கொண்டாடினார்கள். மகா வம்சத்தில் துட்ட கெழுனுவைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தமிழர்களின் நாயகனாக இருந்த எல்லாளனை போரில் கொன்று அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றியவன் துட்ட கெழு. தமிழர்களை முறியடிக்க விரும்பிய அரசியல் தலைவர்கள், துட்ட கெழுனுவைத் தங்கள் அடையாளமாக வரித்துக்கொண்டார்கள். தம்மை நவீன துட்ட கெழுவாக முன்னிறுத்திக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் சிங்களர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றுவிடலாம் என்று கணக்குப்போட்டார்கள்.

தமிழர்கள், பதிலுக்கு எல்லாள மகாராஜாவைத் தங்கள் கதாநாயகனாக முன்னிறுத்தினார்கள்.

கி.மு. 145 தொடங்கி கி.மு. 101 வரை இலங்கையை முழுவது மாக ஆண்ட தமிழ் மன்னன். அனுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு இலங்கையை ஆண்டு வந்தவன், எல்லாளர்கள். சிங்களர்களின் நூலான மகாவம்சம், எல்லாளரின் ஆட்சி மற்றும் நிர்வாகத் திறனைப் பீராட்டியிருந்தது முக்கிய மானது. எல்லாளரை கொண்ற பிறகும், துட்ட கெழுனு அவர் இறந்த இடத்தில் ஒரு கோவிலைக் கட்டி, எல்லாளரைக் கொரவித்தான் என்கிறது மகா வம்சம். எல்லாளரின் வீரத்தை எதிரிகளும் போற்றினர் என்பதற்கு இது ஒரு சான்று. இந்திலையில், சிங்கள தலைவர்கள் துத்த கெழுனுவை முன்னிறுத்திய போது, தமிழர்கள் எல்லாளரைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். எல்லாளர் தமிழர்களின் பெருமைக்குரிய ஓர் அடையாளமாகக் கொண்டாடப்பட்டார்.

1519 தொடங்கி 1560கள் வரை யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட அரசன், சங்கிலியன். தன் தேசத்துக்குள் நுழைய முனைந்த போர்த்து கிசியர்களுக்கு சங்கிலியன் ஒரு சவாலாக இருந்தான். சங்கிலியன், துணிச்சலுடன் தன் படைகள் கொண்டு போர்த்துக்கலை எதிர்த்து வீழ்த்தி வந்தான். சங்கிலியனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாணம், நவீன தமிழீழத்தின் அடிப்படையாக மாறியது.

★

என் பெற்றோர் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு பிறபடுத்தப்பட்ட விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். உத்தியோகம் கிடைத்து, பின்னர் கொழும்பில் குடியேறினார்கள். இவர்களைப் போல் பலரும் கொழும்பில் குடியேறியிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் தமிழர் என்னும் அடையாளத்தைத் தேடிக்கொண்டு இருந்தனர்.

பெரும்பான்மை சிங்கள இனம் வாழும் கொழும்பு மாநகரில், இந்துக் கோயில்களில் நடக்கும் வெள்ளிக்கிழமை பூஜைகளும் திருவிழாக்களும் தமிழ் அடையாளத்தின் பெருமிதங்களாக மாறின.

சொந்த ஊரில் இருந்தபோது கோவிலுக்கு அதிகம் செல்லாத வர்கள்கூட, கொழும்பில் இருந்தபோது தவறாமல் வழி பாட்டுக்குச் சென்றனர். தமிழ் கடவுளை வணங்குகிறோம்,

தமிழர்களுடன் ஒன்றுசேர்ந்து கோவிலுக்குப் போகிறோம், தமிழர்களின் கலாசார உடைகளை அணிகிறோம் என்று பெருமிதம் கொண்டனர்.

தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் வட-கிழக்கு மாகாணங்களை விட கொழும்பில் ஆரம்பகாலத்தில் தமிழ் தேசியவாதக் கருத்துகள் தழைத்தோங்கின. அதற்கான காரணங்களை நாம் ஆராய்வேண்டியது அவசியம்.

1. தமிழ் உணர்வு அதிகம் வெளிப்படும் கொழும்பில்தான் சச்சரவுகளும் அதிகம் இருக்கும். சிங்கள காவலர்களும் குண்டர்களும் தமிழர்களின் போராட்டங்களை வன்முறை கொண்டு அடக்கினர். வட மாகாணத்தில் உள்ள தமிழர்கள் அனுபவிக்காத துயரங்களை இவர்கள் அனுபவிக்கவேண்டி வந்தது. இனக்கலவரங்கள் அவ்வப்போது மூளை ஆரம்பித்தன.
2. சிங்கள குடியேற்றங்களால் கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்விடங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஏழைகள் என்பதால் தமிழரின் முதன்மை பிரச்சனையாக சிங்கள குடியேற்றம் உருவெடுக்கவில்லை.
3. தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் பெரும்பாலும் அதிகம் சம்பாதிக்கும் வழக்கறிஞர்கள், அல்லது உயர் மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குக் கொழும்பிலும் சிங்களப் பகுதிகளிலும் நிறைய சொத்துகள் இருந்தன. ஜம்பதுகளில் பண்டாரநாயக்க பிரதமரான பின்னர் நில உச்சவரம்புச் சட்டம் மூலம் பெருமளவு காணி நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டன.
4. கொழும்பில் நகரமயமாக்கப்பட்ட சமுதாயத்தில், சாதி வேற்றுமையை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அனைவருட னும் கலந்து பழக வேண்டிய நிலைமை நீடித்தது. அப்படிப் பட்ட சூழலில் தேசிய இன அடையாளம் உருவாவது இயற்கையானது. யாழ் குடாநாட்டில் அதற்கு மாறாக நிலப்பிரபுத்துவம் இன்னமும் எஞ்சியிருந்தது. அங்கே தமிழன் என்ற இன அடையாளம் ஏற்படசாதிய அடக்குமுறை தடையாக இருந்தது. இதே நிலைமை புலம் பெயர்ந்த அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் தொடர்ந்ததைப் பின்னர் பார்க்கலாம்.

அகதிகள் திருப்பி அனுப்பப்பட்டு பாடசாலை தொடங்கிய போது, எம்மைப் போல் கலவரத்தால் பாதிக்கப்படாத குடும்பங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் சமூகமளித்திருந்தனர். அகதிகள் தங்கியிருந்த வகுப்பறைகள் என்ற யதார்த்தம் பல மாணவர்களை முகம் சுளிக்க வைத்திருந்தது. இருப்பினும் கலவரம் பற்றிய தமது அனுபவங்களை அனைவரும் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டங்களில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி மழங்கிக் கொண்டிருந்த தேசியவாதக் கருத்துகள் எமது பாடசாலைக்குள்ளும் புகுந்து கொண்டது. யாழ் மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மை மக்களின் ஆதரவைப் பெற்ற பிராந்தியக் கட்சி, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி. அது, வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத் தில் வாழ்ந்த பாரம்பரிய இலங்கைத் தமிழர்களை மட்டும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. மேட்டுக்குடியைச் சார்ந்த யாழ் தமிழர்கள் கட்சிக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். கூட்டணி சார்பாக, பாராஞ்சுமன்றப் பிரதிநிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் தொழில் முறை வழக்கறிஞர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நான் பயின்ற யாழ் நகர் இந்துக் கல்லூரி ஒரு தனியார் பாடசாலையாகும். காலனிய காலத்தில் யாழ் சைவ வெள்ளாள மேட்டுக்குடியினரால் கட்டப்பட்டது. இலங்கை சுதந்தர மடைந்த பின்னரும் ஆதிக்கச் சாதியைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் மட்டுமே அதில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். நாட்டின் பொருளாதார வளங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட காலங்களில், தனியார் பாடசாலைகளும் அரசுடைமை ஆக்கப்பட்டன. அதன் பின்னரே அனைத்துச் சாதியினரும், மதத்தினரும் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்க முடிந்தது.

பிற்காலத்தில், அரசாங்கப் பாடசாலையான பின்பும், இந்துக் கல்லூரி நிர்வாகம் அப்படியே இருந்தது. இத்தகைய பின் னணியைக் கொண்ட பாடசாலை, தமிழ் தேசியவாதத்தை உயர்த்திப் பிடித்த கட்சிக்கு, பிரசாரம் செய்ய மேடை போட்டுக் கொடுத்ததில் வியப்பில்லை.

மேடையில், பேச்சாளர்கள் பொழுந்துவிட்டுச் சென்ற அனல் பறக்கும் தமிழ் இனவாதக் கருத்துகள் மறு நாள் வகுப்பறையில் அலசப்படும். ஆசிரியர்களும் விவாதத்தில் கலந்து கொள்வார்கள். மாணவர்கள் தமிழ் தேசியத்தை ஆதரிக்கும் கவிதைகள்

எழுதினார்கள். யாழ் இந்துக் கல்லூரி 'தமிழ் தேசியத்தின் கோட்டையாக' மாறிக்கொண்டிருந்தது. (இப்பொழுதும் அப்படியே தொடர்கின்றது).

மாணவர்கள், தாமே முன்வந்து தமிழ்முத்துக்கான ஆயுத போராட்டத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டனர். புவிகள் அமைப்பின் முன்னணி உறுப்பினர்கள் பலர், யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் மாணவர்களாக இருந்தவர்கள். என்பதுகளின் தொடக்கத்தில், பாராளுமன்றக்கட்சியான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, தனக்கென ஒரு ஆயுதக் குழுவை அமைப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தது. (இந்திய அரசின் ஆதரவு இருந்திருக்கலாம்). அதற்கான ஆவணங்களுடன் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்த ஒரு இளைஞர், கொழும்பு விமான நிலையத்தில் கைது செய்யப்பட்டார். அத்துடன் கூட்டணியின் ஆயுத போராட்டக் கணவும் முடிவுக்கு வந்தது. அன்று கைது செய்யப்பட்ட 'தீவிர வாதி' கூட ஒரு இந்துக்கல்லூரி பழைய மாணவர் தான்!

★

வட-கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் ஈழம் என்ற தனி நாடு அமைக்கும் கோரிக்கை மாணவர்களையும் வசீகரித்திருந்தது. தமிழ் ஈழம் எப்படி இருக்கும் என்று பலரும் பல கற்பனைக் கதைகளை அவிழ்த்து விட்டுக் கொண்டிருந்தனர். தமிழ் ஈழம் பற்றி கவலைப்படாத மாணவர்களும் இருந்தனர். அவர்கள் அனேகமாக மலேய அல்லது இந்திய வம்சாவளியினர்.

கொழும்பு மாநகரில் பல இனங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். 20 ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், காலனிய கால இலங்கைப் பொருளாதாரம் ஏற்யுமகத்தில் இருந்தது. இந்தியா, மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் கொடுக்கப்பட்டதை விட அதிக சம்பளம் வழங்கப்பட்டது. இதனால் ஆயிரக்கணக்கான மலேயர் களும் இந்தியர்களும் வேலை தேடி இலங்கை வந்தார்கள். அவர்களில் பெரும்பான்மையானோர் வேலை வாய்ப்பு அதிகமாக இருந்த கொழும்பில் தங்கி விட்டார்கள். தமிழர்கள் (மலையகத் தமிழர்கள் அல்ல) மட்டுமல்ல, கணிசமான அளவு மலையாளிகள், தெலுங்கர்கள் ஆகியோரும் இதில் அடங்குவர்.

இந்தச் சமூகங்களில் இரண்டாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த வர்கள் தமிழைத் தாய்மொழியாக்கிக் கொண்டார்கள். ஒரு சிலர்

சிங்களத்தைத் தெரிவு செய்தனர். இவர்களிடம் நட்பு கொண்டு நெருங்கிப் பழகும் போது மட்டுமே, அவர்களது பூர்வீகம் தெரிய வரும்.

ஒரு சில வருடங்களுக்குப் பின்னர், பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக எமது குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடம்பெயர்ந்தது. அதாவது ஒரு சிங்கள இடத்தில் வாழ்வதை விட, தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் இடம் பாதுகாப்பானதாகக் கருதப்பட்டது. ஒரு சில வருடங்களில் அந்த நிலைமை தலைகீழாக மாறப்போவதை அப்போது யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை.

அந்திரடி அரசியல்

1977ம் ஆண்டுக்கு முன்னரே, விடுதலைப் புலிகள் பற்றி பலர் அறிந்திருந்தனர். வட இலங்கையில் செயல்படும் தலை மறைவு இயக்கம் என்பதாக ஊடகங்கள் புலிகளை அறிமுகம் செய்து வைத் திருந்தன. ஆனால், 1983ம் ஆண்டு வரை அரசாங்கமும் மக்களும் புலிகள் பற்றி அதிக அக்கறை காட்டவில்லை. தீவிரவாதப் போக்கு கொண்ட சில இளைஞர்கள் மறைந்திருந்து ஏதோ தாக்குதல்கள் தொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். காவல் துறை அவர்களை விரைவில் முறியடித்துவிடும் என்று நினைத்தனர்.

இலங்கை ராணுவமும், விமானப்படையும், கடற் படையும் யாழ் குடாநாட்டில் சிறிய அளவில் நிலை கொண்டிருந்தன. இந்த முப்படைகள் இலங்கையின் சரித்திரத்தில் எந்தவொரு போரிலும் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. வருங்காலத்தில் மிகப்பெரிய போர் ஒன்று ஏற்படப் போகின்றது என்பது குறித்து, அப்போது யாரும் நினைத்திருக்கவில்லை.

இங்கிலாந்தில் பணக்கார வீட்டு பிள்ளைகள் மட்டுமே செல்லக்கூடிய ஆக்ஸ்:போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற ஜெலியஸ் ரிச்சார்ட் என்ற ஜெயவர்த்தன (ஜே.ஆர்.), இலங்கையின் ஜனாதி பதியாகத் தெரிவான காலம் அது. அதற்கு முன்னர் சிறிமாவோதலைமையில் (1970-1977) ஆட்சி செய்த

சோஷலிச அரசு, நகர்ப்புறங்களில் உணவுப் பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

கடைகளுக்கு முன்னால் நீண்ட வரிசை நிற்பது அப்போது சர்வசாதாரணம். உள்ளாட்டு உற்பத்திப் பொருட்கள் மட்டுமே கிடைத்து வந்தன. வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் இறக்குமதி கிடையாது. ஆனால் நாட்டுப்புறங்களில் விவசாயிகளின் காட்டில் நல்ல மழை. யாழ்ப்பாணத்தில் படித்த வாலிபர்களைக் கூட வன்னியில் சென்று விவசாயம் செய்யும்படி அரசு ஊக்கு வித்தது.

அரைப் பாலைவனமான யாழ் குடாநாட்டில் விவசாயம் செய்வதை விட வன்னியில் அதிக பயன் பெறலாம் என்பதை உணர்ந்துகொண்டனர். இருப்பினும் 1977 தேர்தலில் மேற்குலகச் சார்பு ஜெயவர்த்தன ஈட்டிய மாபெரும் வெற்றி, விவசாயிகளின் பொற்காலத்துக்கு முடிவு கட்டியது.

ஜெயவர்த்தனயின் டி.என்.பி. கட்சிக்கு மக்கள் அமோக ஆதர வளித்திருந்தனர். பாரானுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை ஆசனங்களைக் கைப்பற்றிய நவ-விபரல்வாத அரசு, ஒரே இரவில் இலங்கையை மேற்குலகை நோக்கி நகர்த்தி யது. கையோடு, சோஷலிசத்துக்குச் சாவுமணி அடிக்கப்பட்டது.

ஜெயவர்த்தன (ஜெயவர்த்தன) ஆங்கிலேயக் கல்வி கற்ற, சிங்கள கிறிஸ்தவர். பிரிட்டிஷ் காலத்தில் இலங்கை கிறிஸ்தவர் கள் தம்மைத் தனித்துவமான இனமாகக் கருதிக் கொண்டார்கள். அத்தகைய சமூகப் பின்னணியைக் கொண்டிருந்தவர்தான் ஜெயவர்த்தன. சிங்களத்தை விட ஆங்கிலத்தைச் சரளமாகப் பேசக்கூடியவர். இருப்பினும் இலங்கை சுதந்தரமடைந்த பின்னர் அரசியல் காரணங்களுக்காக, பெளத்த மத்துக்கு மாறி னார். தனது பெயரைச் சுருக்கி ஜெ.ஆர். ஜெயவர்த்தன என்று சிங்கள தொனி வரும் பெயரில் அரசியலில் பிரவேசித்தார்.

இலங்கையின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 70 சதவீதம் சிங்கள பெளத்தர்கள். எனவே, அவர்கள் நம்பிக்கையைப் பெறுவதற் காகத்தீவிர சிங்கள இனவாதம் பேசினார். இன்னொரு பக்கத்தில் அவர் ஒரு மேற்குலக விசுவாசி. தெற்காசியாவில் முதன் முதலாக, சந்தைப் பொருளாதாரத்தை அறிமுகப்படுத்தினார்.

அதன் மூலம் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் தேசியப் பொருளா தாரத்தைக் கட்டி வளர்த்துக் கொண்டிருந்த இலங்கையின் சந்தையைத் திறந்து விட்டார். அரசு நிறுவனங்களைத் தனியார்மயமாக்கும் நடைமுறையை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

ஜே.ஆர். தலைமை தாங்கிய யு.என்.பி. கட்சிக்கு, பெருமளவு மக்கள் ஒட்டுப் போட்டதற்குப் பொருளாதாரக் காரணங்கள் இருந்தன. சுதந்தரக் கட்சி தலைமையிலான இடது சாரிக் கூட்டணி, ஏழு ஆண்டுகள் ஆட்சியில் இருந்தது. மிக நீண்ட காலம் ஆட்சியில் அமர்ந்திருந்த அரசாங்கம் அதுதான். ஏழு ஆண்டுகள் இலங்கையின் பொருளாதாரம் சோஷலிச பாதையில் சென்று கொண்டிருந்தது. அது உள்ளூர் முதலாளிகளை, உற்பத்தி யாளர்களை ஊக்குவித்தது. அந்தியப் பொருள்கள் இறக்குமதி யாவது தடை செய்யப்பட்டது. உள்ளாட்டு உற்பத்திகள் ஊக்கு விக்கப்பட்டன.

ஆனால் அது ஒட்டு மொத்த உள்ளாட்டு நுகர்வைப் பூர்த்தி செய்ய போதுமானதாக இருக்கவில்லை. கடைகளில் உணவைப் பொருள் களுக்குத் தட்டுப்பாடு நிலவியது. அரசாங்க ஊழியர் கூட அதி காலை ர மணிக்கு எழுந்து சென்று ரொட்டி வாங்க வரிசையில் நின்றார்கள். சில இடங்களில், பருவமழை பொய்த்துப் போன தால் வரட்சி நிலவியது. பஞ்சம் தோன்றும் அறிகுறிகள் காணப் பட்டன.

பற்றாக்குறை பொருளாதாரத்தால் கஷ்டங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த மக்களுக்கு, யு.என்.பி. பிரசாரம் செய்த தாராள வாத பொருளாதாரம் இனித்ததில் வியப்பில்லை. தேர்தலில் யு.என்.பி. பெரும்பான்மை பெற்றது. ஆனால், மக்கள் தாராள வாத பொருளாதார வேள்விக்குப் பலி கொடுக்க வேண்டி யிருந்தது. ஜே.ஆர். தலைமையிலான யு.என்.பி. ஆட்சிக்கு வந்து ஒரு வருடம் கூட ஆகவில்லை. கொழும்பில் தமிழர் விரோதக் கலவரம் ஏற்பட்டது. தமிழர்களைப் போருக்கு வருமாறு அழைத்தார் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன்.

தெற்காசியாவில் முதன்முதலாக இலங்கையில்தான் திறந்த சந்தைப் பொருளாதாரம், சுதந்தர வர்த்தக வலயம் போன்ற பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்கள் பரிபூரணமாக நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டன. ஜெயவர்த்தன் மேற்குலகின் செல்லப்பிள்ளை

யாக இருந்தார். அவர் மறைவுக்கு அமெரிக்காவின் டைம் சன்சிகை அஞ்சலி செலுத்தியது. அந்த அளவுக்கு மேற்குலகின் செல்லப்பிள்ளையாக அவர் இருந்தார்.

ஜேயவர்த்தனயின் கம்யூனிச எதிர்ப்பு பிரபலமானது. 1983ம் ஆண்டு தமிழர்களுக்கு எதிரான இனக்கலவரத்தை யு.என்.பி. கட்சி தலைமையேற்று நடத்தியது. ஜே.ஆர். கம்யூனிச அல்லது சோஷலிச கட்சிகளைக் கலவரத்துக்குக் காரணமாகக் காட்டித் தடை செய்தார். ஒரே கல்வில் இரண்டு மாங்காய். ஒரே அடியில் தமிழர்களையும், சிங்கள இடதுசாரிகளையும் வீழ்த்தினார்.

சர்வாதிகாரம் என கருதப்பட்ட நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை வந்தது. நவ-லிபரல் அரசு, முழு இலங்கை மக்கள் மீதும் தாராளமய பொருளாதாரக் கொள்கையைத் தீவிரமாகத் திணித்தது. மற்றொரு பக்கம், தமிழர்கள் என்ற சிறுபான்மை இனத்தின் மீது இனவாத ஒடுக்குமுறையை ஏவிவிட்டது. பாராளுமன்றத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்ற தமிழரின் கட்சி எதிர்க்கட்சியாக அமர்ந்திருந்ததைக் கூடப் பொறுக்க முடியாமல், விதிதாசார அடிப்படையிலான தேர்தல் முறையை அறிமுகப்படுத்தியது.

மக்கள் தொகையில் 12 சதவீதமான ஈழத்தமிழர்களுக்கு பல்கலைக்கழகங்களில் அளவுக்கு அதிகமாகவே பிரதிநிதித் துவம் கிடைத்திருந்தது அரசின் கண்ணில் முள்ளாகத் துருத்தி யது. தறப்படுத்தல் கொள்கை மூலம் யாழ்ப்பாண மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக அனுமதி மட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

இது பெரிய பூகம்பத்தைக் கிளப்பியது.

ஆக்கிரமிப்பும் எதிர்ப்பும்

இலங்கையில் சிறந்த தரமுள்ள (தமிழ்) கல்வி நிலையங்கள் யாழ் குடாநாட்டிலேயே அமைந்திருந்தன. சில பாடசாலைகள் பிரிட்டிஷர் காலத்தில் கட்டப்பட்டனவே. அதிகளவில் சித்தி பெறும் மாணவர்களை உருவாக்கும் பெருமை பெற்றனவே. எனவே, சிறந்த ஆசிரியர்களையும் அங்கேதான் காணமுடியும்.

இதனால் தொலைவில் இருந்த மட்டக்களப்பில் இருந்து கூட வசதி படைத்த மாணவர்கள் வந்து யாழ் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றுவந்தனர். யாழ் குடாநாடு ஆறுகளற்ற வறண்ட நிலத்தைக் கொண்டிருப்பதால், யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் காலனிய காலத்திலேயே விவசாயத்தைக் கைவிட்டு உத்தியோகம் பார்க்கக் கிளம்பிவிட்டார்கள்.

கிழக்கு மாகாணத்திலும் சிங்களப் பகுதிகளிலும் நிலைமை வேறுவிதமாக இருந்தது. பெரும் போகம், சிறுபோகம் என்று வருடம் முழுவதும் நெல் விளையும் பூமி அது. அங்குள்ளவர்களின் வாழ்க்கை விவசாயத்தால் வளம் பெற்றதால், படிப்பில் அதிகநாட்டம் கொள்ளவில்லை.

யாழ் மத்திய தர வர்க்கக் குடும்பத்தினர், தமது பிள்ளைகள் பொதுத் தராதரப் பரிட்சைகளில் திறமைச் சித்தி பெற்று பல்கலைக்கழகம் சென்ன

றதைப் பெருமையோடு பேசிக் கொள்வார்கள். அந்தப் பெருமையில், அரசின் தரப்படுத்தல் கொள்கை மன்ன் அள்ளிப் போட்டது. தமிழரை அடக்கி வைப்பதற்கு ஒரே வழி, அவர்களுக்குப் பதவி வழங்கும் கல்வியைத் தடை செய்வதே என இலங்கை அரசு நினைத்தது.

பட்டப்படிப்பு, உத்தியோகம், கைநிறைய சம்பளம் என்ற சுழற்சியில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த மத்தியதர வர்க்கம், தமது கனவுகள் நொறுங்குவதை உணர்ந்தது. யாழ் நடுத்தர வர்க்கப் பிரச்சனை அனைத்து தமிழரின் பிரச்சனையாக உருமாற்றப்பட்டது. விரக்தியடைந்த இளைஞர்கள் தமிழ் தேசியவாத அலையில் இலகுவாக உள்வாங்கப்பட்டனர். தமிழரின் உயர் கல்வியை மறுத்த அதே அரசாங்கம், மறுபக்கத்தில் ஏழை மாணவர்களைக் கருத்தில் கொண்டு இலவசப் பாடநூல்களை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. இனப்பிரச்சனை தூண்டி விடப்பட்டு, வர்க்கப் பிரச்சனை மழுங்கடிக்கப்பட்டது.

இதற்கிடையே, மிதமிஞ்சிய செல்வம் படைத்த உயர் மத்திய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள், அமெரிக்காவுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் உயர்கல்வி கற்கச் சென்றனர். இவர்களில் அநேகமானோர் அங்கேயே தங்கி விட்டனர். முன்னொரு காலத் தில் பிரிட்டனில் பெற்ற கல்வியை கொண்டு, இலங்கையில் அரசு உத்தியோகங்களை இலகுவில் பெற்ற தமிழர்கள், தற்போது முன்னாள் காலனியாதிக்க எஜுமானர்களிடம் சேவையைத் தொடர்ந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த அனைவருக்கும் பவுன்களை, டாலர்களைக் கொட்டி வெளிநாட்டில் உயர் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. கீழ் மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த இந்த இளைஞர்களே பிற்காலத்தில் ஆயுதமேந்திய எழுங்கியில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டனர். ஆயுதமேந்த விரும்பாதவர் கள் அகதிகளாக மேற்குலக நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

வெளிநாடு செல்வதென்பது ஒரு காலத்தில் பணக்காரருக்கு மட்டுமே சாத்தியமான விடயமாக இருந்தது. யு.என்.பி.யின் நவ-லிபரல் அரசு கடவுச் சீட்டு எடுப்பதற்கான கட்டுப்பாடு களைப் பெருமளவு தளர்த்தி இருந்தது. அப்போதும் கூட, சுதாரணமாக எடுக்கும் கடவுச்சீட்டு இந்தியாவுக்கும் மத்திய

கிழக்கு நாடுகளுக்கும் செல்ல மட்டுமே அனுமதி அளித்தது. அனைத்து நாடுகளுக்கும் செல்லும் கடவுச்சிட்டுக்கு விண்ணப் பிக்க, அதிக சம்பளம் பெறும் பதவியில் இருக்கும் ஒருவரின் கையொப்பம் தேவைப்பட்டது.

உழைக்கும் வர்க்க மக்கள் மத்திய கிழக்கில் தமது உழைப்பை விற்க முனைந்தனர். மத்திய தர மக்கள் உலகம் முழுவதும் தமது மூளை உழைப்பை விற்க முனைந்தனர். இந்த நடைமுறை இருவேறு பொருளாதாரப் பாகுபாட்டை உறுதிப்படுத்தியது.

உழைக்கும் வர்க்க மக்கள் சிறு தொகையுடன் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்று, பணக்காரர்களாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். வடக்கே பருத்தித்துறை முதல் தெற்கே அம்பாந் தோட்டை வரையுள்ள இலங்கையின் கிராமங்கள் எங்கும், மத்திய கிழக்குப் பணம் ஒரு சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

பொது மக்கள் மெல்ல மெல்லத் தம் மீது நடந்த நவ-விபரல் தாக்குதல்களை மறந்து, ஆனால் ய.என்.பி.யின் ஆதரவாளர் களாக மாறத் தொடங்கிய காலம் அது. உலகமயமாக்கல் பொருளாதாரத்தில் இலங்கை 1977ம் ஆண்டே (அதாவது இனக்கலவரம் நடந்த ஆண்டு) இணைந்து கொண்டது. அதற்கு முன்பு வரை அயல்நாடு என்றால் அது இந்தியா மட்டும் தான். இந்தியாவையும்கூடத் திரைப்படங்கள் மூலமாகவும் சஞ்சிகைகள் மூலமாகவும் மட்டுமே அறிந்திருந்தனர். நிலைமை மாறி யதும், உழைக்கும் மக்கள் உலக நாடுகளை ஆராய ஆரம்பித்தனர்.

★

தமிழ் இளைஞர்கள் தீவிரவாதிகளாக இனம் காணப்பட்ட காலம் அது. எங்கிருந்தோ வரும் சில இளைஞர்கள் அரசுப் படைகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் ஆனால் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் குறி பார்த்துச் சுட்டு விட்டு ஓடி விடுவார்கள். இத்தகைய தாக்குதல் எல்லாம் முதலில் யாழ் குடாநாட்டுக்குள் அல்லது வடமாகாணத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தது. தாக்கியது யார் என்று இனம் காணமுடியாத காவல்துறை (அதில் தமிழர்களும் இருந்தனர்) சந்தேகத்தின் பேரில் அப்பாவி இளைஞர்களைக் கைது செய்தது. அவ்வாறு கைது செய்யப்படுவோர் சித்திரவதைக்கு உள்ளாவது சகஜம்.

யாழ்குடா நாட்டில் இருந்து ஈழநாடு, சுதந்திரன் ஆகிய இரு பிராந்தியப் பத்திரிகைகள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. கைது செய்யப்பட்டு, சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட தமிழர்கள் குறித்த செய்திகளை இந்தப் பத்திரிகைகள் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வந்தன. பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பற்றிய விவரம், கைது செய்யப்பட்ட விவரம், அறிவிப்புகள் ஆகியவற்றை இந்த ஏடுகள் பிரசரித்தன.

இந்தச் செய்திகள் பல முறை அரசால் தணிக்கை செய்யப் பட்டன. எங்காவது துப்பாக்கிச் சூடு அல்லது குண்டு வெடிப்பு நடக்கும்போது, மக்கள் மத்தியில் பதற்றம் தோன்றியது. வன்முறை சம்பவங்கள் முன்பைவிட அதிகரித்தன. காவல்துறை யால் சமாளிக்கமுடியவில்லை. ராணுவம் வடக்கு நோக்கி அனுப்பப்பட்டது.

காவல் நிலையங்கள் அடிக்கடி தாக்கப்பட்டதால், சிறியதும், பெரியதுமாக, புதிய ராணுவ முகாம்கள் உருவாயின. வேட்டைத் துப்பாக்கி வைத்திருந்த காவல் துறையினருக்குப் பதிலாக, தானியங்கி துப்பாக்கி ஏந்திய ராணுவத்தினர் தெருக் களில் நடமாடினர். ராணுவத்தில் இருந்தவர்கள் பெரும் பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் மக்கள் தொடர் பற்றவர்கள் என்பதும் நிலைமையை மோசமாக்கியது.

தென்னிலங்கையில் இருந்து வந்த சிங்கள் இளைஞர்கள் பலர் அதுவரை, தமிழரையே பார்த்திராதவர்கள். தமிழர் பற்றிய எதிர்மறையான கதைகளை மட்டுமே கேள்விப்பட்டவர்கள். இதில் மொழிப்பிரச்னை வேறு நிலைமையை மோசமாக்கியது. சிங்களம் தெரியாத தமிழர்களும் தமிழ் தெரியாத சிங்களர்களுமாக ஒருவரை ஒருவர் எதிரிகளாகக் கருதிக்கொண்டனர்.

எப்போதாவது ராணுவம் அல்லது காவல் துறை மீது தாக்குதல் நடந்தால், அங்கே வருவோர் போவோரை எல்லாம் கண்ணே மூடிக் கொண்டு சுட்டுக் கொல்வது வழமையாகிவிட்டது. மரணிப்பது தமிழ்ப் பொதுமக்கள் என்பதால் அரசு மட்டத்திலும் அக்கறை இருக்கவில்லை. அன்றைய ஜனாதிபதி ஜெய வர்த்தன, ‘போர் என்றால் போர், சமாதானம் என்றால் சமாதானம்’ என்று தமிழர்களை எதிரிகளாகக் காட்டினார்.

பகிரங்கமாக இனவாதம் பேசிய ஆக்ஸஸ் போர்ட் பட்டதாரியின் ஆட்சிக்கு அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் இஸ்ரேலும் உதவிகள்

செய்தன. இலங்கை பாதுகாப்புப் படைகளுக்கு, பயிற்சிகள் அளித்தன. இருப்பினும், அதற்கு முன் போர்முறை அனுபவம் பெற்றிராத இலங்கை ராணுவம் கெரில்லா யுத்தத்தைச் சமாளிக்க முடியாமல் திணறியது.

நிலைமைகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த சில தமிழருக்கு, நாட்டின் பிரச்னைகளைச் சொன்னால் மேற்குலக நாடுகளில் அகதித் தஞ்சம் கோரலாம் என்ற தகவல் கிடைத்தது. தமிழர் களின் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்புமுனை ஏற்பட்ட தருணம் அது. இலங்கையில் கிடந்து சிங்களர்களிடம் சிக்கி அவதிப்படுவதைத் தவிர்த்து வேறு மார்க்கமில்லை என்று கருதி வந்த தமிழர்கள் பலர் ஒரு புதிய வெளிச்சுத்தைத் தரிசித்தனர்.

அநேகமாக பிரிட்டன் போன்ற நாடுகளுக்குப் படிக்கச் சென்றவர் களே அந்தத் தகவல்களைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். முன் னாள் காலனிய நாடுகளுக்கு மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்து பலர் அகதிகளாக வந்து கொண்டிருந்த காலம் அது. கல்வி கற்கச் சென்ற மாணவர்கள், மேற்குலகில் அகதியாகப் பதிந்து கொள் வது எளிமையான விடயம் என்பதைக் கண்டுகொண்டனர்.

அந்தக் காலத்தில் அகதியாகப் பதிந்து கொள்வதற்கு கடவுச் சீட்டு, அடையாள அட்டை எதுவும் தேவையாக இருக்க வில்லை. அனைத்தையும் இழந்தவன் அகதி என்ற யதார்த்தத்தை மேற்குலக நாடுகள் ஏற்றுக்கொண்ட காலம் அது.

அகதிகள் பலவிதம்

அகதிகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்து மட்டுமே தோன்றுகிறார்கள் என்ற சொல்லமுடியாது. வியட்நாம் போரின் போது பல அமெரிக்கர்கள் கள் சுவீடனில் அகதிகளாகத் தஞ்சம் கோரினார்கள். சோஷலிச கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்தும் அகதிகள் மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு வந்து குவிந்த வண்ணம் இருந்தனர்.

இலங்கை, பொதுநலவாய (காமன்வெல்ட்) அமைப்பு நாடுகளில் ஒன்றாக இருந்ததால், பிரிட்டிஷ் விசா கிடைப்பது இலகுவாக இருந்தது. அந்தக் காலங்களில் இலங்கை, யுத்தம் நடக்கும் பிரச்சனைக்குரிய நாடாக அறியப்படவில்லை. அதனால் எல்லா நாடுகளும் விசா நடைமுறை களைத் தளர்த்தியே வைத்திருந்தன.

இலங்கையில் தமிழருக்குக் கேட்ட உடனே விசா கிடைத்தது. பயணச் சீட்டு வாங்குவதற்குப் பணம் இருந்தால் போதும். சுலபமாகக் கடல் கடந்து விடலாம். ஆனால், இந்த விஷயம் அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. படித்த அல்லது ஓரளவு பணம் படைத்தவர்கள் மட்டுமே நாட்டை விட்டு வெளியேறவது சாத்தியம் என்பதை அறிந்துவைத்திருந்தனர். அவர்களால் மட்டுமே இலங்கையை விட்டு வெளியேறவும் முடிந்தது.

மேற்குலக நாடுகள் அகதிகளுக்குச் சில அடிப்படை சலுகை களை வழங்கின. தங்கள் நாட்டில் தங்குவதற்கான அனுமதி. பிழைத்திருப்பதற்கு உதவித் தொகை, வாழ்க்கை நடத்த பலருக்கு இந்த உதவித் தொகையே போதுமானதாக இருந்தது. சிக்கனமாகச் செலவு செய்து மிச்சம் பிடித்து, தன் தேவை போக, தன் குடும்பத்துக்கும் சிறு தொகை அனுப்பமுடிந்தது. ஒரளவுக்குத் திருப்தியாகவே இப்படி ஒரு சமூகம் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வந்தது.

இவர்களில் பெரும்பாலானோர் கொழும்பு நகர வியாபாரிகள் மற்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் பணக்கார விவசாயிகளின் பிள்ளைகள். ஒருவர் அல்லது ஒரு குழு புலம்பெயர்ந்து குடியமர்ந்தபின், நண்பர்கள், உறவினர்கள், உறவினர்களின் நண்பர்கள் என்று இன்னொரு குழு புறப்பட்டுச் செல்கிறது. இப்படியாக, குறிப்பிட்ட சில பிரதேசங்களில் இருந்து வந்த மக்கள் ஒரு சில நாடுகளில் அதிகமாகக் குடியேறினர்.

புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களையும் இதே போல் வகைப்படுத்த வாம். பிரதேசவாரியாக, சாதி ரீதியாக, உறவு ரீதியாகக் குழுக்களை அவர்கள் உருவாக்கிக்கொண்டார்கள். குடும்பத்தில் ஒருவர் வெளிநாடு சென்றால், அவர் தனது இன்னொரு குடும்ப உறுப்பினரை அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது எழுதப்படாத விதியாக மாறிப்போனது. இப்போதும் சிலர் தமது குடும்ப உறுப்பினர்கள் முழுவதும் வெளிநாடு வந்துவிட்டார்கள் என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வதைக் கேட்கலாம்.

நாளடைவில், புலம் பெயர்தல் ஒர் இயல்பான நிகழ்வாக மாறிப்போனது. ஏதேனும் ஒரு ஜூரோப்பிய நாட்டில் அகதி என்னும் அடையாளத்தைப் பெற்றுவிட்டால் போதும் என்று பலர் நினைக்க (அல்லது கனவு காண) ஆரம்பித்துவிட்டனர். உள் நாட்டுச் சிக்கல்களில் இருந்தும் தப்பிப்பதற்காக அகதியாகப் புலம்பெயர்தல் என்பது போய், பொருள் ஈட்டுவதற்காக அகதியாகப் புலம் பெயர்தல் சுகஜமாகிப்போனது.

ஒரு மேற்குலக நாட்டுக்கு நேரடியாக விசா எடுத்து சென்று பின்னர் அங்கேயே தஞ்சம் கோருவது இலகுவான வழி. இருப்பினும் ஒரு சிறு பிரிவினர், இந்தியா சென்று, அங்கிருந்து பாகிஸ்தான், இரான், துருக்கி என்று நாடு விட்டு நாடு சென்று, கடைசியாக மேற்கு ஜூரோப்பா சென்றடைந்தார்கள்.

தேசங்களுக்கு இடையிலான பிரச்னைகள் அப்போது குறைவாக இருந்ததால் புலம்பெயர்தலுக்கான வழிமுறைகள் ஒரளவுக்குச் சுலபமாகவே இருந்தன. பொதுவாக, ஒரு நாட்டின் எல்லையைத் தொட்டதுமே நுழைவு விசா கிடைத்தது. மேற்கு ஜோப்பிய நாடுகளில் மட்டும் விசா கிடைப்பது கடினமாக இருந்தது. அதனால் திருட்டுத்தனமாக ரயிலில் பயணம் செய்ய நேர்ந்தது.

வெளிநாடு செல்வதற்கு ஆங்கிலம் சரளமாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று பலர் நினைத்தார்கள். ஆனால் இந்தியா முதல் போர்த்துகல் வரை அரைவாசி உலகைச் சுற்றி வந்த பலருக்கு ஆங்கிலம் மிகக் குறைவாகவே தெரிந்திருந்தது. அவர்கள் அதிகம் படித்திருக்கவில்லை. ஆனால் வரைபடம் பார்த்து செல்லுமளவு பொது அறிவு இருந்தது. வாய் இருந்தால் வங்காளம் போகலாம் என்ற பழமொழிக்கேற்ப நடந்து கொண்டார்கள்.

ஒரு கை பார்த்துவிடலாம் என்று துணிச்சலாகப் பயணம் செய்தவர்கள் பின்னர் ஒரு கூட்டத்தையே வெற்றிகரமாக தன் பின்னால் அழைத்துச் சென்றனர். பணம் கொடுத்தால் எங்கும் அழைத்துச் செல்லக்கூடிய ஒரு கூட்டம் உருவானது. புலம் பெயர்தலை மையப்படுத்தி இப்படியும் சிலர் ஸாபம் ஈட்டினர்.

★

ஜோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே சிறந்த ரயில் போக்குவரத்து வசதி இருந்தது. ஒரு நாட்டில் இருந்து இன்னொரு நாட்டுக்குச் செல்ல இன்டர்சிட்டி ரயில்கள் இருந்தன. இந்த ரயில்களில் உறங்கல் இருக்கைப் பெட்டிகள் இருக்கும். உறங்கும் சமயங்களில் இந்த இருக்கையை நீட்டி, படுக்கையாக மாற்றிவிடலாம்.

ஒரு நாட்டில் இருந்து இன்னொன்றுக்குத் தப்பிச் செல்ல இந்த வசதியைச் சிலர் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். படுக்கையாக மாறியபிறகு, இருக்கைகளுக்குக் கீழே ஒளிந்துகொள்வார்கள். அந்தப் பெட்டியில் இருக்கும் பயணிகள் பார்க்காத வரை, அல்லது காட்டிக்கொடுக்காத வரை கை, கால்களை மடக்கி அமர்ந்து பயணத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துக்கொண்டு விடலாம். எல்லையில் இருந்து தப்பியும் சென்றுவிடலாம்.

இன்னொரு வழியும் இருந்தது. ரயில் பெட்டிகளில் இருந்த மலை சுலபமாகவே இருக்கும் சிறிய கதவைக் கழற்றி விட்டு

ஒருவர்உள்ளே ஒளிந்து கொள்ளலாம். எல்லைகளில் சோதனைக் காக ரயில் நிற்கும்போது, மலஜல கூடத்தில் யாரையும் இருக்க விடுவதில்லை. இது ஒளிந்துகொள்பவருக்கும் தெரியும். பரிசோதனை செய்யும்போது பிடிபட்டுவிட்டாலும் பிரச்னை இல்லை. எந்த நாட்டில் இறக்கிவிடுகிறார்களோ அந்த நாட்டிலேயே தஞ்சம் கேட்டு விடலாம்.

★

மேற்கு-கிழக்கு ஜெர்மனிகளின் பிரிவினையும் அகதிகளுக்கு உதவி செய்தது. முதலாளித்துவ ஜெர்மன் சமஷ்டிக் குடியரசு, (கூட்டாட்சிக் குடியரசு) சோஷலிச ஜெர்மன் ஐனநாயகக் குடியரசு இரண்டும் ஒன்றோடொன்று பகைமை பாராட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அகதிகள் வந்து கொண்டிருந்த நேரம், பனிப்போர் இறுதிக் கட்டத்தில் இருந்தது. பெர்லின் நகரம் கிழக்கு, மேற்கு என்று பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சுமார் 30 சதுர கி.மீ. பிரதேசமான மேற்கு பெர்லின், மேற்கு ஜெர்மனிக்குச் சொந்தமான பகுதி. ஆனால், நாலா பக்கமும் கிழக்கு ஜெர்மனியால் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட தீவாக அது காட்சி தந்தது. எப்பாடுபட்டாவது ஒரு தடவை மேற்கு பெர்லின் நகரில் நுழைந்து விட்டால் போதும். பணக்கார மேற்கு ஐரோப்பாவில் காலடி எடுத்து வைத்தது போலாகும்.

ஆனால், அது கலபமல்ல. மேற்கு பெர்லினைச் சுற்றி வர கடும் பாதுகாப்புடன்கூடிய மதில்கள் இருந்தன. அவற்றைத் தாண்டுவது தற்கொலைக்குச் சமமானது. எனவே, சுரங்க ரயில் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். பெர்லின் பிரிக்கப்படுவதற்கு முன்னர், அந்த நகரம் முழுவதும் நிலத்தடி சுரங்க ரயில் வளைப்பின்னல் இருந்துள்ளது. பனிப்போர்க் காலத்தில் இரண்டு பெர்லின்களுக்கு இடையிலான போக்குவரத்துத் தொடர்பு துண்டிக்கப் பட்டிருந்தது. பிற்காலத்தில், அதே சுரங்க ரயில் வழித்தடங்கள் ஊடாக அகதிகள் செல்வது அதிகரித்தது. மேற்கு பெர்லினில் நுழைபவர்கள் மூன்றாம் உலக அகதிகள் என்பதால், கிழக்கு பெர்லின் அரசு இவர்களைத் தடுக்கும் முயற்சியில் இறங்கவில்லை.

கிழக்கு ஜெர்மன் தாதுவராலயம் எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமல் விசா வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. கிழக்கு பெர்லின் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கிய உடன், சில டாக்சிக் காரர்கள்

தயாராக நிற்பார்கள். பேரம் பேசி, குறிப்பிட்ட தொகைக்கு ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால், அழைத்துச் சென்று மேற்கு பெர்வினுக்குள் விட்டுவிடுவார்கள். இரண்டு பெர்வினுக்கும் இடையில் நிலக்கீழ் சுரங்க ரயில் போக்குவரத்துத் தடைப் பட்டிருந்தது. இருப்பினும் அந்தச் சுரங்க ரயில் பாதை மேற்கு பெர்வினுக்குள் நுழைவதற்கான சாத்தியத்தை ஏற்படுத்தி விருந்தது.

தமது நாட்டில் அகதிகள் வந்து குவிவதை, கிழக்கு ஜெர்மன் அரசு நன்றாகவே அறிந்திருந்தது. ஆனால் வருபவர்கள் யாரும் தனது நாட்டினுள் தங்க மாட்டார்கள் என்பதையும், அனைவரும் மேற்கு ஜெர்மனிக்குள் நுழையவே விரும்புவர் என்பதும் தெரிந்த விடயம்தான். ஆகவே தனது எதிரியான மேற்கு ஜெர்மனிக்குத் தலையிடி கொடுப்பதற்காக அகதிகளை அனுமதித்துக் கொண்டிருந்தது.

மேற்கு ஜெர்மன் அரசோ, கம்யூனிசத்தில் வெறுப்புற்ற கிழக்கு ஜெர்மன் அகதிகள் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்து எல்லைக் காவலைத் தளர்த்தி இருந்தது. இந்தச் சலுகையை மூன்றாம் உலக அகதிகள் யயன்படுத்திக் கொள்வார்கள் என்று நினைத்திருக்க வில்லை. இன்று பிற ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருக்கும் தமிழர் களில் பலர், அன்று பெர்வின் வழியாக வந்து சேர்ந்தவர்கள்தாம். அதனால் ஜெர்மனிக்குப் பழக என்ற அடைமொழியும் உண்டு.

மூன்றாம் உலக நாடுகளைச் சேர்ந்த அகதிகள் அனைகமாக தத்தமது மாஜி காலனியாதிக்க எஜமானர்களை நோக்கியே செல்வது வழக்கம். உதாரணமாக பிரான்லில் அல்ஜீரிய அகதிகள், போர்த்துகவில் அங்கோலா அகதிகள். இதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. முதலாவதாக, காலனியாதிக்க நாடுகள் தமது காலனிகளுக்குச் சுதந்தரம் கொடுக்கும் போது, அங்கிருந்து வருபவர்களுக்குப் பிரஜாவரிமையும் கொடுப்பார்கள். இந்தக் கவர்ச்சிக்கு மயங்கி, பெருமளவு மக்கள் குடிபெயரும்போது, அந்தச் சட்டத்தை ரத்து செய்வார்கள். எனவே, அகதியாகச் செல்வதுதான், புதிய குடியேறிகளுக்கு இருக்கும் ஒரே தெரிவு.

இரண்டாவது காரணம், குடிபெயர்பவர்களுக்குக் காலனிய மொழி முன்னரே பரிச்சயமாகி இருக்கும். புரியாத நாடு, புரியாத மொழி என்னும் கவலை இருக்காது. மூன்றாவதாக, பல உள்

நாட்டுப் பிரச்சனைகளுக்கு, காலனியாதிக்க நாடுகளின் தலையீடு காரணமாக இருந்தது. அதாவது, சுதந்தரம் அளிக்கப்பட்ட பிறகும், எஜமான நாடுகள் தங்கள் முன்னாள் காலனி நாடுகளை மறைமுகமாகக் கட்டுப்படுத்தி வந்தன. இது உள்நாட்டு அரசியல்வாதிகளுக்குச் சாதகமாக இருந்தது. முன்னாள் எஜமான நாடுகளுடனான உறவை அவர்கள் கவனமாகக் காப்பாற்றி பேணிவந்தனர். இந்த காலனிய அரசியலை மக்கள் உணர்ந்தே இருந்தனர்.

அகதிகள் இந்த உறவு முறையைப் பயன்படுத்தி அகதித் தஞ்சம் பெற முயன்றனர். தமிழ் அகதிகள், முன்னாள் காலனிய எஜமான நாடான பிரிட்டனுக்குச் சென்றபோது, அங்கே தஞ்சம் கிடைக்காவிட்டாலும், நாட்டில் தங்கவும் பணியாற்றவும் அனுமதி கிடைத்தது. காலப்போக்கில் உழைப்பைச் சரண்ட வழிவகுக்கும் வதிவிடப் பத்திரம் கொடுக்கும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது.

இங்கிலாந்து அரசு, ஆரம்பத்தில் மூன்றே மூன்று ஈழத் தமிழ் ரூக்கு மட்டுமே அகதி அந்தஸ்து வழங்கியது. அதில் ஒருவர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர், காலம் சென்ற அமிர்தவிங்கத்தின் மகன் காண்ணபன். எழுபதுகளில் யாழ் நகில் இடம்பெற்ற மேயர் துரையப்பாவின் கொலைதான் தமிழீழ போராட்ட வரலாற்றின் முதலாவது அரசியல் கொலை. கொலைச் சம்பவம் தொடர்பாகத் தேடப்படும் நபர்கள் சிலரின் படங்களை போஸ்டராக அடித்து காவல்துறை நாடு முழுவதும் ஒட்டியிருந்தது. அதில் காண்ணபனின் பெயரும் இருந்தது. அந்தப் போஸ்டரை வைத்தே, காண்ணபனுக்கு அகதி அந்தஸ்து கிடைத்தது.

இலங்கையில் அப்பாவி இளைஞர்கள் சந்தேகத்தின் பெயரில் கைது செய்யப்படுவதையும், சித்திரவதை செய்யப்படுவதையும் எடுத்துக் காட்டியே ஐரோப்பிய நாடுகளில் தமிழர்கள் தஞ்சம் கோருவது வழக்கம். சிலர், தங்களை துரையப்பா படுகொலை தொடர்பாகத் தேடப்படுவர்களாக அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

அரசியல் அறிமுகம் இல்லாதவர்களால் இப்படிப்பட்ட காரணங்களைச் சொல்லமுடியவில்லை. அரசியல் அடக்குமுறை சந்திக்

காதவர்களாலும் இதுபோன்ற காரணங்களை அளிக்கமுடிய வில்லை. அதே சமயம், எதையாவது செய்து தஞ்சம் பெற்றுவிட முடியாதா என்று ஏங்கினார்கள். மேற்குலகின் அகதி என்னும் அங்கிகாரம் கிடைக்க வேறு என்னென்ன வழிகள் இருக்கின்றன என்று அவர்கள் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போதெல்லாம், இலங்கையில் நடக்கும் சிறு சிறு சம்பவங்கள் சர்வதேச ஊடகங்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதில்லை. இதனால் இங்கிலாந்து தவிர்த்து பிற ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளுக்கு இலங்கைப் பிரச்சனை பற்றி எதுவுமே தெரிந் திருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு ஈழத்தமிழரின் கோரிக்கைகள் குழப்பத்தை விளைவித்தன. அங்கே என்ன தகராறு? ஏன் வெளியேறுகிறீர்கள்? அப்படி என்ன அரசியல் நெருக்கடி? எதுவும் புரியாததால், தமிழர்கள் பலர் இலங்கைக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்.

திரும்பி வந்தவர்கள் கொழும்பு விமான நிலையத்தில் வைத்து காவல்துறையினரால் கைது செய்யப்பட்டு, சித்திரவதை செய்யப்பட்டதாகச் செய்திகள் வெளிவந்தன, அதற்குப் பிறகும் கூட இலங்கை அகதிகள் மீது கரிசனம் காட்ட மேற்குலக நாடுகள் மறுத்துவிட்டன.

1983 இனக்கலவரம் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது.

கறுப்பு ஜிலை

1983ம் ஆண்டு, ஜிலை மாதம், யாழ்ப்பானைத் தில் 13 ராணுவ வீரர்கள் தமிழ் கெரில்லாக்களின் திஹர்த் தாக்குதலால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தச் சம்பவம், சிங்கள சமுகத்தின் மத்தியில் பேரிடியாக இறங்கியது. இதற்கு முன்னர் அவ்வப்போது ஒன்று, இரண்டு என அரசுப் படையினர் கொல்லப்பட்டாலும், ஒரு பெரிய தொகை இழப்பு ஏற்பட்டது அப்போதான்.

இறந்த ராணுவத்தினரின் உடல்கள் கொழும் புக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, தகனக் கிரியைகள் நடக்கப்பட்டன. இது உணர்வு ரீதியாகப் பலரைத் தூண்டிவிட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஆவேசம் கொண்ட ஒரு பெரும் கூட்டம் தமிழர்களைத் தாக்க ஆரம்பித்தது. இம்முறை இழப்பு அதிகமாக இருந்தது.

கொழும்பு மாநகரில் எந்த இடமும் தமிழர் வாழ் வதற்குப் பாதுகாப்பான இடமாக இருக்க வில்லை. 90 சதவீத தமிழர் வீடுகள், வர்த்தக நிலையங்கள் ஏரிக்கப்பட்டன. ஆயிரக்கணக் கானோர் கொல்லப்பட்டனர்.

கொழும்பில் குறிப்பிட்ட மத்தியதர வர்க்கப் பிரிவைச் சேர்ந்த தமிழர்கள், ஆங்கிலம் பேசும் கத்தோலிக்கர்களாக இருந்தனர். இவர்கள்

தம்மை ஒரு போதும் தமிழர்களாக அடையாளப்படுத்துவ தில்லை. ஆனால் அத்தகைய இரண்டுங்கெட்டான் தமிழர்களும் கலவரத்தில் இருந்து தப்பவில்லை.

உண்மையில், 1983ம் ஆண்டு கலவரத்துக்குப் பிறகே தமிழர்கள் அடையாளம் முழு வடிவம் பெற்றது. உலக நாடுகளுக்குத் தமிழர்கள் மீது அனுதாபம் ஏற்பட்டது. முன்பைவிடப் பெருமளவு தமிழர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறுவதைப் பற்றிச் சிந்தித்தார்கள்.

வழக்கம் போல, வசதி உள்ளவர்கள் ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகளுக்குப் படிக்கவும், வேலை வாய்ப்புகளுக்காகவும் சென்றனர். ஓரளவு பணம் வைத்திருந்தவர்கள் ஏதாவதொரு மேற்குலக நாட்டுக்குச் சென்றார்கள். அதற்கு வசதியற்றவர்கள் இந்தியாவுக்கு அகதிகளாகச் சென்றனர்.

வசதி இருந்தாலும் சொத்துகளை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல மன மற்றவர்கள் தங்கள் நாட்டில் தங்கிவிட்டனர். வெளிநாட்டுப் பிரயாணச் செலவுக்குப் பணமற்ற ஏழைகளாலும் சொந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேற முடியவில்லை. கலவரத்தாலோ அரசியல் நெருக்கடியாலோ பாதிப்படையாதவர்கள், புலம் பெயர்வதைப் பற்றி யோசிக்கக்கூட இல்லை. தேசப்பற்று மிக்கவர்கள், என் தேசம், என்ன நடந்தாலும் என் நாட்டை விட்டுப் பிரியமாட்டேன் என்றார்கள்.

1983ம் ஆண்டுக் கலவரம் நாடு முழுவதும் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தி இருந்தது. அனைத்து தமிழர்கள் மத்தியிலும் இலங்கை அரசின் மீது வெறுப்பு தலைதுக்கியது. கூடவே, தமிழ் தேசிய உணர்வும் தோன்றியிருந்தது. சிங்கள அரசு தமிழ் இனத்தை ஒடுக்குவதாகவும் அழிப்பதாகவும் பலர் வெளிப்படையாகப் பேசுத் தலைப்பட்டனர்.

இந்த உணர்வுப்பூர்வமான எழுச்சி, பல நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்களை ஆயுதப் பாதையில் செலுத்தியது. ஆயுதம் தாங்கிய இயக்கங்கள் தோன்றுவதற்கும் வழி செய்து தந்தது. புதிதாகச் சேர்ந்த மாணவர்கள், உழைக்கும் வர்க்க மக்களுக்கு அரசியல் விழிப்புணர்வு ஊட்டி அவர்களை அணிதிரட்ட ஆரம்பித்தனர். கட்சிகள் பொதுக்கூட்டங்கள் கூட்டி விவாதித் தன. புதிதாகத் தோன்றிய இயக்கங்கள் அரசியல் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

போராட்டம் புது வடிவம் பெற்றது. சாத்வீகத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு ஆயுதங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். மேட்டுக்குடி யாழ் தமிழர்களைத் தலைவர் களாகக் கொண்டிருந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியால், அமைதி போராட்டத்துக்கு அப்பால் ஓர் அடி கூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. ஆயுதப் போராட்டம் இழப்பையே கொண்டுவரும் என்று அவர்கள் கணித்திருக்கலாம். ஆனால், தம்மைப் பின்பற்றிய கீழ் மத்திய தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த வாவிபர்களுக்கு அவர்கள் ஆயுதப் போராட்டத்தைச் சிபாரிசு செய்தனர்.

வருடங்கள் பலவாகியும், சாத்வீகப் போராட்டத்தால் எந்த வொரு பலனையும் காணாத இளைஞர்கள் தலைவர்களிடம் இருந்து விலகிச் சென்றுகொண்டிருந்தது ஒரு காரணம். சிங்கள அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியதில் சில பொருளாதார நன்மைகள் மட்டுமே கிடைத்து வந்தன. எப்படியும் அவர்கள் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கப் போவதில்லை. பாராஞ்மன்றம் மூலம் தமிழீழத்தைப் பெறப்போவதும் இல்லை.

எனவே, தமிழ் தேசியவாத இளைஞர்கள் வன்முறை வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். யாழ் குடாநாட்டில் மெல்ல மெல்லத் தலை தூக்கிய குழு வன்முறையும், அதற்கு எதிரான கடுமையான அரசுப் படைகளின் வன்முறையும் பல மடங்கு அதிகரித்தன. இதன் காரணமாக தேர்தல் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. சிவில் அமைப்புகள் முடக்கப்பட்டன. ஆயுதப் போராட்டம் நேரடிப் பலனைக் கொடுத்ததால், இளைஞர்களிடையே உற்சாகம் காணப்பட்டது. அதே நேரம், தமிழர் பிரதிநிதிகள் கொழும்பில் அல்லது தமிழ்நாட்டில் ஒதுங்கி இருந்து அரசியல் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி போன்ற பாராஞ்மன்றக் கட்சிகள் செல்வாக்கு இழந்து கொண்டிருந்தன. பதின்ம வயதில் இருந்த பாடசாலை மாணவர்கள் அடிக்கடி காணாமல் போனார்கள். அவர்கள் இயக்கங்களில் சேர்ந்து விட்டதாகச் சில நாள்களுக்குப் பின் தகவல் வரும். பெற்றோர்கள் அமைதியிழந்து காணப் பட்டனர். பருவமடைந்த பையன்களை வீட்டில் வைத்திருக்க பயந்தனர். ஒரு பக்கம் ராணுவம் பிடித்துக் கொண்டு போய்

விடுமோ என்ற அச்சம். மறு பக்கம் தங்கள் பிள்ளை தானாகவே இயக்கத்தில் சேர்ந்து விடுமோ என்ற ஜயம்.

பெரும்பாலான பெற்றோருக்கு இரண்டுமே ஒரே பிரச்னையாகப் பட்டது. இரண்டிலுமே மரணத்திற்கான சாத்தியங்கள் அதிகம் என்பது முக்கிய காரணம். இயக்கத்தில் சேர்ந்தவர்கள் இரவோடு இரவாக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இந்தியாவில் ராணுவப் பயிற்சி வழங்கப்படுவது பற்றி பகிரங்கமாகவே பேசப்பட்டது. தாக்குதல்களும் ஆரம்பமாயின. ராணுவ வாகனத் தொடரணிகள் மீது கண்ணிவெடித் தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. காவல் நிலையங்கள் தகர்க்கப்பட்டன. இந்தக் கெரில்லாத் தாக்குதல்களால் நிலைதடுமாறிய படையினர், தமிழர்களைக் கொன்று பழி தீர்த்துக் கொண்டனர்.

சில சமயம் விபரீதமாகக் கணக்குப் போட்டு படுகொலைகள் செய்தார்கள். பத்து தமிழர்களைக் கொன்றால், அதில் ஒரு போராளி இருக்கலாம். இல்லாமல் போனாலும் பாதகமில்லை. கொல்லப்பட்டவர்கள் அனைவரும் பயங்கரவாதிகள் என்று அரசு அறிவித்தது. நாட்டின் பிற பகுதிகளில் வாழ்பவர்களுக்கு, குறிப்பாக, சிங்களப் பொது மக்களுக்கு, ஒன்றுமறியாத அப்பாவி மக்களும் கொல்லப்படுவது பற்றி எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்கள் முழுவதிலும் ஒரே மாதிரியான சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. ராணுவ அடக்குமுறை, போராளிக் குழுக்கள் மீதான மக்களின் ஆதரவை அதிகரிக்கவே செய்தது. மேலதிக உறுப்பினர்களையும் பெற்றுத் தந்தது. போர் சிலரை அரசியல்மயப்படுத்தியது. பலரை அந்நியப்படுத்தியது. அந்நியப்பட்டவர்கள் இலங்கையில் பாதுகாப்பு இல்லை என்று உணர்ந்தனர். இலங்கையில் இருந்து அதிகம் வெளியேறுபவர்களாக இவர்கள் இருந்தனர். மேற்குலக நாடுகளுக்கும் இந்தியாவுக்கும், மன்னார் தீவில் இருந்து அக்கரையில் இருக்கும் ராமேஸ்வரத்துக்கு 20 கி.மி. தூரம்தான். ஆனால், கடற்படையினரின் நடமாட்டம் அதிகம் என்பதால், யாழ்குடா நாட்டின் மேற்குக் கரைகளில் இருந்து வள்ளங்கள் கோடிக்கரை நோக்கி சென்றன.

போராளிகள் படகுகளும் அக்கிகளின் படகுகளும் இரண்டு வேறுபட்ட பாதையில் செல்லும். போராளிகளின் படகு

இரட்டை எஞ்சின் பூட்டப்பட்டு வேகமாகச் செல்லும். அதை களின் படகுகள் பல மீன் பிடிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப் படுவதால், வேகம் குறைவாகச் செல்லும். மேலும், பண்துக் காக அதிகளுக்கு பயணிகளை ஏற்றிச் செல்வதால், விரைவாக போவது சாத்தியமில்லை.

இரவில் போகும் படகுகளைக் காணும் போதெல்லாம் கடற் படை சுட்டுக் கொண்டிருந்தது. நடுக்கடலில் சுடப்பட்டு செத்தவர்களை விட, அதிக பாரத்தால் படகு கவிழ்ந்து ஐலசமாதியானவர்கள் அதிகம். கடற் படையிடம் அகதிகளின் படகுகள் பிடிப்பட்டால், அவர்கள் மன்னாருக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். வட இலங்கைக் கரைகளில் இருந்து கிளம்பும் அகதிகளில் குறைந்தது பத்து சதவீதம் பேர்க்கட இந்தியக் கரையை அடைவதில்லை.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வணக்கம், இந்தியா!

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் வருவதற்கு ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் ராமேஸ்வரம் நோக்கிச் சென்ற அகதிகள் படகொண்றில் நானும் இருந்தேன். நடுக்கடலில், படகில் தண்ணீர் வர ஆரம்பித்து விட்டது. உள்ளே வந்த தண்ணீரை அன்னி அன்னி வெளியே கொட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். படகு மூழ்கி விடுமோ என்ற அச்சம் எல்லோரையும் ஆட்டிப்படைத்து. ஓவ்வொருவரும் தனது இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு இருந்தனர்.

விடிவதற்குள் ராமேஸ்வரம் கரையை அடைந்து விடவேண்டிய படகு, விடிந்த பின்னரும் இந்தியக் கடல் எல்லைக்குள் தத்தவித்துக் கொண்டிருந்தது. அதிர்ஷ்டவசமாக அந்த வழியாக வந்த இந்திய மீனவர்களால் நாங்கள் காப்பாற்றப்பட்டோம். ராமேஸ்வரம் அகதிகளைப் பதியும் நிலையத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டோம்.

ராமேஸ்வரத்தில் எம்மைப் பதிவு செய்த அதிகாரிகள், மண்டபம் இடைத்தங்கள் முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். கடுமையான சோதனைகளை எதிர் கொண்ட அகதிகள் தற்போது நிம்மதிப் பெருமூச்ச விட்டனர். ராமேஸ்வரம் கடலோரமாக, இந்திய கடற்படைக்குச் சொந்தமான ஹலிகாப்டர் தாழைப் பறந்தபடி ரோந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

எம்மோடு வந்த சிறு பிள்ளைகள் அச்சத்துடன் ஓடி ஒளித்தனர். ஈழத்தில் ஹெலிகாப்டரில் இருந்து சுடும் சம்பவங்கள் அவர்கள் மனதை விட்டு அகலவில்லை. நாம் இப்போது இந்திய மண்ணில் பாதுகாப்பாக இருப்பதாக, பெரியவர்கள் சிறுவர்களை ஆசு வாசப்படுத்தினர். இனி, குண்டு வீச்சுக்கோ, துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கோ அகப்படாமல், நாம் உயிரோடு இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் அகதிகள் மத்தியில் காணப்பட்டது. அவர்கள் அதைத் தவிர வேறு எதையும் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை.

1984ம் ஆண்டு, இந்தியாவின் வற்புறுத்தலால் பூட்டானில், போராளிக் குழுக்களுக்கும் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் பேச்சவார்த்தை நடந்தது. பேச்சவார்த்தையின் பிரகாரம், ராணுவம் யாழ் குடாநாட்டின் எல்லையோர் முகாம் களுக்குள் அடக்கப்பட்டது. சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திய போராளிகள் ராணுவ முகாம்களைச் சுற்றி வளைத்து, காவலரண்களை அமைத்தனர். பேச்சவார்த்தை முறிவடைந்த பின்னரும் இந்த நிலைமை நீடித்தது. இதனால் முகாமுக்குள் இருக்கும் ராணுவம் ஏவுகணைகளை வீசும், அல்லது விமானப்படை அவ்வப்போது வந்து குண்டு போட்டுச் செல்லும். சிறிது காலம் நிலைமை இப்படியே நீடித்ததால் ராணுவம் இனிமேல் குடாநாட்டுக்குள் வராது என எல்லோரும் நம்பினார்கள்.

1987ம் ஆண்டு, இலங்கை ராணுவம் பெரும் படையெடுப்புடன் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றியது. விரைவில், ராணுவம் குடாநாட்டின் பிற பகுதிகளையும் கைப்பற்றும் என்ற அச்சம் பறவியது. பல்லாயிரக்கணக்கானோர் அகதிகளாக இந்தியா சென்றனர்.

இந்திய அரசு நீண்டகாலமாகவே, இலங்கைப் பிரச்சனையில் தலையிடுவதற்கு அகதிகளின் வருகையைப் பயன்படுத்தி வந்தது. இலங்கை அரசை நிர்ப்பந்திப்பதற்கு அது உதவியது. இதனால் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ ஈழத் தமிழ் அகதிகள் இந்தியாவின் அரசியல் சதுரங்கத்தில் பங்கு வகித்தனர். 1987ம் ஆண்டு, இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் அகதிகள் பிரச்சனைக்கு முடிவு கட்டியது. இந்திய ராணுவம் தரையிறங்கியதும், இந்தியாவில் இருந்த அகதிகள் அனைவரும் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் சமாதானமும் கொண்டு வரும் என்று இந்தியாவில் இருந்த ஈழத்தமிழ் அகதிகள் நம்பினார்கள்.

அதனால் பலரும் மகிழ்ச்சியுடன் நாடு திரும்பி இருந்தனர். அப்போதெல்லாம் அத்தகைய ஒப்பந்தம் வரும் என்ற செய்தி பகிரங்கப் படுத்தப்படவில்லை. ஆனால் ரோ (Raw) அதிகாரிகள் முகாம்களில் இருந்த அகதி இளைஞர்களை கூட்டிச் செல்லும் விஷயம் அரசல்புரசலாகப் பேசப்பட்டது. ஆயுதப் பயிற்சிக்காக செல்கிறார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கம் எதற்காக இந்த இளைஞர்களைச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற உண்மை, ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட பின்னர் தெரிய வந்தது. இந்திய ராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்த ஈழப்பகுதி களில், ஒரு துணைப்படையை நிறுத்தி வைப்பதற்கான திட்டம் அப்போதே செயல் வடிவம் பெற்றிருந்தது.

இந்தியாவுக்கு அகதிகளாகச் சென்றவர்கள் பல வகையினர். மன்னார் அருகில் இருப்பதால் அந்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மக்களே அதிகளவில் இந்திய முகாம்களில் தங்கியிருந்தனர். ஒப்பீட்டளவில் மன்னார் மக்கள், யாழ்ப்பாணத்தவர்களை விட வசதி குறைந்தவர்கள். ஆனால் இந்தியாவுக்கு அண்மையில் இருந்த பூகோள அனுகூலத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். யாழ்ப்பாண மீன்பிடிக் கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர் களும் அடிக்கடி இந்தியா சென்று வரக் கூடியவர்கள். இன் நொரு பிரிவினர் முதலில் இந்தியாவுக்குள் அகதியாகச் சென்று, பின்னர் மேற்குலக நாடுகளுக்குச் செல்ல முயன்றார்கள். இன்னும் ஒரு பிரிவினர், உறவினர் அனுப்பும் வெளிநாட்டுப் பணத்தில் இந்தியாவில் பாதுகாப்பாக வாழ விரும்பியவர்கள்.

முதல் பிரிவினர் அரசு நிவாரணத்தை நம்பி முகாம்களில் வாழ்ந்தனர். வயிறு நிறைய சாப்பிட முடியாது. அவர்களது வாழ்க்கை ஏழைமையானது. செலவை ஈடுகட்ட, குறைந்த கூலிக்கு உழைப்பை விற்கும் நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டனர். இவர்கள் மத்தியில், எப்போது தாயகம் திரும்புவோம் என்ற ஏக்கப் பெருமுச்ச என்றென்றும் காணப்படும்.

இரண்டாவது பிரிவினர், சென்னை போன்ற நகரங்களில் வீடு களை வாடகைக்கு எடுத்து குடியேறினர். வீடுகளை வாடகைக்கு எடுத்தவர்களுக்கு வெளிநாட்டுப் பணம் தாராளமாக வந்தது. அவர்கள் உழைக்காமலே செலவு செய்யத் தொடங்கினர். அப்படியானவர்கள் பிற்காலத்தில் கொழும்பு நகரிலும் பெருகினர். அந்திய நாணயத்தை மாற்றி அதிக ரூபாய்களைப்

பெற்று ஆடம்பரமாக வாழும் இவர்களால், ஒரு பக்கம் வீட்டு வாடகை உயர்ந்தது.

பல வருடங்களுக்குப் பின்னர், நெதர்லாந்து நாட்டின் பிரஜையாக இந்தியா திரும்பி வந்திருந்தேன். அப்போது நெதர்லாந்தில் அகதி முகாமில் உதவித் தொகையில் வசிக்கும் நண்பர் ஒருவர், சென்னையில் இருக்கும் தனது குடும்பத்தாரரச் சந்திக்குமாறு கேட்டிருந்தார்.

சென்னையில் ஓரளவு வசதியான வீட்டில், நண்பரின் தாயும், சகோதரர்களும் வசித்து வந்தனர். அவர்களது செலவு முழுக்க நண்பரின் பொறுப்பில் இருந்தது. நான் அவர்கள் வீட்டிக்குச் சென்றிருந்தபோது, நண்பர் ஒழுங்காக பணம் அனுப்புவதில்லை என்று குறைப்பட்டிக்கொண்டார்கள். நான் புலம் பெயர்ந்த ஐரோப்பிய நாட்டில் இருக்கும் கஷ்டங்களை எடுத்துக் கூறினேன். அகதிகளுக்கான உதவிப்பணம், அங்கேயுள்ள வாழ்க்கைச் செலவுக்கே போதுமானதல்ல. நெதர்லாந்து அரசு ஒரு தனி நபருக்குப் போதுமான தொகை மட்டுமே வழங்குகின்றது என்று தெளிவுபடுத்தினேன்.

ஆனால் நண்பரின் குடும்பத்துக்கு அதைப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஐரோப்பா செல்பவர்கள் ஊரில் உள்ள குடும்ப உறுப்பினர்களைப் பராமரிக்க வேண்டும் என்பது அந்த அரசாங்கங்களுக்கு தெரியாதா? அதற்குப் போதுமான பணம் கொடுக்கக் கூடாதா? என்று அப்பாவித்தன மாகக் கேட்டனர்.

கொழும்பிலும், சென்னையிலும் வெளிநாட்டுப் பணத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு, தமது உறவுகள் என்ன கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது தெரியாது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை மாதாமாதம் பணம் அனுப்பினால் போதும். ஐரோப்பாவுக்குப் புலம் பெயர் வதற்கு முன்னர், நான் சில வருடங்கள் கொழும்பில் தங்கி இருந்தேன். அப்போது எனது நண்பர், அண்ணன் கண்டாவில் இருந்து அனுப்பும் பணத்தைத் தண்ணீராகச் செலவழித்துக் கொண்டிருந்தார். கடைசியில் அந்த அண்ணனுக்கு, மாதாமாதம் பணம் அனுப்புவதை விடத் தமிழியைக் கண்டாவுக்கு அழைப்பது சிறந்ததாகப் பட்டது.

கொழும்பு, சென்னை போன்ற நகரங்களில் வாழும் பலர் வெளிநாட்டில் இருந்து பணம் வருவது நின்று போனால், அங்கே

ஒரு நாள் கூடத் தங்கியிருக்க முடியாதென்பது யதார்த்தம். தமது கிராமங்களில் கிட்டாத வசதியை, அவர்கள் நகர வாழ்க்கையில் அனுபவிக்கின்றனர்.

பிள்ளையை வெளிநாடு அனுப்பி விட்டு, கிராமங்களிலேயே தங்கி விடும் பெற்றோரையும், பணம் சில நேரம் மாற்றி விடுகின்றது. நான் ஐரோப்பாவந்த காலத்தில் சந்தித்த இளைஞர்கள் பலர் 20-30 வயதுடையவர்கள். வருடக்கணக்காகச் சம்பாதித்து, மிச்சம் பிடித்து வீட்டுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் திருமணம் செய்யும் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தபோது, பெற்றோர் தட்டிக் கழித்தனர்.

ஊரிலேயே பெண் பார்த்துக் கொடுப்பதை அவர்கள் வேண்டுமென்றே நிராகரித்தனர். அதே நேரம் அவர்கள் பிள்ளை வெளிநாட்டில் யாரையாவது பார்த்திருந்தால், அதற்கும் சம்மதம் தெரிவிப்பதில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம் ஒன்றுதான். தமது பிள்ளை திருமணம் செய்துகொண்டால், தமக்கு அனுப்பும் பணம் குறைந்து விடுமோ, அல்லது ஒரேயடியாக நின்று விடுமோ என்ற அச்சம். ஒரு பணம் காய்க்கும் மரத்தை இலகுவில் இழந்து விட அவர்கள் தயாராக இல்லை.

போர்ச்சுமல் காரணமாக பணம் உள்ளவர்கள் ஐரோப்பா, கனடா என்று புலம் பெயர்ந்து கொண்டிருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் புற்றிசல் போல் கிளம்பிய பிரயாண முகவர்கள் இன்னின்ன நாடுகளுக்கு ஆள்களை அனுப்பி வைப்பதாக, பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்து கொண்டிருந்தனர். பிரயாண முகவர் என்ற பெயரில் சில சட்டவிரோத வேலைகளும் நடந்து கொண்டிருந்தன. இல்லாவிட்டால் கடுமையான விசா ஏற்பாடுகளைக் கடந்து மேற்கூலக நாடுகளில் அகதித் தஞ்சம் கோருவது எப்படி?

தனியொரு உலகம் அது. அகதிகளின் தவிப்பை, எதிர்பார்ப்பை முகவர்கள் உலகம் பயன்படுத்திக்கொள்கிறது. முதலீடு தேவைப்படாத தொழில். லாபமோ எக்கச்சக்கம். கசக்குமா? விளம்பரம் செய்யாத முகவர்களும் இருந்தனர். அவர்கள் தமது உறவினர், நண்பர்களுக்கு தெரிந்தவர்கள் ஊடாக ஆள்களைப் பிடித்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். வெளி நாடுகளில் தொடர்பு வைத்திருக்கும் யார் வேண்டுமானாலும் முகவர் ஆகலாம். இது பற்றி விரிவாகப் பார்ப்போம்.

நீங்கு அடிக்கால் அகதி வாய்மை

நான் கண்ட காலம் வரை அதே நீங்கு அடிக்கால் அகதி வாய்மை வந்துவதால், அப்பகுதி என்று கூறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதே நீங்கு அடிக்கால் அகதி வாய்மை வந்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். முதலில், ஒத்துவது நாடுகள் அடிக்கால் அகதி வாய்மை வந்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். பின்னால் முதலில் உதவுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். முதலில் உதவுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். பின்னால் முதலில் உதவுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

பாகம் இரண்டு

சர்வதேச அகதி அரசியல்

நான் கண்ட காலம் வந்து விடுவதற்கும், அதனால் அதை வந்து வந்து விடுவதற்கும், சுகு கொள்கூடிய நோயாறாகும். கொங்கு வந்து வந்து விடுவதற்கும் பெறும்பாக்காவதைப் பொதுவாக்காது. பிர்க்கும் அமிகளில் குடும்ப கட்சிகள் சிபாங்கால முகவாளிக் குவாங்கால் கிளிமாக அமைக்கும் கட்சிகளைப் பிருத்தும். கொங்கு கிளிமாக, பொதுவாக்காது பட்சிக்காக்கால் கொங்கும் கட்சிக்காக்கால் அனா இடுப்பாக்கு, அதிகாலாக காலு வார்த்தைகளைக் கொள்கூடிய அதிகாலாக காலுவதற்கிணங்கு.

நான்கால் தூஷிய வெய்யப்பீட்டு அகதி வாய்மை வந்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்கின்றினால்,

உண்மை முனை
வெயிலிருடு தினால் சந்திமள்ள

மேற்கு நாடுகளும் அகதிகளும்

நான் நீண்ட காலம் மேற்கு ஜிரோப்பாவில் வாழ்ந்து வருவதால், அப்பகுதிகள் குறித்து இதில் சற்றே விரி வாக அலசுகிறேன். அவ்வப்போது, பிற கண்டங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளும் வரும். முதலில், மேற்குலக நாடுகள் அகதி தஞ்சம் கோருவோருக்குப் புகவிடம் வழங்கும் அரசியலைப் பார்ப்போம். இந்த அரசியல் புரிந்தால்தான், மேற்கில் உள்ள தமிழ் அகதிகளின் பிரச்னைகளை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

புகவிடம் வழங்கும் அரசியல் என்பது ஒரு அரசியல் கொள்கை. மேற்குலக நாடுகளில் எதற்கெடுத்தாலும் ஒரு கொள்கை வகுத்து விடுவார்கள். அதனை அடுத்து வரும் அரசாங்கங்களும் கச்சிதமாகப் பின்பற்றும். ஒரு கொள்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவது பாராளுமன்றப் பெரும்பான்மையைப் பொருத்துவது. மேற்குலக நாடுகளில் ஆளும் கட்சிகள் பொதுவாக முதலாளித்துவத்தைத் தீவிரமாக ஆதரிக்கும் கட்சிகளாக இருக்கும். கொள்கை ரீதியாக, பெருமளவு உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொள்ளும் கட்சிகளாகவும் அவை இருப்பதால், அகதிகளைத் தமது வாக்கு வங்கியாக அவர்கள் கருதுவதில்லை.

மக்களால் தெரிவு செய்யப்படாத அமைச்சு அதிகாரிகளைப் பற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை.

மக்களிடமிருந்து அன்னியப்பட்ட இந்த அதிகாரிகள் பெருமளவு நேரம் புள்ளி விவரங்களையும் அறிக்கைகளையும் படிப்பதில் நேரம் செலவிடுகின்றனர். இவர்களுக்கு அகதிகள் மனவுணர்வைப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை கிடையாது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், இந்த அதிகாரிகளின் கண்களுக்கு இலக்கங்கள் மட்டுமே தெரியும், மனிதர்கள் அல்ல. அகதிகளை விசாரணை செய்யும் அதிகாரி ஒருவராகவும், விண்ணப்பத்தைப் பரிசீலித்து முடிவெடுப்பது இன்னொருவராகவும் இருக்கும்.

ஜோப்பா ஒரு குடியேற்ற நாடல்ல என்று இன்றைய அரசியல் வாதிகள் கூறி வருகின்றனர். அது உண்மையா? நாம் ஜோப்பிய நாடுகளின் வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால், அவை காலத் துக்குக் காலம் வந்து சேர்ந்த குடியானவர்களால்தான் வளம் பெற்றுள்ளன என்பது தெரியவரும். ரோமானியர்கள் காலத்தில், ஜெர்மனியில் இருந்து சென்று குடியேறிய ஆங்கிலோ-சாக்ஸன் இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களே இன்றைய இங்கிலாந்தின் குடிமக்கள். அவர்களுடன், பிற்காலத்தில் வந்த நோர்வீஜியர் களும் கலந்தனர்.

நாம் தமிழில் பயன்படுத்தும் ஆங்கிலேயர் என்ற வார்த்தை போர்த்துகிசிய மூலத்தைக் கொண்டது. ரோமன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகள் அந்தப் பதத்தைக் தற்போதும் பாவிக்கின்றன. பண்டைய ஜோப்பாவில் அவர்கள் ஆங்கில இனம் என்றே அறியப்பட்டனர். அதே போல பிரான்சில் பிரிட்டன் என்ற மாகாணம் உள்ளது. அந்த மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பிரித்தானிய மொழி (ஆங்கிலம் அல்ல) பேசுகின்றனர். பிரிட்டன் என்ற சொல் அங்கிருந்துதான் வந்தது.

அவர்களுடைய முதாதையர், பிரிட்டனில் இருந்து பிரான்சுக்குக் குடிபெயர்ந்த செல்டிக் இன மக்கள். பிரான்ஸ் என்ற பெயர் ஜெர்மனியில் இருந்து வந்து குடியேறிய பிராங்கன் என்ற இனத்தில் இருந்து வந்தது. இவ்வாறு, இன்றைய ஜோப்பிய தேசுக்களின் பெயர்களே, நாடுகளுக்கு இடையிலான குடியேறிகளின் பெயராக உள்ளன.

சரி, பண்டைய சரித்திரம் மட்டும்தான் அப்படியா? ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய நவீன வரலாறு என்ன சொல்கிறது? அகதிகள் என்ற நவீன காலத் தோற்றப்பாடு, மதங்களின் போருக்குப் பின்னர்தான் ஆரம்பமாகிறது. ஒரு காலத்தில்

கத்தோலிக்க மதம் மட்டுமே சர்வாதிகாரமாக ஜ்ரோப்பா முழுவதும் ஆண்டு வந்தது. அதற்குச் சவாலாக வரும் எந்தச் சக்தியும் இரும்புக்கரம் கொண்டு அடக்கப்பட்டது. ஆனால், ஜெர்மனியில் ஹார்ட், பிரான்ஸில் கால்வின் ஆகிய மதகுருக்கள், புராட்டஸ்டன்ட் பிரிவை வெற்றிகரமாக ஸ்தாபித்தனர்.

ஜெர்மனி, நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகளின் அரசர்கள், ஹாதின் கொள்கைகளை அரசு மதமாக அங்கீகரித்தனர். ஆனால் பிரான்ஸ், போர்த்துகல் ஆகிய நாடுகளில், கால்வினைப் பின்பற்றியவர்கள் தேடித் தேடிக் கொல்லப்பட்டனர். அதனால் அவரை பின்பற்றிய பலர் (புராட்டஸ்டன்ட்) நெதர்லாந்துக்குத் தப்பி ஓடி தஞ்சம் புகுந்தனர்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக் காலத்திலும், இது தொடர்ந்தது. அப்போது, புரட்சி நடந்த பிரான்சை தவிர பிற நாடுகளில் மன்னராட்சி நிலவியது. மன்னரை ஏதிர்க்கும் குடியரசுவாதிகள் பலர் பிரான்சில் அரசியல் தஞ்சம் கோரினர். புதிய பிரெஞ்சுக் குடியரசில் ஆங்கிலேய, ஜெர்மானிய அரசியல் அகதிகள் தங்கி இருந்தனர். அங்கிருந்தபடியே தமது குடியரசு இயக்கத்தை வழிநடத்தினர்.

மேற்குறிப்பிட்ட உதாரணங்களில் இருந்து ஒர் உண்மை புல ணாகும். அகதி தஞ்சம் கோருபவர்களின் அரசியல் கொள்கைகள் என்ன என்பதைப் பார்த்தபிறகே, அவை தம் மோடு ஒத்துப் போகின்றனவா என்பதை உறுதிசெய்துகொண்ட பிறகே, எந்த நாடும் அரசியல் தஞ்சம் வழங்க விரும்புகின்றது. இந்த 'அரசியல் சகோதரத்துவம்' இன்று வரை ஜ்ரோப்பிய நாடுகளின் எழுதப் படாத சட்டமாக உள்ளது.

மீறப்படும் மனித உரிமைகள்

20-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஜார் மன்னினின் ரஷ்யாவில் யூதர்களுக்கெதிரான இனக்கலவரம் நடந்தது. யூதர்களாகப் பிறந்த ஒரே குற்றத்துக்காக லட்சக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர். இதனால் பெருமளவு யூத அகதிகள் மேற்கு ஐரோப்பாவை நோக்கி ஓடினார்கள். மேற்கில் அவர்களுக்குப் புகவிடம் மறுக்கப்பட்டது.

ஐரோப்பா முழுவதும் யூதர்களுக்கு எதிரான இன, மத வெறுப்புனர்வுகள் மேலோங்கி இருந்த காலகட்டம் அது. பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் யூதர்கள் மேற்கில் தங்க முடிந்தாலும், புகவிடத்தில் அவர்கள் இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாக நடத்தப் பட்டனர். இதனால் ஹிட்லரின் ஜெர்மனி யூத இனப் படுகொலையை நடத்தியபோது, அது பலருக்கும் அதிர்ச்சிகரமாக இல்லை. இலங்கையில் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டபோது பெரும்பான்மை சிங்களர்கள் மௌனமாக இருந்ததையும், இந்தியாவில் மூஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டபோது, பெரும்பான்மை இந்துக்கள் மௌனமாக இருந்ததையும், இத்தோடு ஒப்பிட்டுக்கொள்ளலாம்.

ஆயிரக்கணக்கான யூத அகதிகள் சுவிட்சர்லாந்து போன்ற நடுநிலை நாடுகளில் புகவிடம் தேடி னார்கள். ஆனால் நடுநிலை சுவிட்சர்லாந்து, ஆதர

வற்ற அகதிகளைப் பிடித்து ஹிட்லரின் அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்தது. ஆரம்பத்தில் ஹிட்லர் மட்டுமே இனவெறி அரசியலை நடத்தி வந்தான். ஜெர்மனியைச் சுற்றி இருந்த பிற ஜோப்பிய அரசுகள் பகிரங்கமாக யூத இன விரோதத்தைக் காட்டவில்லை. இருப்பினும், தமது நாடுகளில் தஞ்சம் கோரிய யூத அகதிகளை ஜெர்மனிக்கே திருப்பி அனுப்பவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை.

அமெரிக்க யூதர்கள் சிலரின் முயற்சியால், ஒரு தொகை ஜோப்பிய யூதர்கள் இனப்படுகொலையில் இருந்து காப் பாற்றப்பட்டனர். இருப்பினும், அமெரிக்காவுக்குக் கப்பலில் கொண்டு செல்லப்பட்ட யூத அகதிகளை, அமெரிக்க அரசு தாற்காலிகமாகவே ஏற்றுக்கொண்டது. குறிப்பிட்ட காலம் யூத அகதிகளைத் தடுப்பு முகாமுக்குள் அடைத்து வைத்தது. ஜோப்பாவில் போர் முடிந்த பின்னர் திருப்பி அனுப்பப் போவதாகப் பயமுறுத்தியது.

மேற்கு ஜோப்பிய நாடுகள் இப்போதைய மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அரசுகளைவிட மோசமாக நடந்து கொண்டன. இன, மத, அரசியல் சகிப்புத்தன்மை எதுவும் அவர்களிடம் அன்று இருக்கவில்லை. கத்தோலிக்க நாட்டில் புராட்டஸ்டன்ட் மதப்பிரிவினர் வேட்டையாடப்பட்டனர். புராட்டஸ்டன்ட் நாட்டில் கத்தோலிக்கர்கள் அடக்கப்பட்டனர். எல்லா நாடுகளிலும் சோஷலிஸ்டுகள் அழிக்கப்பட்டனர்.

இரண்டாம் உலகப்போர் வரையில் ஜனநாயகம், மனித உரிமை கள் பற்றி ஆட்சியாளர் அக்கறைப்படவில்லை. ஆனால், போர் முடிவுக்கு வந்த மறு நாளே அவர்கள் புனிதர்களாக மாறி விட்டது அதிசயம். இவர்கள் நடத்தையில் ஏற்பட்ட இந்த திஹர் மாற்றத்துக்கு என்ன காரணம்? நாசிசுத்தில் இருந்து மேற்கு ஜோப்பாவை விடுதலை செய்த அமெரிக்க ஆண்டவரின் ஆசீர்வாதம் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். அது சரியா?

இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவடைந்த பின்னர், ஜோப்பியர்கள் அனைத்தையும் இழந்து பரம ஏழைகள் ஆனார்கள். எங்கும் பஞ்சம் தலைவரித்தாடியது. 1917ம் ஆண்டு ரஷ்யாவில், இதே போன்ற சூழ்நிலையில் புரட்சி வெடித்து கம்யூனிச் சோவியத் உருவானதை ஆட்சியாளர்கள் ஒரு கணம் நினைவு படுத்திக்கொண்டனர்.

அதே நேரம் அவர்களுக்கு இன்னொரு அச்சமும் தொற்றிக் கொண்டது. கிழக்கு ஜோப்பிய நாடுகள், சோவியத் ராணுவத் தால் விடுவிக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் சோஷலிச பொருளாதாரத்தை முன்னெடுத்தனர். போரில் ஏற்பட்ட இழப்புகளையும் மீறி, சோவியத் யூனியன் கிழக்கு ஜோப்பிய நாடுகளுக்கு உதவி செய்தது. ஐந்தாண்டு, பத்தாண்டு திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டு, பொருளாதாரம் தூரித கதியில் வளர்ச்சி அடைந்தது. யூகோஸ்லா வியா மட்டுமே அமெரிக்கக் கடனுதவியைப் பெற விரும்பியது.

ஒரு காலத்தில் வல்லரசுகளாக இருந்த பிரான்ஸ், பிரிட்டன் போன்ற நாடுகளும் போரில் அனைத்தையும் இழந்து நின்றன. ஜெர்மனி பூரண அழிவுக்கு உள்ளாகியது. இந்த அழிவில் இருந்து முதலாளித்துவ மேற்கு ஜோப்பா, சோஷலிச நாடுகளைவிட அதிக வேகத்தில் வளர வேண்டும் என்ற போட்டி ஏற்பட்டது.

மார்ஷல் திட்டம் என்ற பெயரில், அமெரிக்கா ஜோப்பாவை மீளக்கட்டி எழுப்ப பில்லியன் டாலர்களைக் கொட்டியது. இரண்டாம் உலகப் போரில் அமெரிக்கா சிறிதளவே பாதிக்கப்பட்டது. போரில் ஈடுபட்ட ஜோப்பிய நாடுகளுக்கு ஆயுதங்களை விற்றதன் மூலம் அளவுகடந்த லாபத்தைச் சம்பாதித்தது. ஆகவே பிற நாடுகளுக்குக் கடன் வழங்கும் அளவுக்கு அமெரிக்காவிடம் தாராளமாகவே பணம் இருந்தது.

எப்பாடுபட்டாவது மேற்கு ஜோப்பிய மக்களை சோஷலிசத்தை நாட விடாமல் தடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கோடு, வேண்டிய அளவு பணத்தைக் கொட்டியது. இந்த அரசியல் உள்நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல், 1990 க்குப் பிறகு சோஷலிசத்தை துறந்த கிழக்கு ஜோப்பிய நாடுகள், தமக்கும் அமெரிக்கா மார்ஷல் திட்டம் போல பணத்தைக் கொட்டும், என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போன்று வேறு கதை.

பனிப்போர் அகதிகள்

பனிப்போர் மேற்கே முதலாளித்துவ முகாம், கிழக்கே சோஷலிச முகாம் என்று ஐரோப்பாவை இரண்டாகப் பிரித்திருந்தது. இந்த இரு பிரதேசங்களுக்கு இடையே இரும்புத்திரை இருப்பதாக சொல்லப்பட்டது.

மேற்கு ஐரோப்பா தன்னை சுதந்தர ஐனநாயக நாடுகள் என்று அழைத்துக் கொண்டது. அதற்கு மாறாக, கிழக்கு ஐரோப்பாவில், அதாவது இரும்புத்திரைக்கு அப்பால், கம்யூனிச சர்வாதி காரத்தின் கீழ் மக்கள் அடிமைகளாக வாழ்வதாகப் பிரசாரம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நீண்ட காலமாக ஒன்றோடொன்று வர்த்தக, கலாசாரத் தொடர்புகள் கொண்டிருந்த ஐரோப்பிய நாடுகள், சித்தாந்த ரீதியாக இரண்டாகப் பிரிந்தன. காலப்போக்கில் எதிரெதிரான கோட்பாடுகளைக் கொண்ட நாடுகள், தமது அரசியலோடு ஒத்துப் போனவர்களுடன் மட்டுமே நட்பாக இருக்க விரும்பின. ஐரோப்பிய மக்களை அரசியல் இரண்டாகப் பிரித்தது.

கம்யூனிச எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் தொண்ணாறு சதவீத மேற்கு ஐரோப்பிய மக்களை நம்ப வைப்பதில் வெற்றி கண்டுள்ளது. அதற்குக் காரணம், அனைத்துத் தொழில்களுக்கும் அதிகச் சம்பளம், வேலையற்றவர் களுக்கு உபகாரச் சம்பளம், உயர்தர வாழ்க்கை வசதி,

வருடத்தில் ஒரு மாதம் விடுமுறையில் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று உல்லாசமாகப் பொழுதைப் போக்க வசதி என்று பணியாளர்களுக்கு தாராளமாக வாரி வழங்கியதுதான்.

இந்த வசதிகள் யாவும் மேற்குலக மக்களை அரசின் பின்னால் அணி திரள் வைத்தது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இந்த வசதிகள் ஓரளவுக்கேனும் சோஷலிச நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்களுக்கும் கிடைத்து வந்தன. ஆனால், அது பற்றி மேற்குலக மக்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது. தமது அரசுகள் சோஷலிசத்தை நலன்புரி அரசு என்ற மாற்றுப் பெயருடன் நடைமுறைப்படுத்துவதைக் கூட அவர்கள் அறியவில்லை.

அனைவருக்கும் சிறந்த வாழ்க்கை வசதி என்னும்போது, அதற்கென செலவும் இருக்குமல்லவா? அந்தச் செலவை எப்படி ஈடுகட்டினார்கள்? உதாரணத்துக்கு, தொழிலாளியின் சம்பளம் அதிகரித்தால், உற்பத்திப் பொருளின் விளையும் அதிகரிக்கு மல்லவா? எனில் அவற்றை யார் வாங்குவார்கள்?

எனவேதான், சாதாரணத் தொழிலாளர்களுக்கும் வசதியான வாழ்க்கைமுறை அளிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களின் சம்பளம் பல மடங்கு அதிகரித்தது. மறுபக்கம், அவர்கள் உற்பத்தி செய்த பொருள்களின் விலையும் ஏறியது. இவையனைத்தும் அரசு வழங்கிய மானியத்தால் சாத்தியமானது. அரசுக்கு அமெரிக்கா கடன் கொடுத்தது. அவசரமில்லை, நீண்ட காலத் தவணையில் அளிக்கிறோம் என்று சலுகை அளித்தது. அதிக விலையுள்ள ஐரோப்பிய உற்பத்திப் பொருட்களை அமெரிக்காவே வாங்கிக் கொண்டது. முன்னாள் காலனிய நாடுகளைச் சுரண்டி, தனது மக்களுக்குக் கொடுத்த கதை தனியே விவரிக்கப்படவேண்டியது. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அகதிகளுடன் நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் அது.

சோஷலிச கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு, மேற்குறிப்பிட்ட விஷயம் எதுவும் தெரியாது. தினசரி மேற்கில் இருந்து ஒவிபரப்படும் சுதந்திர ஐரோப்பா வாணோலி மேற்குலகைப் பற்றிய வசீகரமான கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. போலிஷ், செக், ஹங்கேரியன், ரஷ்யன் என்று அனைத்து கிழக்கு ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் தனித்தனி சேவைகளை அந்தப் பிரசார வாணோலி நடத்திக்கொண்டு இருந்தது.

வாய்ஸ் ஆஃப் அமெரிக்கா, பி.பி.சி. போன்ற 'பொறுப்புள்ள' வாணைவிகளும் கிழக்கு ஜீரோப்பிய நேயர்களைக் குறிவைத்து இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் ஒவிபரப்பிய செய்திகள் எப்படி இருக்கும்? கிழக்கு ஜீரோப்பிய நாடுகளில் உணவுத் தட்டுப்பாடு, மேற்கு ஜீரோப்பாவில் அளவுக்கு மிஞ்சிய உணவு கிடைக்கிறது. கிழக்கில் வாய் திறந்து பேச முடியாத அளவுக்கு அடக்குமுறை, மேற்கில் ஜனாதிபதியையே போக்கிற என்று சொல்லும் அளவுக்கு, சுதந்திரம். கிழக்கில் வண்டி வாங்குவதென்றால் வருடத்தின்கணக்கில் காத்திருக்க வேண்டும், மேற்கில் வருடத்துக்கு ஒரு வண்டி மாற்றுகிறார்கள். கிழக்கில் பணம் சேர்த்து வைத்திருக்க முடியாது, மேற்கில் வியாபாரம் செய்து ஒரு சில மாதங்களிலேயே லட்சாதிபதியாகிறார்கள்.

சோஷலிச நாடுகளில் அரசின் தடையையும் மீறி மக்கள் இந்தப் பிரசாரங்களைச் செவிமடுத்தார்கள். அவற்றைக் கேட்டு விட்டு மேற்குலகச் சொர்க்கம் பற்றிய கனவுகளில் முழுகியிருந்தார்கள். 1956ம் ஆண்டு ஹங்கேரியில் சோஷலிச அரசுக்கு எதிரான கிளர்ச்சி வெடித்தது. சோவியத் படைகளால் ஹங்கேரிய கிளர்ச்சி நக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, லட்சக்கணக்கில் ஹங்கேரியர்கள் மேற்கு ஜீரோப்பிய நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர். கிளர்ச்சியில் பங்கு பெற்றவர்கள், அவர்களது குடும்பங்கள் தவிர, பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காகப் புலம்பெயர்ந்த எல்லோரையும் கம்யூனிச எதிர்ப்புப் போராளிகளாக மேற்கு வரவேற்றது.

முதலில் எல்லையில் இருக்கும் அயல்நாடான ஆஸ்திரியா வுக்குத்தான் ஹங்கேரிய அகதிகள் சென்றார்கள். அங்கிருந்து சுவிட்சர்லாந்து, பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகள் தம் பங்குக்குப் பெருமளவு அகதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டன.

நெதர்லாந்து, தன்னை மிகத் தீவிரமான கம்யூனிச எதிர்ப்பு நாடாகக் காட்டிக் கொண்டது. ஹங்கேரிய கிளர்ச்சி அடக்கப் பட்ட செய்தியைக் கேள்விப்பட்டவுடன், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நெதர்லாந்து ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் தமது உள்நாட்டு கம்யூனிஸ்டுகள் மீது ஆத்திரத்தை வெளிப்படுத்தினர். அவர்களின் அலுவலகங்கள் உடைத்து நொறுக்கப்பட்டன. உண்மை என்ற கட்சிப் பத்திரிகை தீக்கிரையானது. ஹங்கேரிய அகதிகளை ஏற்றிவந்த ரயில்களை, அனுதாபம் கொண்ட மக்கள் திரள் கூடி நின்று வரவேற்றது.

நெதர்லாந்து ராணிகூட தனது மாவிகையின் ஒரு பகுதியில், அகதிகளைத் தாற்காலிகமாகத் தங்க வைத்தார். ஹங்கேரிய அகதிகள் எல்லோருக்கும் விரைவில் அகதி அந்தஸ்து வழங்கப் பட்டது. பல இளைஞர்கள் நெதர்லாந்து பெண்களை மணந்து கொண்டு உள்ளுர்வாசிகள் ஆகிவிட்டனர்.

இன்று ஹங்கேரிய சமூகம் உள்ளுர் மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டது. பிரான்ஸின் இன்றைய ஜனாதிபதி சார்கோசி ஒரு முன்னாள் ஹங்கேரிய அகதி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் அந்த முன்னாள் அகதி இந்நாள் அகதிகளின் வருகையைக் கட்டுப்படுத்த சட்டம் கொண்டு வருவது வரலாற்றின் முரண்நகை.

1968ம் ஆண்டு, செக்கோஸ்லோவாகியாவில் கம்யூனிச எதிர்ப்பு கிளர்ச்சி வெடித்தது. அந்த வருடமும் மிகப்பெரும் எண்ணிக்கையில் அகதிகள் மேற்கு ஐரோப்பாவை நோக்கிப் படையெடுத் தனர். அவர்களையும் விசேஷமாகக் கவனித்து, காலப்போக்கில் தமது பிரஜைகளாக்கி இருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

1961ம் ஆண்டு பெர்லின் மதில் கட்டப்பட்டபோது, அகதிகள் வரத் தொடங்கினார்கள். இது பற்றி விரிவாகப் பார்க்கப்பட வேண்டும். மேற்குலகச் சித்திர ஆசிரியர்கள் இன்றும் பெரிதாக மதிக்கும் அகதிகள் இவர்கள்.

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிந்து பத்து வருடங்கள் கழிந்த பின்பும் பெர்லின் மாநகரத்தில் சுதந்தரமான போக்குவரத்து இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அப்போதெல்லாம் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் சோஷவிசம் குறித்தோ முதலாளித்துவம் குறித்தோ பெரிதாக அக்கறை இருக்கவில்லை. யுத்தம் முடிந்துவிட்டதால் இனி நிம்மதியாக வாழலாம் என்று மட்டுமே கருதினார்கள்.

அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ் துருப்புகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த மேற்கு பெர்லின் பகுதியைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்கும்படி சோஷவிச கிழக்கு ஜெர்மனி கோரிவந்தது. அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் அந்தக் கோரிக்கையை அலட்சியமாகப் புறக் கணித்தன. அது போதாதென்று உளவாளிகளை கிழக்கு பெர்லி னுள் அனுப்பி சீர்க்குலைப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்தன.

இதனால் கிழக்கு ஜெர்மனி மேற்கு பெர்லினைச் சுற்றி மதில் கட்ட ஆரம்பித்தது. மதில் உருவாக ஆரம்பித்தவுடன் மேற்கின் பிரச்சார இயந்திரம் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. மதிலுக்கு அப்பால் இருந்த மக்கள் வெளியேறும்படி துண்டப்பட்டனர். அதனைப் படம் பிடித்து உலகுக்குக் காட்டினார்கள். மேற்கு ஜெர்மனியால் தூண்டுவிக்கப்பட்ட மக்கள் பலர், மேற்கைத் தரிசிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை இழந்து விடுவோமோ என்ற அச்சத்தில் வெளியேறினர். மதில் கட்டி முடிக்கப்பட்ட பின்னரும் ஆங் காங்கே பலர் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். மதிலில் எல்லைப் பாதுகாப்புக் கடமையில் ஈடுபட்ட காவல் துறையினர் சிலரைச் சுட்டுக் கொண்றால், அதுவும் மேற்குலக நலன் சார்ந்த பிரசாரமாக மாறிப்போனது.

ஏனும் காலத்திலே வெளியேறாமல் கொண்டிருந்த சிலரை மதில் பாதுகாப்புக் கடமையில் ஈடுபட்ட காவல் துறையினர் சிலரை சுட்டுக் கொண்டிருந்தது. மதிலில் கடமையில் ஈடுபட்ட காவல் துறையினர் சிலரைச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஏனும் காலத்திலே வெளியேறாமல் கொண்டிருந்த சிலரை மதில் பாதுகாப்புக் கடமையில் ஈடுபட்ட காவல் துறையினர் சிலரை சுட்டுக் கொண்டிருந்தது. மதிலில் கடமையில் ஈடுபட்ட காவல் துறையினர் சிலரைச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தது.

* இங்கு காலத்திலே வெளியேறாமல் கொண்டிருந்த சிலரை மதில் பாதுகாப்புக் கடமையில் ஈடுபட்ட காவல் துறையினர் சிலரை சுட்டுக் கொண்டிருந்தது. மதிலில் கடமையில் ஈடுபட்ட காவல் துறையினர் சிலரை சுட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கம்யூனிஸ் அகதிகள்

மேற்குலகில் வாழும் அல்லது மேற்குலகச் சிந்தனை கொண்டவர்களுக்கு, முன்னாள் கம்யூனிஸ் நாடுகளில் இருந்த அகதிகளின் நிலைமை தெரியாது.

இந்நாடுகள், பெரும்பாலும் கம்யூனிஸ் அரசியல் சார்ந்த அகதிகளையே ஏற்றுக்கொண்டன. சோவியத் யூனியன் ஆப்கனிஸ்தானில் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட உஸ்பெக்கிய, தஜிக்கிய அகதிகள் அனைவருக்கும் தாற்காலிக தங்குமிட வசதி செய்து கொடுத்தது. ஆப்கனிஸ்தான் சோஷவிச நாடாக இருந்த காலத்தில், சோவியத் யூனியனில் உயர் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு தாராளமாகக் கிடைத்தது. மாணவர்கள் போட்டியின்றி தெரிவு செய்யப் பட்டனர். இதனால் படித்த நடுத்தர வர்க்க இளைஞர்கள் பலர், சோவியத் யூனியனுக்குக் கல்வி கற்க சென்று, பின்னர் உள்நாட்டுப் பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அங்கேயே தங்கி விட்டனர். சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, இவர்களில் பலர் நெதர்லாந்தில் அரசியல் தஞ்சம் கோரினார்கள்.

சோவியத் யூனியனும் பிற சோஷவிச நாடுகளும் அகதிகளை அங்கீகரிக்கும் ஐ.நா. ஆணையில் கைச்சாத்திட்டிருந்தன. இருப்பினும் கிரீஸ், சிலி

போன்ற குறிப்பிட்ட சில நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே தஞ்சம் வழங்கப்பட்டது. கிரீஸ் அகதிகளின் வருகையுடன் கம்யூனிச் நாடுகளின் அகதி அரசியல் ஆரம்பமாகியது.

இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவடைந்த நேரம், கிரீஸின் பெரும் பாலான பகுதிகளை கம்யூனிசப் போராளிகள் விடுவித்தனர். அப்போது, பிரிட்டனும், சோவியத் யூனியனும் ஒரே அணியில் இருந்ததால் கிரீஸை விடுவிக்க பிரிட்டிஷ் படைகள் சென்றன. இருப்பினும், சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் கிரேக்கக் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் பிரிட்டிஷாருக்குமிடையில் போர் மூண்டது. பிரிட்டனைப் பகைத்துக் கொள்ள விரும்பாமல், ஸ்டாலின் கம்யூனிஸ்ட் போராளிகளுக்கு உதவி வழங்க மறுத்து விட்டார்.

கம்யூனிஸ்டுகளால் நீண்ட காலம் தாக்குப் பிடிக்க முடிய வில்லை. போராட்டத்தைக் கைவிடவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. பிரிட்டிஷ் மற்றும் தேசியவாதிகளின் படையினரால் பழிவாங்கப்படலாம் என்ற அச்சம் காரணமாக, நாட்டை விட்டு ஓட வேண்டிய நிலைமை. கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள், போராளிகள், அவர்களது குடும்பங்கள் அனைவரும் சுற்றி இருந்த சோஷவிச நாடுகளில் அடைக்கலம் கோரினர்.

செக்கோஸ்லோவாகியா போன்ற நாடுகளில் இப்போதும் கணிசமான அளவு முன்னாள் கிரேக்க அகதிகள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அந்த நாடுகளின் சொந்த மக்களைவிட அங்கீகரிக்கப்பட்ட அகதிகள் இன்றும் சோஷவிசத்துக்கு விசவாசமாக இருப்பதைக் காணலாம். மேற்குலகிலும் இதே போன்ற நிலைமை உள்ளது. அகதிகளாகக் குடியேறியவர்கள் மேற்கத்திய நாகரீகத்தை அளவுக் கதிகமாகவே பின்பற்றுவதையும் காணமுடியும்.

மூன்றாம் உலக வறிய நாடான கியூபாவும் பன்னாட்டு அகதிகளை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. சிலியில் இருந்து வந்த தென் அமெரிக்கர்களுக்கும், அல்ஜீரியா, அங்கோலா, நமீபியா போன்ற பல ஆப்பிரிக்க நாடுகளைச் சேர்ந்த அகதிகளுக்கும் கியூபா அடைக்கலம் வழங்கியது. ஒரு முறை கியூபக் கப்பல்கள், அல்ஜீரிய தேசிய விடுதலைப் போராளிகளுக்கு ஆயுதங்களை வழங்கிவிட்டு, அங்கிருந்து போரினால் பாதிக்கப்பட்ட திக்கற்ற குழந்தைகளை ஏற்றிவந்தன.

ஒரு காலத்தில் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த கறுப்பின மாவோயிச் இயக்கமான Black Panthers உறுப்பினர்களுக்கு கிழுபா அரசியல் தஞ்சம் வழங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கள் அனைவருக்கும் வீடு, வேலைவாய்ப்பு, கல்வி போன்ற அடிப்படை வசதிகளை வழங்கி, முழுமையான கிழுபப் பிரஜைகளாக அங்கீ கரிக்கப்பட்டனர். அகதிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட சலுகைகள், சில நேரம் கிழுப மக்களையும் பொறாமை கொள்ள வைத்தன.

ஏது சிறந்து கொண்டு வருவதற்கு விரோதமாக அவர்மனியின் அரசியல் எவ்வளவுபடி இருந்திருக்கிறது என்று கூறியிருப்பது என்று நான் கூறுகிறேன். கூறுகிறேன், கூறுகிறேன் என்று நான் கூறுகிறேன். கூறுகிறேன் என்று நான் கூறுகிறேன்.

நவீன அரசியல் தஞ்சம் கோரும் கொள்கையை நிறுவனமயப்படுத்தியது மேற்கு ஜெர்மனிதான்.

அதாவது, ஜெர்மன் சமஷ்டிக் குடியரசு. தஞ்சம் கோருபவரின் விண்ணப்பத்தைப் பரிசீலித்தல், அவர்களுக்கு வசிப்பதற்கு வீடுகளைப் பார்த்துக் கொடுத்தல், வேலை தேடிக் கொடுத்தல் அனைத்தையும் ஒழுங்கு முறைப்படிச் செய்ய ஆரம்பித்தது.

மேற்கு ஜெர்மனி எல்லையில் பல சோஷவிச நாடுகள் இருந்தன. கிழக்கே இருந்து தரை மார்க்க மாகத் தப்பி வரும் அகதிகள் முதலில் ஜெர்மனிக்கு வர வேண்டும். மேலும் ஜெர்மன் மொழி பேசும் மக்கள், ருமெனியா, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளிலும் பரந்து வாழ்ந்து வந்தனர். என்றோ ஒரு நாளைக்கு அவர்கள் தாயகம் திரும்புவார்கள் என்று நம்பி நார்கள்.

ஜெர்மன் அகதி அரசியல் என்பது ஹிட்லர் ஆட்சியின் நீட்சியாகவே அமைந்திருந்தது. மேற்கு ஜெரோப்பிய நாடுகளில் ஜெர்மனி மட்டுமே இன்றீதியாக அகதிகளை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பியது. அந்த நிலைப்பாடு இன்று வரை தொடர்கிறது. 1991ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர், கம்யூனிசம் மறைந்த பிறகு, ரஷ்யா உள்பட அனைத்து கிழக்கு

ஜேரோப்பிய நாடுகளிலும் இருந்து பெருமளவு ஜெர்மன் இன அகதிகள், ஒன்றினைந்த ஜெர்மனியில் தஞ்சம் கோரினார்கள்.

பெரும்பாலானோர் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளால் இடம் பெயர்ந்தவர்கள். பலருக்கு ஜெர்மன் மொழியில் ஒரு வார்த்தை கூடத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இருப்பினும் அவர்கள் ஜெர்மன் இனத்தவர்களாக அங்கிகிரிக்கப்பட்டனர். 1991ம் ஆண்டு வரை ஜெர்மனி உள்பட மேற்கு ஜேரோப்பிய நாடுகள் எல்லாம், சோஷலிச நாடுகளில் இருந்து வரும் அனைத்து அகதிகளையும் ஏற்றுக்கொள்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தன. அதுவரை எந்தவொரு அகதியும் திருப்பி அனுப்பப்படவில்லை. 1991ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் நிலைமை தலைகீழாக மாறியது. பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காக வருகிறார்கள் என்று கூறி அகதிகளைத் திருப்ப அனுப்ப ஆரம்பித்தார்கள்.

ஈழநிலையால் தூஷ்வி கூடிக்கூடுப்படவுமிழு
மாந்து கூடியாலு கூத்துவ கூவர்ஜூலி தூஷந்து
கூத்துவிலீப பிளக்கப்படவில்லை கூவிலபதுவாலி
கூத்துவப் பிளக்கவிலீ தூஷ்வப்புவிலை கூத்துவாலை
கூத்துவகீல் கூத்துவ கூவரீ கூத்துவகீலி
யாக்கி கூத்துவப்படவு தூஷ்வுடு மின்துக்கூவாலை
தூஷ்விலியாலு,

குத்துவாலி யை கூத்துவாலை கூவர்ஜூலி தூஷ்விலை
கூத்துவ கூத்துவதூ கூத்துவு கூத்துவதூ கூத்துவதூ
தூத்துவாலும் தூத்துவாலும் கூத்துவ கூத்துவ
மின்துவிலை கூத்துவு கூத்துவு கூத்துவ கூத்துவு கூத்துவ
மின்துவு கூத்துவ கூத்துவு கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ
தூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ
கூத்து கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ

தூத்து கூத்துவ தூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ
தூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ
கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ கூத்துவ

முன்றாம் உலக அகதிகள் மற்றும் நூல்களின் வரிசீலனை போன்றவை என்ற பஞ்சக் கலையை விட்டு, நூல்கள் மற்றும் வரிசீலனை போன்றவை என்று விடுவது தெரியும்.

முன்றாம் உலக அகதிகள் என்கிறது அகதிகளைப் பற்றி நூல்கள் மற்றும் வரிசீலனை போன்றவை என்று விடுவது தெரியும். அதைப் பற்றி நூல்கள் மற்றும் வரிசீலனை போன்றவை என்று விடுவது தெரியும். அதைப் பற்றி நூல்கள் மற்றும் வரிசீலனை போன்றவை என்று விடுவது தெரியும். அதைப் பற்றி நூல்கள் மற்றும் வரிசீலனை போன்றவை என்று விடுவது தெரியும்.

ஒத்துவமாட்டு ரீதையில் ஏழால் வரிசீலனை நூல்களை மனிஸ்தா வரிசீலனை வரிசீலனைப் பிள்ளைகளை (PCPN) கலைஞர் பொதிப்பாக பற்றிக்கொண்டு வருகின்றன என்பதை விடுவது தெரியும்.

ஜூரோப்பிய நாடுகள் செழிப்பாக இருந்த போதிலும், நிறைய பொருள் வளங்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும், மிகக் குறைவான அகதி களையே ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. விசா வாங்குவதில் உள்ள சிரமங்கள், எல்லைக் கட்டுப்பாடுகள், அப்படியே அனுமதி கிடைத்தாலும் பெருந்தொகையைப் பயணத்துக்காகச் செலவிடவேண்டிய அவசியம் என பல தடைகள் இருப்பதால், குறைவான அகதிகளே மேற்கத்திய நாடுகளை வந்தடைகிறார்கள்.

மாறாக, முன்றாம் உலக வறிய நாடுகள், பெருமளவு அகதிகளை மனிதாபிமான காரணங்களுக்காக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நிலையில் உள்ளன. இராண், பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளில் லட்சக்கணக்கான ஆப்கன் அகதிகள் தஞ்சம் புகுந்துள்ளனர். பாலஸ்தீன் அகதிகள் ஜம்பது வருடங்களாக வெப்பனானில் முகாம்களில் வசித்து வருகின்றனர். கென்யா லட்சக்கணக்கான சோமாவிய அகதிகளைப் பராமரித்து வருகிறது. இவை ஒரு சில உதாரணங்கள் மட்டுமே.

தனது நாட்டு மக்களையே கவனிக்க முடியாத வறிய நாடுகளுக்கு, அயல் நாட்டு அகதிகளின் வருகை பெருஞ்சமையைக் கொடுக்கும் என்பதில்

ஜயமில்லை. ஐ.நா. சபையும், தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களும் இந்த அகதிகளைப் பராமரிக்க உதவி செய்கின்றன. ஆனால், அந்த உதவி கூட, பணக்கார நாடுகளின் சுயநல நோக்கத்துக்காக வழங்கப்படுகிறது. அகதிகளைப் பராமரிக்கும் சர்வதேச நிறுவனங்களுக்கு தேவையான நிதியைப் பணக்கார நாடுகள் வழங்குகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தாங்கள் அப்படி நிதி உதவி செய்யாவிட்டால், அந்த அகதிகள் எல்லாம் தமது நாடுகளுக்குள் வந்து விடுவார்களோ என்று அவை அஞ்சிகின்றன.

ஐக்கிய நாடுகள் அகதிகளின் ஹெ கமிஷனர் அலுவலகத்தின் (UNHCR) தலைவராகப் பணியாற்றிய ஒபர்ஸ் என்பவரின் அரசியல் பின்னணியைச் சூருக்கமாகப் பார்ப்போம். சர்வதேச அகதி அரசியலை யார் தீர்மானிக்கிறார்கள் என்பதற்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு. 1984ம் ஆண்டுக்கு முன்னால், ஒரு போதும் இல்லாதவாறு பெருமளவு ஈழத்தமிழ் அகதிகள் நெதர்லாந்து நாட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போதெல்லாம் நெதர்லாந்தில் அகதி முகாம்கள் இருக்க வில்லை. அதே நேரம் அரசு தமிழர்களை அகதிகளாகக் கருத வில்லை. இதனால் அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பும் நோக்கோடு, தாற்காலிகமாகத் தேவாலயங்களில் தங்க வைக்கப்பட்டனர்.

அப்போது நெதர்லாந்து பிரதமராகப் பதவி வகித்த லூபெர்ஸ், ஈழத்தமிழ் அகதிகளை எப்படியும் திருப்பி அனுப்பியே திருவேண் எனக்கணம் கட்டிக்கொண்டு நின்றார். அவரது கொள்கை இனப் பாகுபாடு கொண்டிருப்பதாகச் சில தொண்டு நிறுவனங்கள் குற்றஞ்சாட்டின. அதற்குக் காரணம், உலகம் முழுவதிலும் இருந்து அகதிகள் வந்திருந்தாலும், லூபெர்ஸ் அரசு ஈழத்தமிழர்களை மட்டுமே திருப்பி அனுப்பும் முயற்சியில் இறங்கியது.

அன்று தனது நாட்டினால் அகதிகள் வருவதைத் தடுத்த அதே லூபர்சுக்கு, பிற்காலத்தில் UNHCR தலைவர் பதவி வழங்கப் பட்டது. ஆழந்து கவனித்தால், இதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. மேற்குலக நாடுகளுக்கு மூன்றாம் உலக அகதிகள் செல்வதைத் தடுக்க வேண்டுமானால், அவர்களுக்கு அந்தந்த நாடுகளிலோ, அல்லது அயல்நாடுகளிலோ தாற்காலிக தங்குமிட வசதி செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஆகவே வருமுன் காக்கும் பணியை UNHCR செவ்வனே நிறைவேற்றி வருகின்றது.

காலனிய அகதிகள்

இலக்கைத் தமிழ் அகதிகளுக்கோ மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்து வரும் அகதிகளுக்கோ, மேற்குறிப்பிட்ட அகதி அரசியல் வரலாறு பற்றி எதுவும் தெரியாது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை, மேற்கு ஜ்ரோப்பா மற்றும் கண்டா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் யாவும் பணக்கார நாடுகள். அங்கே மக்கள் அனைத்து வசதிகளுடன் வாழ் கிறார்கள். போதும், போதும் என்னும் அளவுக்குத் தேனும் பாலும் வீதிகளில் வழிந்து ஒடுகிறது.

நான் ஒரு முறை இந்தியா சென்றிருந்தபோது, நெதர்லாந்தில் உறவினர்களைக் கொண்ட ஒருவர் கேட்டார். அந்த நாட்டில் மாடுகள் போவதற்கு என்று தனியாகப் பாதை போட்டிருக்கிறார்களாமே? வெளிநாடுகளில் வாழும் பலர் தமது தாயக உறவுகளுக்குத் தவறான தகவல்களை வழங்கி வருகின்றனர். இங்கிலாந்தில் சாதாரண துப்புரவுப் பணியாளர்கூட கோட்குட் அணிந்து செல்வார் என்பது போலக் கற்பணை செய்து கொள்வார்கள். இந்தப் புனைக்கதைகள் பின்னர் பிற ஜ்ரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளைக் குறித்தும் பரவியது.

மேற்கு ஜ்ரோப்பாவில் வாழும் அனைவருமே சொந்தமாக வீடு, கார் வைத்திருப்பார்கள் என்று

பலரும் நினைத்துக் கொள்கின்றனர். இந்தியாவில் சந்தித்த குடும்பத் தலைவி ஒருவர் சொன்னார். நானும் நெதர்லாந்தில் வசித்தால் மாதம் ஒரு தங்க நகை வாங்குவேன். பலருக்கு இந்த ஆடம்பரங்களுக்கு அப்பால் வேற்றுவும் தெரியாது. அவர் களது மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அறிவை, அன்றைய சோஷலிச நாடுகளில் இருந்து சென்ற அகதிகளின் அறிவுடன் ஒப்பிடலாம்.

ஆனால் ஒரேயொரு வித்தியாசம். சோஷலிச கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் பெரும் பணச் செலவில் பிரசாரம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. மூன்றாம் உலக நாடுகளில் அப்படிப்பட்ட பிரசாரங்கள் தேவைப்படவில்லை. அனேகமாக அனைத்து நாடுகளும் எதோ ஒரு ஐரோப்பிய வல்லரசின் காலனியாக இருந்தவைதாம் என்பதால் ஐரோப்பிய எஜமானர்கள் அறிமுகப்படுத்திய கல்வி முறை அந்தப் பணியை செவ்வனே செய்திருந்தது.

ஒரு காலத்தில் இலங்கைக்கு வெளிநாடு என்றால் அது இங்கி லாந்துதான். வண்டனில் படித்தவர்கள், அல்லது ஆங்கிலம் பேசுபவர்கள் என்றால் அவர்கள் மீதான மதிப்பு பன்மடங்கு உயரும். வெளிநாடுகள் அனைத்திலும் ஆங்கில மொழியே பேசப்படுவதாக பலர் அப்பாவித்தனமாக நம்பினார்கள். பாமர்கள் மட்டுமல்ல, படித்தவர்களும்கூட அப்படிப்பட்ட மூடநம்பிக்கைகள் கொண்டுள்ளனர்.

இலங்கையில் செயலாளராகப் பணியாற்றும் பெண் ஒருவருக்கு, நெதர்லாந்தில் உள்ள எமது நிறுவனத்தின் வருடாந்திரக் கூட்டம் டச்சு மொழியில் நடைபெற்றது என்ற செய்தியை நம்பமுடிய வில்லை. மற்றொரு சமயம், ரஷ்யா பற்றிய பேச்சு வந்தபோது, ரஷ்யர்கள் யாருக்கும் ஆங்கிலம் தெரியாது. அங்கே ரஷ்ய மொழி தெரியாவிட்டால், சைகை காட்டித்தான் புரிய வைக்க வேண்டும் என்று நான் சொன்னபோது, அவரால் அந்த உண்மையை ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

காலனிய வரலாற்றுத் தொடர்பு காரணமாக, பிரிட்டிஷ் அரசு தனது சொந்த மக்களுக்கு அடுத்ததாக, தம் மீது நன்மதிப்பு வைத்திருப்பதாக, பல தமிழர்கள் நம்பினார்கள். இங்கிலாந்து சென்றால், சொந்தப் பிள்ளை போல உபசரிப்பார்கள் என்று

நினைத்துக்கொண்டனர். உலகில் தாங்கள் மட்டுமே இனப் பிரச்சனையால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், அதனால் தமக்கு விசேஷ கவனிப்பு இருக்கும் என்ற நினைப்பில் விமானமேறியவர்கள் பலர். நான் பின்னர் பிற நாட்டினருடன் உரையாடிய போது, அவர்களுக்கும் அதே சிந்தனை இருந்ததை அவதானித்தேன்.

இராக்கைச் சேர்ந்த அகதி ஒருவர், தான் எந்தவொரு மேற்கு ஜோப்பிய நாட்டுக்குச் சென்றாலும், அங்கே இராக்கியர்கள் மட்டுமே அகதிகளாகத் தஞ்சம் கோரி இருப்பார்கள் என்று நினைத்தாகத் தெரிவித்தார். தனது தோல் நிறம் வெள்ளையாக இருப்பதால், ஜோப்பியர்கள் சகோதர பாசத்துடன் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்றும் அவர் கனவு கண்டிருந்தார்.

குறிப்பாக இங்கிலாந்து சென்றால், தம்மைச் சொந்தப்பிள்ளை போல வரவேற்பார்கள் என்று நம்பியிருந்தார். ஆனால் இங்கு வந்து சேர்ந்த பின்னர்தான், உலகின் பல பாகங்களில் இருந்தும் அகதிகள் வந்து சேர்வதைப் புரிந்து கொண்டதாகக் கூறினார். தனது கறுப்புத் தலைமுடி காரணமாக, பாகுபாடு காட்டும் யதார்த்தத்தை ஜோப்பாவில் தரிசிக்க நேர்ந்த அவலத்தையும் சொன்னார்.

அகதிகளாக வரும் ஈழத் தமிழர்களில் பலர், தாமே உண்மையான அகதிகள் என்றும், மற்றவர்கள் அனைவரும் வேறு காரணங்களுக்காக வருவதாகவும் கருதிக் கொள்கின்றனர். வெள்ளைக் காரர்கள் குது, வாதற்ற வெள்ளை மனசுக்காரர்கள் என்றும் கருதி வந்தார்கள். இது போன்ற மனப்பான்மைக்கு, ஆங்கிலேய காலனிய ஆட்சி ஒரு காரணம்.

காலனிய காலத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் நேரடியாக ஆட்சி செய்யவில்லை. உள்ளுர் சமூகத்தில் இருந்து ஒரு மத்தியதர வர்க்கத்தை உருவாக்கி, அதைக் கொண்டு முழு இலங்கையை யும் நிர்வகித்து வந்தார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் இதற்கென யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களை (அதிலும் உயர்சாதி வெள்ளாளர் களை) விசேஷமாக தெரிவு செய்தனர். சிறுபான்மை மொழி பேசும், நிலவுடமைச் சமுதாயம் ஆங்கிலேயரின் கடைக்கண் பார்வைக்கு உட்பட்டத்தில் வியப்பில்லை.

பிரித்தானும் சூழ்சிக்கு இலங்கையர்கள் பலியானார்கள். காலனிய ஆட்சிக்குச் சேவை செய்ததன் பரிகாரமாக, சைவ

வெள்ளாளர்கள் தமது பிரதேசத்தில் மத அனுஸ்டானங்களையும், சாதிய பாகுபாட்டையையும், நிலப்பிரபுத்துவத்தையும் தக்கவைத்துக்கொண்டார்கள். ஆங்கிலேயர்களின் தலையீடு இருக்கவில்லை.

இதனால் காலனிய அடக்குமுறையைக் கண்டும் கேட்டும் இராத சமூகம் ஒன்று ஆங்கிலேய பிரபுக்கள் மீதும் மேற்குலகக் கள் வான்கள் மீதும் பெரு மதிப்பு வைத்திருந்தது. கண்முடித்தன மான் இந்த மதிப்பு அவர்கள் பார்வையை மறைத்தது. வெள்ளையர்களின் கபடத்தனத்தை அவர்களால் இனம் காண முடிய வில்லை.

ஐரோப்பியர் குறித்த இந்தத் தப்பெண்ணை இறுதியில் ஈழத்தமிழரின் தேசிய அரசியல் தோல்விகளுக்கும் காரணமாக அமைந்தது.

யூரோப் சமூகங்களைப் புதித்தி காந்தியுள்ள பார்வை நான்ஸிக் க்காட்டங்களை வீராப் பதிங்களைவிட முடிந்துகொண்டு வருகிறோம். காவல்யார் மாண்புத் துப்பிழை முடிந்துகொண்டு வருகிறோம். காந்திய் புதித்துவாளர், அநாந்தியினால் ஏதேனும்கூட எந்தவித அவர்கள் யொன்று உடியோடு பண்டமானதான், வடிவான்தான், நிலத்திலிருந்து இரு விதைகளைக் கொண்டிருந்தன. நான்ஸிக் க்காட்டங்களைவிட வீராப் பதிங்களைவிட முடிந்துகொண்டு வருகிறோம். அதனால் முடிந்துகொண்டு வருகிறோம். நான்ஸிக் க்காட்டங்களைவிட வீராப் பதிங்களைவிட முடிந்துகொண்டு வருகிறோம். தேவே அநாந்தியினால் ஏதேனும்கூட எந்தவித அவர்கள் யொன்று உடியோடு பண்டமானதான், வடிவான்தான், நிலத்திலிருந்து இரு விதைகளைக் கொண்டிருந்தன. காந்தியை முடிந்துகொண்டு வருகிறோம். நான்ஸிக் க்காட்டங்களைவிட வீராப் பதிங்களைவிட முடிந்துகொண்டு வருகிறோம்.

நூல்களின் உருப்பாகம்

இது தனித்துவமாக வாழ விரும்புவது கட்டு
ஏற்கிற விஷயத்தைப் பற்றி அவேசித்துக் கொண்டிருப்பது
கம்முத்துவில் நாலும் காட்டாத தனித்துவம்.

ஈடுபாடு குறித்து கொண்டிருப்பதும்
விஷயத்தைப் பற்றி அவேசித்துக் கொண்டிருப்பதும்,
நீங் தீர்மானம் செய்து கொண்டிருப்பதோ அல்லது
நீங்கள் காலையில் நீங்களை ஒரு நிலை என்க
கொண்டிருப்பதோ அல்லது புதிய நோயிலைக்கிட்டு
பாகம் மூன்று

திரை கட்டோடியும்

புகலிடம் தேடு

வேந்து கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,
கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,
அவேசித்துக் கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,
கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,

நீங்களும் கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,
நீங்களும் கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,
நீங்களும் கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,
நீங்களும் கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,
நீங்களும் கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும், கொண்டிருப்பதும்,

இலாத்துமிகு நூலை சீரியஸ் நினைவாக விடுதலையென்று என்றும், அதில் பாடங்கள் என்றும், நினைவிற்குப் போதுமான நூலையென்று என்றும் என்றும்... ஆக்கிரேயாக்கவீர் நூலை குடும்பத்தின் நூலை.

இநால் காலத்திய அல் குடும்பத்தைக் கண்டும் ஒரு சிறு குழந்தை குடும்பத்தினை பிரபுக்கும் மற்றும் பிரத்துவாக வாய்க்கால் ஏதோ செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அங்கூத்துப் பூநூலைக்கும் மற்றும் குடும்பத்தைக் கண்டும் காலத்தின் முறை விளைவை.

ஐரோப்பியர் தமிழ்நாட்டு நூல்களைக் கிடைக்கின்ற அங்கூத்துப்பூநூல் நூலாக விடுதலையென்று அங்கூத்துப் பூநூலைக்கு அமைக்கிறேன்.

இந்து மகாப வ்யாஹாவீட்டுக் குடும்ப இதுவி வ்டாரோக்ட

அகதீகளின் உறவுப்பாலம்

இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர், கொழும்பு கட்டு நாயக்க விமான நிலையத்தில் குழுமியிருந்த ஒன்பது தமிழர்களில் நானும் ஒருவனாக நின்றிருந்தேன்.

கூடியிருந்த அனைவருடைய தலைவிதியையும் பிரயாண முகவர் ஒரே முடிச்சில் இணைத்திருந்தார். சில தினங்கள் நாம் ஒன்றாக இருக்கப்போகிறோம் என்னும் உணர்வு இயல்பான் ஒரு நட்பை எங்க விடம் தோற்றவித்திருந்தது. புதிய நண்பர்களின் சமூகப் பின்னணியை ஓரளவு அறிந்து கொண்டேன். அவர்கள் உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வட இலங்கை கிராமங்களில் இருந்து வந்தவர்கள். வெளிநாடு போவதென்றால், வெள்ளை நீளக் கை ஷர்ட்டும், கருநிறக் காற்சட்டையும் கட்டாயம் அணிந்திருக்கவேண்டும் என்று யாரோ சொல்லி வைத்தது போல் உடையணிந்திருந்தனர். மொத்தம் ஆறு ஆண்கள், மூன்று பெண்கள்.

சிங்கப்பூர் நோக்கிப் பயணமானோம். எங்களை அழைத்துச் சென்றவனுக்கு இருபத்து நான்கு வயது. ஐரோப்பிய நாடொன்றின் வதிவிட அனுமதிப் பத்திரத்துடனும், இலங்கை கடவுச் சிட்டுடனும் பயணம் செய்தான். கொழும்பு விமான நிலையத்தில் இருந்து கிளம்பும் போதே, பயண ஒழுங்கு ஓரளவு தெரிந்துவிட்டது. நுழைவு விசா

கிடைத்திருப்பதால் முதலில் சிங்கப்பூர் சென்று அங்கிருந்து ஏதாவதோரு ஐரோப்பிய நாட்டின் தூதுவராலயத்தில் விசா எடுக்கவேண்டும். இதுதான் திட்டம்.

எங்களை அழைத்துச் சென்ற முகவரோ, எம்மை உலகம் தெரி யாத பட்டிக்காட்டான்கள் என்பது போல நடத்திக் கொண்டிருந்தார். சிங்கப்பூரில் நாங்கள் தங்கி இருந்த விடுதியை விட்டு வெளியே செல்ல வேண்டாம் என்று உத்தரவு பிறப்பித்துவிட்டு வெளியில் சென்றார். ஆர்வ மிகுதியால் நானும் இன்னொரு இளைஞனும், அருகில் இருந்த கடைத்தெருவுக்குச் சென்று வந்தோம். அவ்வளவுதான், ஏதோ இமாலயக் குற்றம் செய்து விட்டதைப் போலத் திட்டித் தீர்த்துவிட்டான். வெளிநாடு செல்பவர்களை மந்தைகள் போல மேய்க்கும் நோக்கம் அந்த முகவரின் பேச்சிலும் ஏச்சிலும் தெரிந்தது.

நாங்கள் ஆறு ஆண்கள் மட்டும் ஒரு மலிவு விலை விடுதியில் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தோம். எங்களோடு வந்த பெண்களுக்கு முகவர் வேறு ஹோட்டல் பார்த்து வைத்திருந்தார். அவர்களில் 19 வயது அழகிய இளநங்கையும் ஒருவர். அவர், முகவரின் பிரயாண வழித்துணை ஆகி விட்ட விஷயம் எமக்குச் சற்று தாமதித்துத் தெரியவந்தது. கிழக்கு ஐரோப்பா வரை வந்த வழித்துணையை, மேற்கு ஐரோப்பிய எல்லை கடப்பதற்கு முதல் நாள் அவர் கழற்றி விட்டார்.

பிரிவின் போது தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்த அந்த அபலைப் பெண்ணை நமது முகவர் அலட்சியமாகப் பார்த்தார். ‘ஓவ்வொரு பிரயாணத்திலும் இப்படி யாராவது ஒருவர் அழகி நார்கள்’ நான் சுவிட்சர்லாந்து சென்ற பின்னர், ஒரு சில மாதங்கள் கழித்து, ஏதோ ஒரு நிகழ்வின் போது, அந்த அழகிய நங்கையை அவள் கணவனுடன் சந்தித்தேன். என்னைத் தெரியாதவர் போலச் சட்டென்று மறைந்து விட்டார். புகலிடம் கோரிய நாட்டில் கிடைத்த பல நண்பர்களும் இது போன்ற கதைகளைச் சொன்னார்கள்.

எமது குழுவினர் சுவிட்சர்லாந்து சென்று இறங்கிய போது, அந்தப் பெண்ணை வரவேற்க மட்டும் உறவினர்கள் வந்திருந்தனர். நாங்கள் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடொன்றைச் சேர்ந்த பிரத்தியேகப் பேருந்து வண்டியில் எல்லை கடந்திருந்தோம். இதுதான் சுவிட்சர்லாந்து. இதற்கு மேலே உங்கள் பாடு என்று

சொல்லி விட்டு வாகனச் சாரதி எம்மை இறக்கிவிட்டு மறைந்து விட்டார்.

பிரயாணத்தின் போது, இரண்டு நாட்கள் சாப்பிடவில்லை. வந்திறங்கியது பகல்நேரம். கடைகள் திறந்துதான் இருந்தன. ஆனால், வாங்குவதற்கு எம்மிடம் உள்ளூர் நாணயம் இருக்க வில்லை. ஒரு சில டாலர்கள் மட்டுமே வைத்திருந்தோம். அப்படியான ஒரு தருணத்தில், அந்த அழகிய நங்கையின் உறவினர்கள் எமக்கு சாண்டவிச் வாங்கித் தந்ததற்கு நாம் நன்றி கூற வேண்டும். அன்று எனக்கு இருந்த யானைப்பசிக்கு ஒரே விழுங்கில் சாண்டவிச்சை உண்டுவிட்டேன். இருப்பினும், ஹம் என்ற மாமிச உணவுப் பதார்த்தம் இலங்கையருக்குப் புதிது என்பதால், பலர் அதனை சாப்பிடாமல் உண்ணாவிரதத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

நாங்கள் வந்து இறங்கியது சுவிட்சர்லாந்தின் ஐ ரீச் மாநகரம் என்று பின்னர் தெரியவந்தது. நல்ல வேளையாக, அந்த நகரில் தமிழர்கள் அதிகளவில் வாழ்ந்து வந்தனர். நாம் நின்ற பக்கமாகத் பக்கமாக, தற்செயலாகச் சில தமிழர்கள் வந்தனர். எமது நிலைமையைப் பார்த்து உதவ முன்வந்தார்கள். எம்மிடம் இருந்த டாலர்களை மாற்றி, தொலைபேசி அட்டை வாங்கி, சுவிட்சர்லாந்தின் பிற பகுதிகளில் இருக்கும் உறவினர்களின் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். என்னோடு வந்த அனைவரையும், உறவினர்கள் வந்து அழைத்துச் சென்று விட்டனர். நான் மட்டும் தனித்துவிட்டேன்.

எனது பரிதாப நிலையைக் கண்ட பலர் எதற்காக உறவினர் இல்லாத நாடுகளுக்கு வருகிறீர்கள்? என்று கடிந்து கொண்டனர். இளகிய மனங்கொண்ட ஓர் இளைஞர் என்னை அன்று தனது வீட்டில் தங்கச் சொன்னார். அடுத்த நாள் ரயில் நிலையம் அழைத்துச் சென்று, அகதிகளைப் பதியும் நிலையத்துக்கு எப்படி செல்ல வேண்டும் என்று விவரித்து விட்டுச் சென்று விட்டார்.

மேற்குலகில் நான் காலடி எடுத்து வைத்த, ஐ ரீச் நகரப் பூங்காவில் நின்று கொண்டிருந்தேன். மனதில் சஞ்சலம். ஒரு மனிதன் உறவினர்கள் இல்லாமல் வாழ முடியாதா? தொடர்ந்து வந்த பல வருடங்களுக்கு அந்தக் கேள்வி என்னைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தது. என்ன, உங்களுக்கு உறவினர் யாரும் இல்லையா?

அப்போதுதான், மேற்குலகில் அகதி என்பதற்கு வேறு அர்த்தம் இருப்பதாகத் தோன்றியது. குறிப்பாக வெளிநாடுகளுக்கு செல்ல விரும்புவோருக்குத் தொடர்புகள் அவசியம் எனக் கருதப் பட்டது. மொழி தெரியாத நாட்டில், எங்கே எப்படி தஞ்சம் கோர வேண்டும் என்ற விவரங்களை வழங்குவது முதல், வருமானத் துக்கு வேலை, வசிப்பதற்கு வீடு என்று உயிர் வாழ அவசியமான அனைத்துக்கும் உறவினர்களைத்தான் நாடினார்கள். இல்லா விட்டால், நண்பர்கள்.

எனக்கு உறவினர்களும் இல்லை, நண்பர்களும் இல்லை. அதனால் என்ன? யாருடைய உதவியுமின்றி எனது வாழ்க்கையை நானே அமைத்துக் கொள்ள முடியாதா? இந்த நம்பிக்கையுடன் என் புகவிட வாழ்க்கை ஆரம்பமானது.

ஒக்லாபுரி யூனியன் பொய்க்காலை வரிசை
யோசனை, ஒக்லாபுரி மாக்காலை துக்காலி எலை மின்துவிட
ஏலை ஒக்லாபுரி யூனியன் — உதவுக்குமிகிரமை, சீலி
நூவிரேப்பா மாக்காலை கடத்தல் பிரிவி முனிவிட கடுப்புப் பிரிவியை
இரண்டாக பொய்க்காலை துக்காலை பொய்க்காலை பொய்க்காலை பொய்க்காலை
முனிவிட நூவிரேப்பா மாக்காலை கடத்தல் கடுப்புப் பிரிவியை
முனிவிட நூவிரேப்பா மாக்காலை கடத்தல் கடுப்புப் பிரிவியை

2

கடத்தல்

ஒக்லாபுரி மாக்காலை துக்காலை கடத்தல் கடுப்புப் பிரிவியை
முனிவிட நூவிரேப்பா மாக்காலை கடத்தல் கடுப்புப் பிரிவியை

கொடுக்கும் பணத்துக்கு ஆள்களை அனுப்புவர்
கள் பிரயாண முகவர்கள். குறிப்பட்ட ஐரோப்பிய
நாட்டை அடைந்தவுடன், பிரயாண முகவரின்
கடமை முடிந்து விடுகிறது.

இல லட்சம் ரூபாய்களை வாங்கிக் கொள்ளும்
முகவர்கள், பிரயாணச் செலவு போக, தமது
லாபத்தையும் சேர்த்தே வாங்கிக் கொள்கின்றனர்.
ஒரு நாட்டுக்கு நேரடியாகச் செல்லாமல், வேறு
நாடுகளுடாகப் பயணம் செய்வதால் ஏற்படும்
செலவு ஏறும்போது, அவர்கள் கேட்கும் தொகையும்
ஏறிவிடும். எந்த வேலையும் செய்யாமலே மற்றவரின்
உழைப்பைச் சுரண்டி வாழ்ப்பவர்கள்தான் வசதியான
வர்கள் என்பதற்கு முகவர்கள் ஓர் உதாரணம்.

நட்சத்திர விடுதி, விலை உயர்ந்த மது என்று உலக
இன்பங்களைத் துய்க்க இவர்களுக்கு அப்பாவி
அகதிகளின் பணம் தேவைப்படுகிறது. அதிகார
பூர்வமற்ற இந்த முகவர்கள் எதற்கும் பயப்படுவ
தில்லை. மாட்டிக்கொண்டால் என்ன செய்வது
என்னும் வருத்தமும் இவர்களுக்கு இல்லை.
தெரிந்தது ஒரு தொழில்தான் என்பது போல் நடந்து
கொள்கிறார்கள்.

விஷயம் தெரிந்தவர்கள், எந்த முகவரின் உதவியு
மின்றி தாமே பயணம் செய்வது சாத்தியமே.

யாருமே அகதியாகப் போக விரும்பாத ஏழை நாடுகளுக்கு, இலகுவில் விசா கிடைக்கும். பணக்கார நாடுகளுக்கு அண்மையில் அமைந்திருக்கும் ஏதாவதொரு ஏழை நாட்டுக்கு விசா பெற்றுச் சென்று விட்டு, பின்னர் அங்கிருந்து சட்டவிரோத வழிகளைப் பயன்படுத்தி நுழைவதே பயண ஏற்பாடு. சட்டவிரோத வழிகளைப் பயன்படுத்தும் போது, ஆள்களைக் கடத்திச் செல்ல வேண்டி வரும். கடத்திச் செல்லுமாறு எம்மை நாமே ஒப்படைக்க வேண்டும். பெருமளவு பணமும் செலவிடவேண்டும்.

இந்த நடைமுறைக்கு ஓர் உதாரணம் காட்டலாம். கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடான யூகோஸ்லாவியா அணிசேரா நாடுகளில் அங்கம் வகித்தது. அதனால் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் கூட விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கும் போது நுழைவு விசா கிடைத்துவந்தது.

1990களில் யூகோஸ்லாவியா போரினரல் சின்னாபின்னமாகிக் கொண்டிருந்தது. அந்நாட்டில் இருப்பவர்களே வெளியேறு வதற்குத் துடித்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்படிப்பட்ட சூழலில் கடத்தல்காரர்களைப் பிடிப்பது கஷ்டமல்ல. அந்த வழியாகச் சென்ற பலர் எல்லை கடந்து ஆஸ்திரியாவில் நுழைந்தனர். இருப்பினும் யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்த காரணத்தால் எல்லையில் பலத்த கெடுபிடி காணப்பட்டது. எல்லை கடக்கும் அகதிகள் பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இலங்கையில் நடக்கும் போரில் இருந்து தப்பியவர்கள், யூகோஸ்லாவியப் போரில் அகப்பட்டு இறந்த துன்பியல் சம்பவங்கள் சில இடம்பெற்றன.

கலை முனை ஜய திருப்பா வளர்வி திடுமே எடுத்தது
மொபபா. குக்குக்கீட்டு கல்லூரி கலைக்கல்லூரி
ஈடுகளிட. திடுமே பெற்றாலும் பொய் சுரியக்கீடு.
கெடுபிடிப் பலத்துடைய கல்லூரி எடுவாலியூ
நூல்களை கண்ட மாநாடுகளிடையில் நூல் நூல்களிட
நூல்கள் குக்குக்கீட்டு முடிவுக்கும் முடிவுக்கா
நூல்கள் கூடுமொயிரி நூல்கள் காந்தியூலிரி குல காந்தியூலி

பாலிசூதக க்ரிக்கெட்டு கட்டு ஸ்கோர்ட்ட்ரீட்டு ப்ரச்சாமி
வரிசுத்தா நூல்கள் ப்ரச்சாப் பாலாத சிறஞ்சல்

நீண்ட கால பூர்வாங்களை விட இதே முறையில் தூஷியாவில்
கீழென்று சொல்லப்படுகிறது. எனவே இதே முறையில் காலம்
அழுகுப்பு.

எல்லை கடக்கும் தோல்லைகள்

நீண்ட கால பூர்வாங்களை நாய்க்கு முன்னால் கிழக்காக கால
ஏழடிக்கிரப்பால் எல்லைய்த்தல் உண்பால் கூடி கீழ்க்கண்ட
கடக்கும் காலக்குறையை கிடைவது முழுப்பாலும் காலம்
மிகுங்கிருந்து வாய்க்கால், ஸ்ரீகாலை@ காயங்கு முருக்குவாலி
மிகுங்கால் யரிடுவது கூடுதல் கீர்பால் கீழ்க்கண்ட ஒரு இலக
கிடை வாய்ப்பாக்காலை ஒய்வாக குடும்பம், காட்டுங்கால
பிரியார் பால்கீர்ப்பு கூடுமிகு காலியை கீழ்க்கண்ட முறையில்

ஆகோஸ்லாவியாவுக்கு மட்டுமல்ல, பிற கிழக்கு
ஆரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இலகுவாக விசா கிடைத்
தது. சோஷலிசத்தைத் துறந்த கிழக்கு ஆரோப்பிய
நாடுகள், காட்டுத்தனமான முதலாளித்துவத்துக்கு
இரையாகிக் கொண்டிருந்த காலம் அது.
செக்கோஸ்லோவாகியா முதல் ரஷ்யா வரை
பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளால் பாதிக்கப்பட்டு,
பலர் வறுமைக்குள் தள்ளப்பட்டனர். பிரயாண
முகவர்கள் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை, கச்சிதமாகப்
பற்றிக் கொண்டனர்.

போலந்து, செக்கோஸ்லோவாகியா போன்ற
ஜெர்மன் எல்லையோர் நாடுகளுக்கு விசா எடுத்து,
அகதிகளைக் கூட்டி வந்து தங்க வைப்பார்கள்.
பின்னர், தருணம் பார்த்து எல்லையைக் கடப்பார்
கள். சில சமயம் மாதக் கணக்காகவும், வருடக்
கணக்காகவும் காத்திருக்க நேர்ந்தது. எல்லையில்
பிடிபட்டு, திரும்பி வந்தவர்களும் உண்டு.
முதலில் ரஷ்யா கூட்டி வந்து, பின்னர் ஒவ்வொரு
கிழக்கு ஆரோப்பிய நாடாகக் கடந்து வருவதும்
உண்டு.

பெரும்பாலும் எல்லை கடத்தல், கடுமையான
குளிர் காலங்களில்தான் நடைபெறும். எல்லை
யோரமாக பனிபடார்ந்த மலைப் பகுதியில் நடந்து

போகும்போது, குளிரில் விறைத்து மரணமடைந்தவர்கள் பலர். பலமானதே நிலைத்து வாழும் என்ற டார்வினின் விதி அங்கே பரீட்சித்துப் பார்க்கப்படும்.

மேற்குலகுக்கு அகதிகளாகப் போவோர் அனைவரும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒரளவு வசதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள். தாயகத்தில் இது போன்ற கஷ்டங்களை அனுபவித்திராத வர்கள். இருப்பினும் மேற்கில் நுழைவதற்காக உயிரைக் கொடுக்கவும் சித்தமாக இருந்தனர். அவர்களை ஊக்குவிக்கும் சக்தி எது? தாயகத்தின் போர்ச் சூழல் மட்டுமே காரணம் என்றால், அவர்கள் எதோ ஒரு நாட்டில் பாதுகாப்பாக இருந்திருப்பார்கள். உலகின் சிறந்த வாழ்க்கை வசதியை உறுதிப் படுத்தும் மேற்குலகக் கவர்ச்சி அவர்களை ஈர்த்திருக்க வேண்டும்.

எது எப்படி இருந்த போதிலும், 1990களில் வந்து கொண்டிருந்த அகதிகளில் பலர், முதலாம் தலைமுறையினரின் உறவினர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. என்பதுகளின் தொடக்கத்தில் இலகுவாகக் கிடைத்த விசாக்களைப் பெற்றுக் கொண்டு தாங்களாகவே விமானமேறி வந்திறங்கியவர்களை, முதலா வது தலைமுறை அகதிகள் என்னாம். கிழக்கு பெர்வின் வந்தவர்கள், அங்கிருந்து மேற்கு ஜெர்மனி, பின்னர் பிரான்ஸ், அல்லது சவிட்சர்லாந்து என்று விரும்பிய நாட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இதே நேரம் டிரான்சிட் விசாவில் பாரிஸ், ஆம்ஸ்டர்டாம் விமான நிலையங்களில் வந்திறங்கி, கடவுச் சிட்டைக் கிழித்து விட்டு அகதித் தஞ்சம் கோரியவர்கள் பலர்.

விமான நிலையத்தில் தஞ்சம் கோரும் முறை இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்குத் தொடர்ந்தது, ஏனெனில் எத்தனை தடைகள் வந்தாலும், பிரயாண முகவர்கள் ஏதாவதொரு நாட்டுக்குப் போலி விசா போட்டு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். நேரே விமானம் மூலம் சென்று இறங்கினாலும், கிழக்கு ஐரோப்பா வில் இருந்து எல்லை கடந்து போனாலும், செலவு அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் வேலை செய்யத் தொடங்கி இருந்த முதலாம் தலைமுறை அகதிகள், சிறுகச் சிறுகச் சேமித்த பண்தைக் கட்டி, தமது உறவினர்களை அழைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இதனால் முகவர்கள் புதிய அகதிகளை ரஷ்யா போன்ற நாடுகளில் கூட்டி வந்து தங்கவைத்து விட்டு, இன்னும் அதிகப்பணம் அனுப்புமாறு உறவினர்களை மிரட்டிக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் ரஷ்யா முதல் ருமேனியா வரை, எங்கேயும் போக முடியாமல், திரிசங்கு சொர்க்கத்தில் மாட்டிக் கொண்ட அகதிகள் ஆயிரம் பேர்.

தஞ்சம், துண்பம்

கிழக்கு ஜோப்பிய நாடுகளில் விசா இன்றி சட்டவிரோதமாகத் தங்கியிருக்கும்போது பல ஏதாவது நாடுகளில் ஏற்படுகின்றன. எப்போதும், நிற வெறியர்களுக்கும், காவல்துறைக்கும் பயந்து வாழ வேண்டியிருக்கும். அந்த நாடுகளில் வறுமைகாரணமாக நவ-நாசிச கொள்கைகள் பரவிக்கொண்டிருந்தன. அதனால் ஜோப்பியர் அல்லாதார் மீது தாக்குதல்கள் நடந்து வந்தன. வீதிகளில் திரியும் கட்டையான, கருநிற மனிதர்களை இலகுவில் அடையாளம் காணும் காவல் துறை, அவர்களிடம் கடவுச் சீட்டு, விசா ஆகியவற்றைக் கேட்பதும், லஞ்சம் வாங்குவதும், சிறையில் அடைப்பதும் வாடிக்கையாக இருந்தது.

முகவர்கள் கூட்டி வரும் அகதிகளில் அநேகமானோர் இவொனர்கள். நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டோரைக் காண்பது அரிது. குறிப்பிட்ட அளவு பெண்களும் வருகின்றனர். ஒரு அந்திய நாட்டில் தங்கி இருக்கும் போது, இந்தப் பெண்கள் அனுபவிக்கும் கொடுமைகள் ஏராளம். பிரயாண முகவரின் தயவில் தங்கியிருக்கும் வேளை, சில நேரம் பாலியல் வன்முறைக்கு இவர்கள் ஆளாவதுண்டு. சட்டவிரோதமாகத் தங்கி இருப்பதால், வெளியில் சென்று காவல் துறையிடம் தனக்கு நடக்கும் கொடுமைகளை அறிவிக்க அஞ்சகின்றனர்.

இந்த ஆதரவற்ற குழலை முகவர்கள் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். சில வேளை அகதி இளைஞர் களைப் பணியக் கைதியாக வைத்துக் கொண்டு, மேற்கு ஜோப்பாவில் இருக்கும் உறவினர்களிடம் பணம் கறந்த சம்பவங்களும் நடந்துள்ளன.

பொருளாதாரச் சிர்கேடு காரணமாக, கிழக்கு ஜோப்பிய நாடுகள் தனது சொந்தப் பிரஜைகளின் உரிமைகளையே பாதுகாப்ப தில்லை. குறிப்பாக ஜிப்சி இன் மக்கள் மிக மோசமாக நடத்தப் படுகின்றனர். இதில் அகதிகளின் உரிமைகளை எப்படி எதிர் பார்ப்பது? மேற்கு ஜோப்பா போலன்றி, அகதிகளைப் பொறுப் புடன் நடத்துவது பற்றி இந்த நாடுகள் கேள்விப்பட்டிருக்குமா என்பது சந்தேகம்தான்.

பிற்காலத்தில், மேற்கு ஜோப்பாவின் வற்புறுத்தல் காரணமாக, அகதிகள் தங்குவதற்கு முகாம்கள் உருவாக்கப்பட்டன. குறிப்பாக, போலந்து, செக் குடியரசு ஆகிய நாடுகள் அகதிகளுக்குத் தற்போது ஒரளவு வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கின்றன. இருப்பினும் அந்த நாடுகளில் ஆயிரத்தில் ஒரு தமிழருக்குதான் அகதி அந்தஸ்து கிடைக்க வாய்ப்புள்ளது.

அந்நாடுகளின் வெளிவிவகார அரசியல் ஒரு முக்கிய காரணம். பெரும்பாலும் ரஷ்யர்கள் (சென்யா), முன்னாள் யூகோஸ்லா விய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆகியோரே அகதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டனர். ஜோப்பிய அகதிகளை (வெள்ளை இனத்தவரை) மட்டுமே ஏற்றுக் கொள்ள விரும்புவதாக ஹங்கேரி பகிரங்கமாகத் தெரிவித்தது.

மேற்குறிப்பிட்ட நிச்சயமற்ற குழிலை காரணமாகவும் தமிழ் அகதிகள் மேற்கு ஜோப்பாவைத் தெரிவு செய்கின்றனர். தங்கும் வசதிகள் சில நாடுகளில் கிடைத்து வந்தாலும், அங்கே உறவினர்கள் இல்லாத காரணத்தால், அகதிகள் கிளம்பிவிடுவது வழக்கம்.

ஆஸ்திரியா ஒரு காலத்தில் அகதிகளுக்கு விசா கொடுத்து வந்தது. ஆனால், அதனை உதறித் தள்ளி விட்டு, சவிட்சர்லாந்து சென்ற வர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அதே போல், போர்த்துகல், ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகளில் குடியேறவும் தமிழ் அகதிகள் விரும்புவதில்லை. முன்பின் தெரியாத, முகம் அறியாத நாட்டில் எப்படி போய் வாழ்வது என்று கேள்வியும் கேட்பார்கள்.

5

நாடோடிகளின் தேடல்

ஒக்டோபர் 1997 முதல் பூஸ்புதி வாய்மை உல்லிசிட்டு நூலானது இதை வைத்து வெளியிட்டிருக்கிறது. பொதுமக்கள் போன்ற முறையில் இது வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. எனவே பொதுமக்கள் முறையில் இது வெளியிடப்பட்டு வருகிறது.

இரு காலத்தில், ஆம்ஸ்டர்டாம் விமான நிலையத்தில் வந்திரங்கும் தமிழர்கள் பலர் நெதர்லாந்தில் தங்க விருப்பமில்லாதவர்களாக இருந்தனர். ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் என்று ஒடிவிடுவார்கள். உறவினர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல காரணம். நெதர்லாந்தில் ஒருவர் அகதியாக அங்கீரிக்கப்படும் வரை, அல்லது மனிதாபிமான காரணத்துக்காக வதிவிட அனுமதி பெறும் வரை, வேலை செய்ய முடியாது. ஆனால், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில், வந்து சேர்ந்த ஒரு சில மாதங்களிலேயே வேலை செய்ய ஆரம்பித்துவிடலாம்.

1997ம் ஆண்டு, ஒரு வாடகை விமானத்தில் வந்த தமிழ் அகதிகள் ஆம்ஸ்டர்டாம் விமான நிலையத்தில் வந்திரங்கினார்கள். விமான நிலையத்தில் தஞ்சம் கோரியவர்கள் தாற்காலிக முகாம் ஒன்றில் தங்க வைக்கப்பட்டனர். அன்று வந்திரங்கிய எவரும் நெதர்லாந்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கும் விருப்பத்தில் இல்லை.

வெளியில் வந்த அடுத்த ஒரு சில தினங்களில் எல்லோரும் மாயமாக மறைந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் எங்கே சென்றிருப்பார்கள் என்று அரசாங்கத்துக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஒரு

விமானம் முழுவதும் (இலங்கை) அகதிகள் வந்திறங்கிய செய்தி, பத்திரிகைகளில் முதல் பக்கத்தில் வந்திருந்தது. எனில், எங்கே அவர்கள்? துப்புத் துலக்க ஆரம்பித்தார்கள். இந்தச் சம்பவத்தை ஆராய்ந்த, பிரபல நாளேடு ஒன்று தனது ஆய்வை இவ்வாறு முடித்திருந்தது. 'தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை, நெதர்லாந்து பாலும், தேனும் ஆராக ஒடும் நாடல்ல.'

கசகஸ்தான் என்ற மத்திய ஆசிய நாட்டில் இருந்து, ஒரு விமானத்தையே வாடகைக்கு அமர்த்தி, தமிழ் அகதிகளை ஆம்ஸ்டர்டாம் அனுப்பிய நிகழ்ச்சி உலகச் செய்தியானது. அகதிகளின் வருகையைத் தடுக்க மேற்குலக நாடுகள் பல்வேறு தடைகளைப் போட்டாலும், பிரயாண முகவர்கள் ஏதோவொரு ஒட்டடையைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முன்னர் கானா, கென்யா போன்ற ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் லஞ்சம் கொடுத்து பெறப்படும் விசாவை அவர்கள் எடுத்து வருகிறார்கள் என்பது தெரிந்தது. வாடகை விமான விவகாரம் அரசு மட்டத்தில் அதிர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தது.

மதின்துவிட்டை நகரிகூட (கூடு) முழுமூலம் மாணவரே
முனை வூட்டுவிட்டை நகரிகூடமூலம் முனைவரேயிட்டை, இங்கி
ஷ்டு அகத்திகளை விடு, கிரிமினல்களைத் தேடு!

ஒதுக்குறி சூப்பாடு பசிது பசித்வ என்ற மாதிரிகளை
நகரிகூட பூரிது, இருவீவை குத்தங்கால பசித்துவாவரே
ஜூனாயிடிங்கடி கூப்பாடு பசிப்பூரை, மாட்டப்பாப்பா
பூரிங்ப சூப்பாடு வாதுற்புரி கூடுது ப்பாக்காலும் ஸ்ரீகிரிகூடை,
நூமிளையை சூப்பாவரே, மாஞ்சாப்பாபி பாக்காலை
நூம்பூரி நூக்காக்குரை நூக்காக்குரை நூக்காக்குரை

அகதிகளுக்கு வேண்டுமானால் அவர்கள்
பிரயாண முகவர்களாக இருக்கலாம். சட்டத்தின்
பார்வையில் அவர்கள் கிரிமினல்கள். அத்தகைய
கிரிமினல்களைத் தேடிப் பிடித்து, கைது செய்து
சிறையில் அடைப்பதை மேற்குலக அரசுகள் தங்கள்
குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளன. இதனால்
ஆம்ஸ்டர்டாம் விமான நிலையத்தில் வாடனகை
விமானத்தில் வந்திறங்கிய நூற்றுக்கணக்கான
அகதிகள் சில நாள்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர்.

சில தினங்களுக்குப் பின்னர் தடுத்து வைக்கப்பட்ட
அகதிகள் விடுவிக்கப்பட்டாலும், ரகசியக் காவல்
துறையினர் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தனர்.
அவர்களை அழைத்துச் செல்ல வேறு சில முகவர்
கள் இருப்பார்கள் அல்லவா? எதிர்பார்த்தபடியே
சிலர் வந்தனர். அவர்களை அழைத்தும் சென்றனர்.
அமைதி காத்த காவல்துறை, அகதிகள் பிற
நாடுகளுக்கு சென்ற பிறகு அவர்களைக் கைது
செய்தது.

‘ஆம்ஸ்டர்டாம் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கி
தஞ்சம் கேட்ட பின்னர், என்னை ஒரு அகதி
முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். புதிதாக வரும்
அகதிகள் அனைவருக்கும் படுக்கை வசதிகள்
செய்து கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். என்னைப்

பார்த்ததும் ஓர் அதிகாரி, நீ எப்போது ஜெர்மனி அல்லது சுவிட்சர் லாந்து போகப்போகிறாய் என்று கேட்டார். நானும் அப்பாவித் தனமாக நாவைக்கு என்று பதில் சொன்னேன். அதனால் எனக்குப் படுக்கை வசதி எதுவும் செய்து தரப்படவில்லை.'

சுவிட்சர்லாந்தில் நான் சந்தித்த தமிழ் அகதி ஒருவர் சொன்ன தகவல் இது. நெதர்லாந்து முகாம்களில் தமிழ் அகதிகள் தங்கியிருக்கும்போது, முகவர்கள் மொய்ப்பார்கள். இந்த நாட்டில் தமிழர்கள் அதிகமாக வசிப்பதில்லை. வேலையும் கிடைக்காது. உங்களை ஜெர்மனி அல்லது பிரான்ஸ் கூட்டிச் செல்கிறோம் என்று ஆசை காட்டி அழைத்துச் செல்வார்கள்.

நெதர்லாந்தில் வேலை கிடைக்காது என்பது உண்மையானால், இந்த முகவர்களுக்கு அங்கே என்ன வேலை? அகதிகளைக் குழப்பி அவர்களைச் சம்மதிக்க வைத்து, அவர்கள் சம்மத்துடன் அவர்களைக் கடத்தி எல்லையைக் கடக்கச் செய்வது. அகதிகள் அதிகம் வந்து குவியும் இடங்கள்தான் அவர்களுடைய தொழில் கேந்திரம்.

போலந்து, செக் குடியரசு போன்ற நாடுகளில் இந்த முகவர்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகிறார்கள். தமிழ் அகதிகளைச் சரண்டிக் கொழுக்கும் இவர்களும் தமிழர்களே. செக் குடியரசில் கடத்தல் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருந்த ஒருவன், ஜெர்மனியில் இருந்து ஆடம்பர சொகுசு கார் இறக்குமதி செய்த நேரம், காவல் துறையின் கண்காணிப்பின் கீழ் வந்தான். அவனைக்கைது செய்து ஒரு ஹெவிகாப்டரில் கொண்டு சென்று ஜெர்மன் காவல் துறையிடம் ஒப்படைத்தது செக் நாட்டுக் காவல் துறை.

நேர் மாறாக, 'வசதி குறைந்த நாடுகள்' குறிப்பிட்ட சில கால கட்டத்தில் அகதிகளை வரவேற்றிருக்கின்றன. ஆஸ்திரியா ஓர் உதாரணம். 1990 அல்லது 1991ம் ஆண்டுகளில், ஐ.நா. மற்றும் ஐரோப்பிய ஒன்றிய நிதி உதவியுடன் அகதிகளைப் பொறுப் பேற்க ஆஸ்திரியா விரும்பியது. அது வரை மிகக் குறைவான அகதிகளின் வருகையைக் கொண்டிருந்த ஆஸ்திரியா, புதிதாக வருபவர்களுக்கு வதிவிடப் பத்திரமும் வேலையும் கொடுப்ப தாக வாக்குறுதி அளித்தது.

இதையெல்லாம் பெற்றுக் கொண்ட பிறகும் சில தமிழ் அகதிகள் சுவிட்சர்லாந்துக்கு ஒடினார்கள். 'எனது சகோதரன் சுவிட்சர் லாந்தில் இருந்தார். தன்னிடம் வரும்படி கட்டாயப்படுத்தினார்.

நாங்கள் ஒரே இடத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதே எமது பெற்றோரின் விருப்பம்.' இது ஒரு காரணம். இன்னொரு காரணம், முகவர்களின் உந்துதல்.

1990ம் ஆண்டில் ஜேர்மன் ஐனநாயகக் குடியரசு என்ற சோஷவிச நாடு உலக வரைபடத்தில் இருந்து மறைந்து போனது. மேற்கு ஜேர்மனி அதனை முழுமையாக கபளீராம் செய்தது. அதுவரை அகதிகளின் வருகையை (அப்போதே சுமார் 50,000 தமிழ் அகதிகள் சேர்ந்து விட்டனர்) சமாளிக்க முடியாமல் தினாறிய மேற்கு ஜேர்மன் அரசு புதியதொரு தீர்வை கண்டுபிடித்தது.

புதிதாக வரும் அகதிகளைக் கிழக்கு ஜேர்மன் பகுதிகளுக்கு அனுப்பிவைத்தது. மேற்கு ஜேர்மனி பெருமளவு நகரமய மாக்கப்பட்ட பிரதேசங்களைக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அகதி முகாம்களும் நகரங்களை அண்டியே அமைந்திருந்தன. அதற்கு மாறாக, கிழக்கு ஜேர்மனியில் பெருமளவு நிலப்பரப்பு வெறுமையாக இருந்தது. தலைநகரான பெர்லினில் அந்த வித்தியாசத்தை ஒருவர் அவதானிக்கலாம். முதலாளித்துவ மேற்கு பெர்லின் பகுதியில் எங்கு பார்த்தாலும் கட்டடக் காடாக இருக்கும். கிழக்கு பெர்லினில் அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பு களுக்கு மத்தியில் பூங்காக்கள், அல்லது அடர்த்தியான மரங்கள் என்று பசுமையாகக் காட்சி தரும்.

ஜேர்மனியின் காட்டுப் பிரதேசங்களில் புதிதாக அகதி முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டன. பெரும்பாலும் தடுப்பு முகாம்களாக இவை செயல்பட்டன. புதிதாக வரும் அகதிகள் அங்கே அனுப்பப் பட்டனர். முகாம்களுக்கு அருகில் சிறு கிராமங்கள் இருந்தன. வேறு இடங்களுக்குச் செல்வதற்கு பஸ் பிடிக்க வேண்டுமானால், அல்லது கடைக்குப் போக வேண்டுமானால், குறைந்தது பத்து கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கும் கிராமத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் முகாமை விட்டு கிராமத்துக்குச் செல்லும் வழியில் வேலையற்ற ஜேர்மன் இளைஞர்களின் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகும் அபாயம் உள்ளது. இதனால் அகதிகள் தனியாக வெளியே செல்வதில்லை. கூட்டம் கூட்ட மாகத்தான் போவார்கள்.

வேற்றுக்கிரக வாசிகளைப் போல் பார்க்கப்படும் கருமை நிற அகதிகள் மீது தீவிர வலதுசாரி இளைஞர்கள் தாக்குதல்

நடத்துவது அரசுக்குத் தெரியாததல்ல. ‘ஒரு நாளும் ஆப்பிரிக் கரையோ, ஆசியரையோ பார்த்திராத் கிழக்கு ஜெர்மன் மக்கள் தங்களைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதுவரை அகதிகளும் பொறுமை காக்க வேண்டும்’ என்று அமைதியாக அறிக்கை வெளியிட்டது அரசு.

இது அரைவாசி உண்மை மட்டுமே. கிராமங்களில் வசிப்பவர் களுக்கு அவ்வளவாக வெளி உலகம் தெரியாது என்பதை மறுக்க முடியாது. இருந்தாலும், ஜெர்மனி ஒன்றினைந்த பின்னர் ஏற்பட்ட வேலையின்மை, வறுமை ஆகியவை இவர்களை மாற்றிவிட்டது. புதிதாக வரும் அகதிகளால் தங்களுக்குத் தொழில் ரீதியான போட்டி உருவாவதைக் கண்டு இவர்கள் எரிச்சலைடைந்தனர். இவர்களைக் காட்டிலும் அகதிகள் குறைவான கூவியைப் பெற்றுக்கொண்டு பணியாற்றுவதை இவர்கள் விரும்பவில்லை. கிழக்கு ஜெர்மனியில் நிலவிய இந்த அச்சத்தை, நவ-நாலி கட்சிகள் அரசியல் பிரச்சனையாக்கி குளிர் காய்ந்தன.

கிழக்கு ஜெர்மன் அகதி முகாம்களில் சமைக்கப்படும் உணவு அநேகமாக அனைவருக்கும் வழங்கப்படுகிறது. சில முகாம் களில் வங்கர் முறை உள்ளது. அதாவது, ஒவ்வொரு அகதிக் கும் குறிப்பிட்ட பணப் பெறுமானம் உள்ள முத்திரைத் தாள்கள் கிடைக்கும். அந்த முத்திரைகளை சூப்பர் மார்க்கெட்டில் கொடுத்து, பொருள்களை வாங்கிக் கொள்ளலாம். பொருள்கள் மட்டும். பணம் கிடைக்காது.

அகதிகள் அயலில் உள்ள கிராமத்துக்கோ நகரத்துக்கோ சென்று வேலை செய்ய தடைகள் பல இருந்தன. அப்படியே தடை ஏதும் இல்லாவிட்டாலும், அங்கே வேலை கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பு. பல அகதிகள் வெளிநாடு சென்று பணம் சேர்க்கலாம், தாயகத்துக்கு அனுப்பலாம் என்ற நம்பிக்கையில் வந்தவர்கள். கிழக்கு ஜெர்மன் அகதி முகாம்கள் அவர்களுக்குப் பலத்த ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தன.

முகாம்களுக்குள் முடங்கிக் கிடப்பதால் ஏற்படும் மனச் சோர்வு அவர்களைக் கூடுதலாக வாட்டி வதக்கியது. என்ன பாடுபட்டா வது பிற ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குத் தப்பிவிடவேண்டும் என்று

பலர் முயன்றனர். மேற்கு ஜெர்மனிக்குள் செல்வது ஒரு சிறந்த தெரிவல்ல. ஒரே நாடுதான் என்பதால் அங்கேயும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். வதிவிட அனுமதி, அல்லது அகதி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டால் மட்டுமே, விரும்பியபடி ஜெர்மனி யின் பிற பகுதிகளுக்குச் சென்று வாழ்முடியும். இதுபோன்ற சமயங்களில், முகவர்களின் உதவியை நாடிச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழி அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

பொதுவாக அகதி முகாம்களில் வசிப்பவர்களுக்கு, சுதந்தரமாக வெளியே சென்று வர உரிமையுண்டு என்று கருதப்படுகிறது. அதிகபட்சம் அந்த நாட்டின் எல்லைக்குள் எங்கே வேண்டு மானாலும் சென்று வர முடியும். ஆனால், குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் வந்து விட வேண்டும் என்பதை உறுதி செய்துகொள் வார்கள்.

ஒவ்வொரு அகதியும் குறிப்பிட்ட தினத்தில் கையொப்பமிட வேண்டியது அவசியம். தவறும் பட்சத்தில் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டு வந்த உதவித் தொகை நிறுத்தப்படும். சில முகாம்களில் தினசரி கணக்கெடுப்பு நடத்தப்படும். ஒரு வகையில் இது ஒரு ஜெயில் வாழ்க்கைதான். சில அகதி முகாம்கள் ஒருகாலத்தில் சிறுவர் குற்றவாளிகளின் சீர்திருத்த முகாம் களாகவும் இருந்துள்ளன.

துவாக்கும் வைக்கீர்த்தி

'பொய்க் கேய்க்'

கடிது/விவரங்களை

இயல்க்கவிச் சந்த

பொய்க் கேதை பெறுவதோ, கூகுள
பொய்க்கை என்றாலும் கேள்வதோ அரசும்
உட்டுவாய்க்கை. முத் தாங்கு மாற்றுவதோ அத்
நோய்க் கை ஏன் என்றாலும் அந்த கைம்
பாகம் நான்கு

சத்திய சோதனை

ஏதும் குருதியில் கூறுவதோ கேள்வாலும்
பொய்க்கை, குடும்ப விவரங்கள் கூப்புவதோ கேள்வதோ,
ஒரே பொய்க் கை இருக்குமால்
விவரங்கள் பிரத்த இடம் அவரில்.

'கேதை விவரங்கள் பாதுகாப்பு செய்துவாது'

நெரிசைக் காலைக் கழிவைப் பயின்க் கேள்விகளோ

'நெடு... விடு வேலியிலோ செய்து வருவதோ'

'நெஞ்சை வடை நடைபட்ட நெடுவை கேள்விகள்'

நெஞ்சையை அணுமத்துவதோ முனை அங்கை
நடைபடுவதோ, கட்டுக்கொண்டு கூடும் பிடிப்
நட்கு, விவரங்கள் பாது ஏற்றிய விவரங்கள்

பாலி முயக்கமாக வேற்று சித்திரமிக்கும் வேல்யூ குட் சிரக்
தெவிலைக். நூர் காடுகள் என்பதை அறிவோடு ஏதும்
கணக்கீடு எடுத்தால்கீடு அறிவிட. செலுமிறி, கல்லை எடுத்த
நீரைப் பழுதல்லைப்போது எட்டிரிமை. விழுதுவிழுவை தெரியாத
விளைகளை, முதலைகளை காலிகள் காடு செல்கிறதோ காலா
வை வழி அவைகளுக்கு பாலிமிக்கார.

வெங்கால ஜாதி முகவர்களை செல்பதைக்கு, உத்திரமா
கோவிலில் கொல்லுவது காலாவை வெங்கால செல்பதைக்கு
அதிகமாகச் சூரிய முறை காலா வை காலா வைக்கு
ஒன்றாகக் கொல்லுவது காலா வை காலா வைக்கிட்டு, காலாக்கு
குள் வர்த்த விட. செல்லுவது என்பதை காலா வைக்கினால்
உயர்கள்.

குள்ளொரு காலியும் குள்ளொரு கிளாக்கில் காலிமுப்பையிட்-
வைக்குவது, அவைவைய். குள்ளொரு கிளாக்கில் அவைக்குக்குத்
அவைக்குப்பட்டு கால காலிக் கிளாக்கு கிளாக்குப்பையும். கிளாக்கு
குள்ளொரு கிளாக்கு காலக்கு கிளாக்கு கிளாக்குப்பையும். குறு காலக்கு
கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு
குள்ளொரு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு கிளாக்கு

குள்ளொரு காலா

குள்ளொரு காலா

துளைக்கும் கேள்விகள்

‘உங்கள் பெயர்?’

‘குடும்ப விவரங்கள்?’

‘இலங்கையில் எந்த இடம்?’

பெயரில் இருந்து தொடங்குகிறது. உங்கள் பெயரைச் சரியாகப் பதிவு செய்வதில் ஆர்வம் காட்டுவார்கள். ஒரு எழுத்து மாறினாலும் ஆள் குழப்பம் வந்து விடும் என்பதால் அதிகக் கவனம் எடுத்துக்கொள்வார்கள். குடும்ப உறுப்பினர்களின் விவரங்களும் விலாவரியாகக் கேட்டுக்கொள்ளப் படும். ஒரே பெயரில் பலர் இருக்கலாம் என்பதால் சரிபார்க்க, குடும்ப விவரங்கள் உபயோகமாக இருக்கும். ஒரே பெயரில் பலர் இருக்கலாம் என்பதால் பிறந்த இடம் அவசியம்.

‘உங்கள் பிரயாணப் பாதையைச் சொல்லுங்கள்?’

‘எந்தெந்த நாடுகள் வழியே பயணம் செய்திர்கள்?’

‘நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டிய காரணம்?’

‘எதற்காக எமது நாட்டைத் தெரிவு செய்திர்கள்?’

அகதிகளை அழைத்துவரும் முகவர் அல்லது கடத்தல்காரரைத் கடத்தல்காரரைத் தேடிப் பிடிப் பதற்கு, பிரயாணப் பாதை பற்றிய விபரங்கள்

தேவைப்படும். முன்பெல்லாம் பிழையான விபரம் கொடுத் தாலும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். தற்போது விமானப் போக்கு வரத்துப் பயணசீட்டு உள்ளிட்ட அத்தாட்சிகளைத் திரட்டு கிறார்கள். இடையில் தங்கியதாகச் சொல்லப்படும் அந்நிய நாட்டைத் தொடர்பு கொண்டு விசாரிக்கிறார்கள்.

முதல் விசாரணையின் போது புகலிடம் கோரும் காரணத்தைச் சுருக்கமாகக் கேட்பார்கள். பின்னர் இரண்டாம் கட்ட விசாரணையின் போது அதையே விரிவாகச் சொல்லச் சொல்லி ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பார்கள். முதலாம் கட்ட விசாரணையில் கூறிய தகவல்களில் இருந்து முரண்பட்டால், அனுமதி மறுக்கப்படும்.

அகதிகளைப் பற்றி மேற்குலக அதிகாரிகள் விசாரிக்கும் வழமையான கேள்விக்கொத்து இது. இப்படித்தான் விசாரிக்க வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு அதிகாரிக்கும் அறிவுறுத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு அகதியையும் பொறுத்து வேறு கேள்விகளும் கூடுதலாகச் சேர்க்கப்படலாம். அடிப்படைக் கேள்விகள் மட்டும் ஒரு நாளும் மாறாது. பிரச்னைகளால் பாதிக்கப்படாதவர்கள் மற்றும் பணம் சம்பாதிப்பதற்காக வந்தவர்களின் விசாரணை ஒரு மணி நேரத்துக்குள் முடிந்து விடும். மேலதிகம் சொல்ல அவர்களுக்கு எதுவும் இருக்காது. கதை கதையாகப் பேசுவார்களுக்குத்தான் விசா கிடைக்கும் என்பது உண்மையில்லை. எதையும் பேசாமல் அமைதியாக இருந்த சிலருக்கு அகதி அந்தஸ்து கிடைத்ததைக் கண்டிருக்கிறேன்.

அதிகம் படிக்காத, அரசியல் அறிவு அறவே இல்லாத, அதே நேரம் போரில் எந்தப் பங்களிப்பையும் செய்யாத பலருக்கும் அகதி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களுக்கு வரும் கடிதத்தில் எந்தக் காரணமும் குறிப்பிட்டிருக்காது. மொட்டையாக ‘இந்த நபரை நாம் அகதியாக அங்கீரிக்கிறோம்’ என்று போட்டிருக்கும்.

எனக்குத் தெரிந்து, அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு, சிறை சென்று மீண்ட பலருக்கு அகதி அந்தஸ்து வழங்கப்படவில்லை. இவர்கள் தமக்கு நேர்ந்த கொடுமைகளை, தாம் சந்தித்த பிரச்னைகளை மணிக்கணக்கில் விளக்கியிருப்பார்கள். இருப்பினும் ஏதாவதொரு காரணத்தைக் காட்டி நிராகரித்திருப்பார்கள்.

இந்தக் குளறுபடியான போக்கை நீண்ட காலமாக எனது நண்பர்கள் அவதானித்து வந்தார்கள். மேற்கத்திய நாடுகள் 'ஒன்றுமே தெரியாத முட்டாள்களை மட்டுமே தமது நாட்டினுள் வைத்திருக்க விரும்புவதாக' விமரிசித்தார்கள். இந்தக் குற்றச் சாட்டை நிருபிக்க எந்த ஆதாரமும் கிடைக்காவிட்டாலும், இதில் உண்மை இல்லாமலில்லை. அரசியல் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டவர்களை அனுமதிக்காததற்கு அவர்கள் சொல்லும் காரணம் இதுதான். சொந்த நாட்டில் அரசியல் குழப்பங்களை உண்டு பண்ணியவர்கள், புலம் பெயர்ந்த நாட்டிலும் அதைச் செய்ய மாட்டார்கள் என்று எப்படி நம்புவது?

தஞ்சம் கோரும் நாட்டுக்கு விகவாசமாக இருப்பதாகச் சத்தியப் பிரமாணம் செய்தாலும் அதிகாரிகள் நம்ப மாட்டார்கள். தான் கள்ளன் பிறரை நம்பான் என்பது பழமொழி. வியாபாரம் செய்ய சிறு இடம்கேட்டு, பின்னர் முழு நாட்டையும் காலனிப்படுத்திய ஜோப்பியர்கள்லவா? அவர்கள் வம்சாவளியினர் வேறு எப்படிச் சிந்திப்பார்கள்?

★

ஒரு அகதியைத் தீவிரமாக விசாரணை செய்யும் நோக்கம் என்ன? பல்வேறு அகதிகளிடம் பேசியதில் இருந்து நான் கிரகித்துக்கொண்ட காரணங்கள் இவை.

முதலாவதாக, தமது நாட்டுக்குள் எந்த ஆவணமும் இன்றி வரும் அந்நியனைப் பற்றிய முழு விவரங்களைத் திரட்டுதல். உண்மையான அகதியை மட்டுமே அங்கீரித்துக்கொள்ள என்று மேலதி காரிகளுக்குக் கணக்கு காட்டுவது இரண்டாவது நோக்கம்.

மூன்றாவது நோக்கம், கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு அகதி களைக் களைப்படைய வைத்தல். இந்த நோக்கங்களின் ஒரு பகுதி, பூர்வாங்க விசாரணையின் போது தெளிவுபடும். முதல் கட்ட விசாரணை ஒரு சில மணி நேரமே நீடிக்கும். அப்போது அகதியின் குடும்ப விவரங்கள், பயண விவரம், தஞ்சம் கேட்பதற்கான சுருக்கமான காரணம் ஆகியவற்றுக்கு மேல் அதிகம் கேட்கப்படுவதில்லை.

அதைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் கட்ட விசாரணை அடுத்த நாளோ, அடுத்த மாதமோ, அல்லது அடுத்த வருடமோ நடை

பெறலாம். அகதியை விரைவாகத் திருப்பி அனுப்பும் வாய்ப்பு இருக்குமென்றால், விசாரணையும் விரைவுபடுத்தப்படும்.

உதாரணத்துக்கு, சாட் போன்ற வெளியில் அதிகம் அறியப்படாத நாடுகளில் இருந்து வரும் அகதிகள், முகாம் வரை செல்ல அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. திருப்பி அனுப்புவதிலும் சிக்கல் கள் இருக்கும் பட்சத்தில், விசாரணை நீண்ட காலத்துக்கு இழுக்கப்படும். உதாரணத்துக்கு, சின அகதிகளைச் சினா ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அப்படிப்பட்ட அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்புவதில் உள்ள சிரமம் காரணமாக நடுத்தெருவில் விடப்படுகின்றனர்.

ஷாடி முடிய போனதைத் தெரியுமிட துவக்கின்ற நூலாக விரும்புவதைத் தெரியுமிட கூறுவது கிருஷ்ண, சிரியகாரதான், குமாரதான் கூடி கொடி அவையிலே நீண்ட நூலாக கூறி கூறு நிறுப்பார்களோ கொடி ப்ரத்திரீடி நிலையாகவும் கூடி கூறு நிறுப்பார்கள். நூலாப்பறவுப் பார்க்கப்படும் நூலாக நூலாகவும் கூறு நிறுப்பார்களோ கொடி அவையிலே நூலாக கூறு நிறுப்பார்களோ கொடி அவையிலே நூலாக கூறு நிறுப்பார்களோ கொடி அவைக்கு வருகிறது. முறை பூசை கூடி நூலாக நூலாக கூறு நிறுப்பார்களோ கொடி அவைக்கு வருகிறது.

இரு நாட்டுக்கு அகதியாகப் பிரவேசிக்கும் அனைவரும், எல்லையைக் கடந்து உள்ளே வரும் அன்றே, எல்லைக் காவல் படையிடமோ, காவல் நிலையத் திலோ அகதி என்று தன்னைப் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால், இதனைச் செய்வதற்கு அகதி களை அதிகாரிகள் அனுமதிப்பதில்லை. இடையிலேயே எல்லைக் காவல் படை அகதிகளைப் பிடித்து, வந்த வழியே திருப்பி அனுப்பி விடுகிறது. இதனால் அகதிகளில் பெரும்பாலானோர் எல்லைக் காவல் படையிடம் சரணடைய விரும்புவதில்லை. முதலில் சட்ட விரோதமான வழியில் நாட்டுக்குள் பிரவேசித்து விட்டு, பின்னர் அகதிகளைப் பதிவு செய்யும் நிலையங்களுக்குச் செல்வார்கள். இது அவர்களுக்கு ஒரளவு பாதுகாப்பான வழிமுறை.

எப்படியாவது எல்லையைக் கடந்து உள்ளே வந்து விடவேண்டும் என்பதே ஒரு அகதியின் குறிக் கோள். உள்ளே நுழைந்துவிட்டால், உடனடியாகத் திருப்பி அனுப்ப முடியாது என்னும் சட்டத்தை அகதிகள் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். காவலர் கள் முடிந்தவரை அகதிகளை எல்லையில் வைத்து கைது செய்யவே முயற்சிப்பார்கள். எல்லையில் கைது செய்யப்படும் போதே கைரேகைப் பிரதி எடுக்கப்பட்டுவிடும். உடல் சோதனையிடப்படும். தொடர்ந்து தமது மேலதிகாரிகளிடம் கதைத்து

விட்டு, வந்த நாட்டுக்கே திருப்பி அனுப்புவதா அல்லது அங்கேயே தஞ்சம் கொடுப்பதா என்று தீர்மானிப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு ஜேரோப்பிய நாட்டிலும் அகதிகளைப் பதிவு செய் வதற்குக் குறிப்பிட்ட சில நிலையங்கள் மட்டுமே உள்ளன. அனேகமாக இவை தேச எல்லைக்கு அருகாமையில் அமைந் திருக்கும். விமான நிலையமும் ஒரு தேச எல்லைதான். காவல் துறையிடம் பிடிப்பட்டாலும் அவர்கள் இந்த நிலையங்களில் ஒப்படைக்கப்படுவார்கள். அகதிகள் குறித்த விவகாரங்களைக் கவனிப்பதும் பதிவு நிலையங்களை நடத்தும் பொறுப்பும் ஏதாவ தொரு அமைச்சகத்தின் கீழ் வரும். அது உள்துறை அமைச்சகமாக இருக்கலாம், அல்லது குடியேறிகளுக்கான சிறப்பு அமைச்சகமாக இருக்கலாம். நடைமுறை ஒன்றுதான்.

பதிவு நிலையங்களும் பல வகைப்படும். முன்னர், இந்த நிலையங்கள் ஏதாவதொரு விடுதியில், அல்லது நகருக்கு ஒதுக்குப் புறமான அலுவலகக் கட்டடத்தில் இருக்கும். சுவிட்சர்லாந்தில், கைவிடப்பட்ட ஹோட்டல்களில் அகதிகள் தாற்காலிகமாகத் தங்க வைக்கப்பட்டனர்.

1990களில், அகதிகள் பெருமளவில் வரத் தொடங்கிய பின்னர், பதிவு நிலையங்கள் அனைத்தும் தடுப்பு முகாம்களாக மாறின. உயரமான மதில் சுவர்கள் கொண்ட முகாம்களாக அவை தோற்றமளித்தன. உள்ளே நுழையும் ஒருவர் எந்த வழியிலும் தப்பிச் செல்ல முடியாதவாறு கட்டப்பட்ட சிறைச்சாலை அது.

குடியிருப்புகளில் குடுக்குத்தீவிருப்பு குடுக்குத்தீவிருப்பு
குடுக்குத்தீவிருப்புகளில் குடுக்குத்தீவிருப்பு குடுக்குத்தீவிருப்பு

குடுக்குத்தீவிருப்புகளில் குடுக்குத்தீவிருப்பு குடுக்குத்தீவிருப்பு
குடுக்குத்தீவிருப்புகளில் குடுக்குத்தீவிருப்பு குடுக்குத்தீவிருப்பு
குடுக்குத்தீவிருப்புகளில் குடுக்குத்தீவிருப்பு குடுக்குத்தீவிருப்பு
குடுக்குத்தீவிருப்புகளில் குடுக்குத்தீவிருப்பு குடுக்குத்தீவிருப்பு
குடுக்குத்தீவிருப்புகளில் குடுக்குத்தீவிருப்பு குடுக்குத்தீவிருப்பு
குடுக்குத்தீவிருப்புகளில் குடுக்குத்தீவிருப்பு குடுக்குத்தீவிருப்பு

தடுப்பு முகாமில் சில தீணங்கள்

நெதர்லாந்துக்கு வந்த காலத்தில் அப்படி ஒரு தடுப்பு முகாமைத் தரிசிக்கும் அனுபவம் எனக்குக் கிடைத்தது. நாட்டின் மத்தியில் இருக்கும் ஆழ்ஸ்டர்டாமுக்கு எப்படியோ வந்து சேர்ந்து விட்டேன். பதிவு செய்வதற்காக, பெலஜிய எல்லைக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. பெலஜிய எல்லைக்கு அருகில் சில தூரத்தில் இருக்கும் கிராமம் வரை பஸ் சென்றது. அங்கிருந்து சுமார் ஐந்து கி.மீ. தூரம் நடந்து சென்று பதிவு நிலையத்தை அடைந்தேன். உள்ளே நுழைந்தவுடன் பாதுகாப்புக் கெடுபிடி ஆரம்பித்து விட்டது.

வாயிலில், காவலாவிகள் எம்மை நிறுத்தி வைத்து, பூரணப் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தி நார்கள். சோதனையிடும் அறையில், முதல் வேலையாக, கைரேகை பதிவு செய்தனர். எமது உடைமைகளைப் பறிமுதல் செய்தனர். துண்டுக் கடுதாசியைக்கூட விடவில்லை. அதில் ஏதாவது எழுதியிருந்தால் உடனே பிரதி எடுத்து வைத்தனர். பணம் உள்பட எல்லாவற்றையும் ஒப்படைத்து விட்டு, உடுத்திய உடையுடன் உள்ளே செல்ல வேண்டும். விசாரணை முடிந்து முகாமுக்குச் செல்லும்போது, பாஸ்போர்ட் போன்ற ஆள் அடையாளப் பத்திரங்களைத்தவிர மற்றவற்றைத் திருப்பித் தருவார்கள்.

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தனித்தனி மண்டபங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கேதான் அகதிகள் தங்கவேண்டும். குடும்பமாக வருபவர்களும் தனித்தனியே பிரிந்துவிட வேண்டும். சிறு பிள்ளைகள் மட்டும் அவர்கள் தாயோடு தங்கிக் கொள்ளலாம். மண்டபத்துக்குள் நுழைந்த பிறகு, காவலாளிகள் கதவைப் பூட்டி விடுவார்கள். விசாரணைக்கு அழைத்தால் மட்டுமே வெளியில் வந்து போகமுடியும். அதைத் தவிர சாப் பாட்டுக் கூடத்துக்கும், மலஜலக் கூடத்துக்கும் அத்தியாவசியத் தேவைகளுக்கும் கதவுகள் திறக்கப்படும். சாப்பாடு, அளவாகத் தான் கிடைக்கும்.

மண்டபத்தில் உடன் தங்குபவர்களுடன் மட்டுமே உரையாட முடியும். உறவினர்களும் நண்பர்களும் வேறு மண்டபத்தில் இருந்தால், அதிர்ஷ்டவசமாகக் கிடைக்கும் ஒரு சிறிய இடை வேளையில் மட்டும் பேச முடியும். கணவனையும் மனைவியையும் எதிரெதிராக இருக்கும் மண்டபங்களில் வைத்திருப்பார்கள். நடுவில் வெராண்டா இருக்கும். கண்ணாடிக் கதவுகளின் அருகில் வந்து சைகை மொழியில் பேசுக் கொது பரிதாபமாக இருக்கும். என்ன காரணம் சொன்னாலும், காவலாளிகள் கதவைத் திறந்து விட மாட்டார்கள்.

முகாமைச் சுற்றி உயரமான சுவர் எழுப்பப்பட்டிருக்கும். காற்று வாங்கவேண்டுமானால், கண்ணாடித் தடுப்புச் சுவர் கொண்ட வெளிக்குள் சென்றுவிட்டு வரலாம். பொழுதுபோக்கு வசதிகள் கிடையாது. ஒரே ஒரு சிறிய தொலைக்காட்சிப் பெட்டி மட்டுமே உண்டு. அதில் உள்நாட்டு சேனல் மட்டுமே பார்க்கலாம். அதிலும் செய்தியறிக்கை வரும் போது சேனலை மாற்றி விடுவார்கள்.

தடுப்பு முகாமுக்குள் ஒரு சில இலங்கைத் தமிழர்களைத் தவிர, சோமாவியர்கள், இராணியர், போஸ்னியர்கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டனர். சோமாவியர் பலரும், ஒரு சில இராணியரும் ஓரளவேனும் ஆங்கிலம் பேசக் கூடியவர்கள். அதற்கு மாறாக போஸ்னியர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் ஒரு வார்த்தைகூடத் தெரியாது.

தடுப்பு முகாமில் காவல் காக்கும் பொறுப்பை மேற்கொள் பவர்கள் காவல் துறையினர் அல்லர். ஒரு தனியார் பாதுகாப்பு நிறுவனம் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளது. அவர்களைத் தவிர

விசாரணை அதிகாரிகள், அலுவலகப் பணியாளர்கள் மற்றும் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் ஆகியோர் கிழமை நாள்களில் வருகை தருகின்றனர். இதனால் வெள்ளிக் கிழமை பதிய வரும் அகதிகளின் விசாரணை இருநாட்கள் கழித்தே நடைபெறும்.

இருப்பினும், தடுப்பு முகாமில் உள்ளவர்களை 48 மணி நேரத்துக்குள் விசாரித்து முடிவெடுக்க வேண்டுமென்பது கட்டம். அதாவது ஒருவரை அகதியாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பின், 48 மணி நேரத்துக்குப் பின்னர் அகதி முகாமுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டும்.

ஒரு வேளை எந்தக் காரணம் கொண்டும் ஒரு நபரை அகதியாகக் கணிக்க முடியாவிட்டால், அவரை நாடுகடத்த வேண்டும். சில நேரம் பிற ஐரோப்பிய நாட்டில் இருந்து விட்டு வந்தவர் களையும் இவ்வாறு நாடுகடத்துவார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலையில், சம்பந்தப்பட்ட நபரை இன்னும் சில தினங்களுக்கு தடுப்பு முகாமில் வைத்திருப்பார்கள்.

எல்லையில், பக்கத்து நாட்டுக் காவல் துறை பொறுப்பெடுக்கத் தயாராக நின்றால், கைவிலங்கிட்டு அழைத்துச் சென்று ஒப் படைப்பார்கள். சொந்த நாட்டுக்கே திருப்பி அனுப்புவதாயின், பிரயாணப் பத்திரங்கள் தயாரானவுடன் விமான நிலையம் கொண்டு செல்வார்கள். இருப்பினும், அவ்வாறு திருப்பி அனுப்பப்படுவர்கள் மிகக் குறைவானவர்களே. உண்மையில் அகதிகளைப் பயமுறுத்தும் நோக்குடன்தான் தடுப்பு முகாம்கள் கட்டப்பட்டன.

— சூலையம்பூ மகாவால நடை பிரான்திர
கிரீஸ்டீரி தூக்கால மதுரை மாஞ்ச கிரீஸ்ர
கிரீஸ்டீரி க்ரா ஸ்கர்பென்கி டபக்கூல
தூவை தூபரி மதுபீரிலூ கிரீஸ்டீரிபக்குல
கிரீஸ்டீராலை கூம்பை கிரீஸ்டீரிபக்குல
கூம்பை கூபம்பை கூக்குலை கூபம்பை

மதுகையம்பூ கூபு குக்குலம்பை மதுபை
குப்பை குபைக்குலப் பத்தை பாட்டாலை குக்குல
குப்பை குபைக்குலம்பை மதுபை மதுபை குக்குல
குபைக்குல குபைக்குல குக்குல குக்குல
குபைக்குல குபைக்குல குக்குல குக்குல

சத்திய சோதனை

விசாரணை நடக்கும் அறை மிகச் சிறியது. ஒரு மேஜை, இரு பக்கமும் நாற்காலிகள். கணினிக்குப் பின்னே ஒரு விசாரணை அதிகாரி அமர்ந்திருந்தார். என் அருகில் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளர். விசாரணை தொடங்குவதற்கு முன்போ முடிந்த பின்போ மொழிபெயர்ப்பாளருடன் பேசுவதற்கு அனுமதி இல்லை. மேஜையில் இலங்கை பிரச்சனை பற்றிய அறிக்கைகள் இருந்தன. முதலாம் கட்ட விசாரணை அறிக்கையும் முன்னரே என்னிடம் இருந்து கைப் பற்றப்பட்டு, பிரதியெடுக்கப்பட்ட ஆவணங்களும் இருந்தன. வரைபடமும் இலங்கைப் பிரச்சனை தொடர்பான நூல்களும் ஒரு பக்கம் காணப்பட்டன.

இரண்டாம் கட்ட விசாரணை ஆரம்பமானது. அகதித் தஞ்சம் கோரும் காரணத்தை விரிவாகக் கூறும்படி கேட்டார்கள். நான் இலங்கையில் இருந்த பகுதிகளைக் குறிப்பிடும் போது, மேஜையில் விரித்து வைத்திருந்த இலங்கை வரைபடத்தில் அவற்றைக் குறித்துக் காட்டும்படி விசாரணை அதிகாரி கேட்டுக்கொண்டார்.

முக்கிய நகரங்களுக்கு இடையிலான தூரங்களையும் குறித்துக் கொண்டார். அந்தப் பகுதிகளில் நடந்த சில முக்கிய சம்பவங்களைக் கூறும்படிக் கேட்டார். அந்தச் சம்பவங்கள் குறிப்பாக எங்கே எப்போது,

எந்த ஆண்டு, எந்த மாதம் நடைபெற்றன என்று விசாரித்தார். செய்தித்தாள்களில் வரும் அளவுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகளாக அவை இருக்கும் பட்சத்தில், இலங்கை தொடர் பான அறிக்கைகளில் அவை எங்காவது இடம்பெற்றுள்ளதா என்று கணிணியில் தேடிப் பார்த்தார்.

விசாரணை தொடங்கும் போதே ஒரு முக்கிய அறிவிப்பு வெளி யிடப்பட்டது. ‘இலங்கையில் யுத்தம் நடப்பதும், அதனால் பல மக்கள் கொல்லப்படுவதும் எமக்கு நன்றாகவே தெரியும். அதைப் பற்றிக் கேட்பதற்காக நாம் இங்கே கூடவில்லை. அகதியாக வந்த உங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட தனிப்பட்ட பிரச்சனையை மட்டுமே கேட்க விரும்புகிறோம்.’

அதாவது தஞ்சம் கோரும் ஓர் அகதி, தான் ஈடுபட்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள், அதனால் எதிர்நோக்கிய அபாயங்கள், கைதுகள், சித்திரவதைகள், கொலைப் பயமுறுத்தல்கள் ஆகியவற்றை விரிவாக விளக்க வேண்டும். மேற்குலகில் தஞ்சம் கோரும் பெரும்பாலான அகதிகள், தாயகத்தில் எந்தவொரு அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டிருக்காதவர்கள். அதனால் அவர்கள் பொதுவான யுத்த நிலைமையை மட்டுமே விவரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவற்றோடு அவர்களுக்கு நேரடித் தொடர்பு இல்லை என்பதால் மேற்கொண்டு அதிகம் சொல்ல முடிவதில்லை.

இதனால் அவர்கள் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படுவது வாடிக்கை. சில சமயம், விண்ணப்பத்தை ஆழ்ந்து பரிசீலிக்காமல், தஞ்சம் கொடுத்துவிடுவதும் உண்டு.

போரும் மனிதாபிமானமும்

விவரி யுப்பிசூடு யளிக்குறை அவியலி ம்நாட்டாதி யானாய்வில் அப் ரொக்கு ம்நாட்டு ப்ளதூ நிரிச்சாக்குடு தூப்பிய்து ம்நாரிது செரிவாராக்கு ரூக்கு ம்நாட்டுப்பூமாகுடி ம்நாக்கு யானாக்கிறக கரிச்சு ப்ளது காந்தாப்பாரி சிரிப் ப்ளாக் ப்ளப்பிசூடு ப்ளப்பாக சிரிக்காக்க்குமாக நீங்கூ இந்த காயகிரக் க்காரிக்குப்புமீ எங்கி விழுதுவ யானாய்வில்

முகாம்களில் நான் சந்தித்த இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள், யுத்தம் காரணமாகத் தமக்கு நிச்சயம் தஞ்சம் கிடைக்கும் என நம்பிக் கொண்டிருந்தனர். யுத்தம் நடக்கும் நாட்டுக்கு அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்பக்கூடாது என்றொரு சட்டம் உண்டு. இலங்கையில் யுத்தம் தொடர்ந்தால் அதையே காரணம் காட்டி அனுமதி பெற்றுவிடலாம் என்று பல தமிழ் அகதிகள் கயநலமாகச் சிந்தித்தனர்.

இலங்கையின் பாதுகாப்புப் படைகளால் பிரச்னை என்றால் புவிகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வாழலாமே என்று சாக்குச் சொல்லித் தஞ்சம் நிராகரிக்கப்பட்டதாக விசாரணைக்குச் சென்ற சில அகதிகள் பேசிக்கொண்டார்கள். அதனால், புவிகளாலும் பிரச்னை என்று அவர்கள் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அரசாங்கத்தின் மீதும் புவிகள் மீதும் மனித உரிமை மீறல் குற்றச்சாட்டுகள் பெருக ஆரம்பித்தன. அகதி தஞ்சம் பெறுவதற்குச் சாதக மான சூழல் உருவானது.

சில நாடுகளில் குறிப்பிட்ட சில காலங்களில் அகதி தஞ்சம் கோருவது கலப்பமாக இருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன் படுத்திக்கொண்டு பெருமளவிலான அகதிகள் குவிய ஆரம்பித்தபோது, இந்த நாடுகள் விழித்துக்

கொண்டன. தேவையான அளவு தண்ணீரைத் திறந்து விட்டு அணையை மூடி விடுவது போல, குறிப்பிட்ட அளவு அகதிகளை அங்கீரித்து விட்டு, பின்னர் நிறுத்திக்கொண்டார்கள்.

குறிப்பாக ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், சுவிட்சர்லாந்து, டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளில், தமிழ் அகதிகள் குறித்த அரசாங்கத்தின் தவறான கொள்கைகள் விமரிசிக்கப்பட்டன. அந்தக் கால கட்டத்தில் ஒட்டுமொத்தமாக அனைத்துத் தமிழ் அகதிகளும் அங்கீகரிக்கப்பட்டனர். ஒருதனிப்பட்டஅகதியை மிக மோசமாக நடத்தியதால் இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

சில உதாரணங்கள் பார்ப்போம். அரசு பல சமயங்களில் சட்டத்தை மீறுகிறது. அகதிகளை யார் கண்டுகொள்ளப் போகிறார்கள் என்னும் அலட்சியம். அங்கீகரிக்கவேண்டிய காரணங்கள் தென்பாட்டாலும் அசட்டையாகத் தடுப்பு முகாமில் தள்ளி வருத்தினார்கள். ஓர் அகதியை நாடு கடத்தும் பொழுது காவலர்கள் நடந்துகொள்ளும் போக்கு அதிர்ச்சியளிக்கக் கூடியது. மனிதாபிமானமற்ற செயல்களில் துணிவுடன் அவர்கள் ஈடுபடுவார்கள்.

இந்தச் செயல்கள் ஊடகங்களின் கவனத்தைப் பெறும்பொழுது, அல்லது நீதிமன்றம் அவற்றைத் தவறு எனச் சுட்டிக்காட்டும் பொழுது, அரசு அவசரமாகப் பாவ விமோசனம் தேடுகிறது. அப்போது நாட்டில் உள்ள அகதிகள் அனைவரும் உடனுக்குடன் அங்கீகரிக்கப்படுவார்கள். யாரோ ஓர் அப்பாவி செய்த தியாகத் தால், அவர் இனம், தேசத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பலன் பெறுகிறார்கள்.

ஆனால், இந்தச் சலுகைகள் எல்லாம், தீபாவளி விசேஷ கழிவு விலை போல் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மட்டும்தான். மீண்டும் வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறிவிடும். இது, தமிழ் அகதிகளுக்கு மட்டுமே அடிக்கும் அதிர்ஷ்டமல்ல. இராண், சோமாவியா போன்ற பல தேசங்களைச் சேர்ந்த அகதிகளுக்கு வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் கும்பல் கும்பலாக அனுமதி அளிக்கப்பட்டது.

ஒரு முறை, சோமாவிய அகதிகளுக்கு நேர்ந்த அவலம் மேற்குலக அரசுகளை நாணித் தலைகுனிய வைத்தது. ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து அரசுகளின் கூட்டு முயற்சியால், தஞ்ச மனு நிராகரிக்கப்பட்ட பல அகதிகள், விமானத்தில் கும்பலாக

ஏற்றப்பட்டு, சோமாவியாவுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். ஏற்கெனவே உள்நாட்டுப் போரால் உருக்குலைந்து போயிருந்த நாடு. பொறுப்பேற்க அரசாங்கம் என்று ஒன்றும் இல்லை. அதனால், அகதிகளை ஏற்றிச் சென்ற விமானத்தால், தரையிறங்க முடியவில்லை. கென்யா, துபாய் என்று உலகம் முழுவதும் கற்றி விட்டு இறுதியில் புறப்பட்ட இடத்துக்கே வந்து சேர்ந்தது. மேற்கொண்டு என்ன செய்வது? அனைத்து சோமாவிய அகதிகளுக்கும் தஞ்சம் கொடுத்தே தீர வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

இலங்கையில் போர் உக்கிரமாக நடக்கும் போது, அது குறித்து சர்வதேசக் கவனம் திரும்பியிருக்கும் நேரம், தம்மைத் திருப்பி அனுப்ப மாட்டார்கள் என அகதிகள் நம்பினார்கள். போர் செய்திகள் வெளிவந்த பத்திரிகை குறிப்புகளைக் காட்டி, தமது வக்கில் மூலம் தஞ்ச மனுவை ஏற்க வைக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார்கள். சில சமயம், வெற்றியும் கிடைத்தது. அரசாங்கம் தஞ்ச மனுவை நிராகரித்திருந்தாலும், நீதி மன்றம் (போர் நடப்பதால்) மனிதாபிமான காரணத்தை முன்வைத்து அகதிகளை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தன.

1995 அக்டோபர் மாதம், தமிழ் அகதி ஒருவர் ஜெர்மன் எல்லையில் அகப்பட்டார். சுவிட்சர்லாந்து திருப்பி அனுப்ப முயன்ற தமிழ் அகதி அவர். சட்ட விரோதமாக எல்லை கடந்த குற்றத் துக்கு அவர் ஆளாகியிருந்தார். அவருடைய தஞ்ச மனு நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்திலையில், இலங்கைக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார்.

கொழும்பு விமான நிலையத்தில் இறங்கியதுமே, அவர் கைது செய்யப்பட்டு, சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார். எப்படியோ விடுதலையாகி, பணம் திரட்டி ஜெர்மனி வந்து, அகதித் தஞ்சம் கேட்டார். அவரது வழக்கறிஞர் சுவில் அரசாங்கம் செய்த மோசடியை அம்பலப்படுத்தினார். அதாவது, சம்பந்தப்பட்ட அகதியை நாடு கடத்தும் பொழுது, சுவில் அரசே போலி பாஸ்போர்ட்டில் அவரை அனுப்பியிருந்தது. எனவே, இலங்கையில் கைது. சித்திரவதை.

சுவில் அரசுக்கு எதிரான அந்த வழக்கு வெற்றி பெற்றது. பெரிய அளவில், ஊடகங்களின் கவனத்தையும் ஈர்த்தது. சுவில்

மானத்தைக் கப்பலேற்றிய அந்த வழக்குக்குப் பின்னர், சுவிட்சர் லாந்தில் வசித்த அனைத்துத் தமிழ் அகதிகளும் அங்கீகரிக்கப் பட்டனர். மார்ச், 1996ல் நெதர்லாந்து அரசு நான்கு இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்பத்துடித்தது. தக்க சமயத்தில் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு, தடையுத்தரவு பெறப் பட்டது. நீதி அமைச்சரின் முடிவுக்கு மாறாக நீதிமன்றத் தீர்ப்பு அமைந்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த நான்கு அகதிகளும் நாட்டில் தங்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். தமிழ் அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்புவதில்லை என்று அரசாங்கம் தாற்காலிகமாக முழுவெடுத்தது.

ஜினநாயக விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பதாகவும், மனித உரிமைகளைப் புனிதமான இடத்தில் வைத்திருப்பதாகவும் காட்டிக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்தில் மேற்கூட்டிய நாடுகள் இருந்தன. இதனால் மனிதாபிமானக் காரணங்களுக்காகவேனும் போர் அகதிகளைத் தாற்காலிகமாகத் தங்க அவர்கள் அனுமதித்தனர்.

மறுபக்கத்தில் இது அரசியல் அழுத்தத்தையும் கொடுத்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டில் இருந்து வரும் அகதிகளைத் தடுக்க வேண்டுமானால், அங்கே நடந்து வரும் போர் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்ற நிலை உருவானது. இதனால் போர் நடக்கும் நாடுகளில் ராஜதந்திர நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். போரில் ஈடுபட்ட சக்திகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து ஒரு முடிவுக்கு வருமாறு நிர்ப்பந்தித்தனர்.

யுத்தத்துக்கு அப்பால்

மூன்றாவது முறையில் சொல்லப்பட்டுள்ள நாட்டுப்பால் என்ற பால் வெள்ளுத்துக்கு அப்பால் என்று அழைகின்றன. இது முறையில் சொல்லப்பட்டுள்ள நாட்டுப்பால் என்ற பால் வெள்ளுத்துக்கு அப்பால் என்று அழைகின்றன. இது முறையில் சொல்லப்பட்டுள்ள நாட்டுப்பால் என்ற பால் வெள்ளுத்துக்கு அப்பால் என்று அழைகின்றன.

‘நாம் தான் யுத்தம் காரணமாகத் தஞ்சம் கோரினோம். அவர்கள் எதைச் சொல்லி தஞ்சம் கோருவார்கள்?’ என்று யுத்தம் நடக்காத நாடுகளில் இருந்து வரும் அகதிகளைப் பற்றித் தமிழர்கள் தம்மைத் தாமே கேட்டுக் கொள்வார்கள்.

மேற்குலக அரசுகள் அகதித் தஞ்ச மனுவை இரண்டு கோணங்களில் இருந்து அனுகினார்கள். ஒன்று, அரசியலால் பாதிக்கப்பட்ட தனிநபரின் பிரச்னையை ஏற்றுக் கொண்டு அகதியாக அங்கீகித்தல். இரண்டு, யுத்தம் காரணமாகத் தங்கி விட்டவர்களுக்கு வதிவிட அனுமதி வழங்குதல்.

எமது முகாம்களில் நிறைய இரானிய அகதிகள் தங்கியிருந்தனர். இரானில் யுத்தம் நடப்பதாக எந்த வொரு ஊடகத்திலும் இதுவரை செய்தி வரவில்லை என்பதால் சந்தேகம் எழுந்தது. நான் இது பற்றிச் சில இரானிய அகதிகளிடம் கலந்துரையாடினேன். அவர்களது பிரச்னைகளை, தஞ்சம் கோரிய காரணங்களைத் தெரிந்து கொள்ள முயற்சித்தேன். ஆரம்பத்தில் தயங்கினார்கள். நண்பர்களான பின்னர் தமது கதைகளை விரிவாகச் சொன்னார்கள்.

இரானில் ஆட்சி செய்யும் மதவாத, சர்வாதிகார அரசுக்கு எதிராக அரசியல் வேலைகளில் ஈடு

பட்டவர்கள் அவர்கள். சிலர், முன்னாள் ஷா மன்னனின் ஆதரவாளர்கள். வேறு சிலர் கம்யூனிஸ்டுகள். இராணில் இவர்கள் சார்ந்திருந்த எதிர்க் கட்சிகள் தடைசெய்யப் பட்டிருந்தன. அவற்றின் உறுப்பினர்கள் சிறைகளில் இருந்தனர். பலருக்குத் தூக்குத் தண்டனை கிடைத்திருந்தது.

இராணிய அகதிகள் பெரும்பாலும் தனிப்பட்ட அரசியல் பிரச்னையைக் காட்டி அகதி அந்தஸ்து கோரும் நோக்கோடு வருகின்றனர். எல்லா நாட்டு அகதிகளும் சில சட்ட விவரங்களை முன்கூட்டியே பெற்றுக்கொண்டுதான் வருகின்றனர். மேலும் இல்லாமிய நாடுகள் மீது மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு விசேஷமான கரிசனை இருந்தது. இல்லாமிய மத அடிப்படை வாத ஆட்சியாளருக்கு மறைமுக அழுத்தம் கொடுக்க அகதிகள் பயன்படுகின்றனர். இராணில் இருந்து வரும் அகதிகளுக்கு தஞ்சம் கொடுப்பதன் மூலம், இராணில் பிரச்னை இருக்கின்றது என்று உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டலாம். இந்த அகதிகளில் குறிப்பிட்ட சதவீதம் பேர் மேற்குலக விசுவாசிகளாக மாறிவிடுகிறார்கள்.

இல்லாமிய மத அடிப்படைவாத அரசை மேற்குலகம் எதிரியாகப் பாவிக்கிறது. புதிதாக விண்ணப்பிக்கும் அகதிகள் இந்த வெறுப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அகதித் தஞ்சம் கோருகிறார்கள். கடுமையான இல்லாமிய ஆட்சி முறையைத் தாங்கள் வெறுப்பதாகவும், மதவாத ஆட்சியைக் கவிழ்க்க சதி செய்த தாகவும், அங்கே தனி நபர் சுதந்திரம் இல்லை என்றும் சொல்லி விண்ணப்பிக்கிறார்கள். இராணில் இப்போதும் சில தீவிர இடதுசாரி அமைப்புகள் தடை செய்யப்பட்ட நிலையில்தான் உள்ளன. முன்னாள் மன்னர் ஷாவின் ஆதரவாளர்கள் இயங்குவதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

நான் சந்தித்த இராணியர்கள் பெரும்பாலும் தீவிர வலதுசாரி களாகவும் ஷா ஆதரவாளர்களாகவும் இருந்தனர். ஷா மன்னன் காலத்தில் மேற்கத்திய கலாசாரம் சிரும் சிறப்புமாக இருந்த மலரும் நினைவுகளை இவர்கள் ஏக்கத்துடன் நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களில் இளம் சந்ததியினர் புகலிடத் தில் மேற்கத்திய கலாசாரத்தை வழுவாமல் பின்பற்றுபவர்களாக இருந்தனர். இவர்களைப் பார்த்து அவர்கள் பெற்றோர் பெருமிதம் கொள்வார்கள். தங்கள் சுதந்தரத்துக்குத் தடையாக

இருக்கும் இரானிய மத அடிப்படைவாதிகளைக் குறை கூறினார்கள்.

இரானில் பழமைவாதக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கிக் கிடந்த இலம் ஆண்களும் பெண்களும், ஐரோப்பாவில் கால் பதித்த அடுத்த நாளே தனி நபர் சுதந்தரத்தைத் தாராளமாக அனுபவிக்கத் துடித்ததைக் கண்டிருக்கிறேன்.

அகதிகளின் அரசியல்

கொவையிலிருந்து வரும் பூரிதால் மிகவுமிகுஷம் கொண்டிருக்கிறது. பூரிதால் மிகவுமிகுஷம் கொண்டிருக்கிறது.

இரான், ஆப்கனிஸ்தான், இராக், குடான், சோமாலியா, எத்தியோப்பியா போன்ற நாடுகளின் அகதிகளை முகாம்களில் சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இந்த அகதிகளில் பெரும்பாலானவர் கருக்கு அவர்களது குடும்பமே உலகம். குடும்பத்தைத் தாண்டி அரசியல் குறித்த விழிப்புணர்வு கொண்டவர்கள் ஒரு சிறு பிரிவினர் மட்டுமே. அவர்களில் சிலர் மதவாதிகள். சிலர் தேசியவாதிகள். ஒருவர் லிபரல். இன்னொருவர் கம்யூனிஸ்ட்.

பல்வேறு அரசியல் பின்னணி கொண்ட இவர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் தங்கள் அரசியலை முன்வைத்து வாக்குவாதங்களில் ஈடுபட்டு வந்தனர். மாற்றுக் கருத்து கொண்டிருந்தவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதைத் தவிர்த்தனர். இரானியர்களின் நிலை மிகவும் மோசம். ஒருவரை ஒருவர் நம்ப முடியாத குழலில் வாழ்ந்தார்கள்.

இரான் அரசு தனது உவாவாளிகளை அகதிகளாக அனுப்பி வைப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். முகாம் ஒன்றில் புதிதாக வந்த இரானிய அகதியை, அங்கிருந்த பெண்ணொருவர் அடையாளம் கண்டு கொண்டார். முன்னர் தன்னைச் சித்திரவதை செய்த காவல் அதிகாரி தற்போது அகதியாக வந்துள்ளதாகச்

சுட்டிக்காட்டினார். ஆப்கனிஸ்தானில் இருந்து வரும் அகதி களிலும் பல போர்க்காலக் குற்றவாளிகள் இருப்பது கண்டறியப் பட்டது.

தமிழ் அகதிகளைப் பொறுத்த வரை, நிலைமை வித்தியாசமாக இருந்தது. தமிழ்மீப் போராட்டம் ஆரம்பமான எண்பதுகளில் வருகை தந்த அகதிகளில் பலர் பல்வேறு அரசியல் போக்குகள் கொண்டிருந்தனர். வெவ்வேறு கொள்கைகளைக் கொண்ட ஆயுதபாணி இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக, ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் தமது அரசியலைப் புலம் பெயர் நாடுகளிலும் இறக்குமதி செய்திருந்தனர். சாதாரண கருத்துப் பரிமாற்றம் கூட வாதப்பிரதிவாதங்களைத் தோற்றுவித்து, கோபதாபங்களை உண்டாக்கியது. பல முகாம்களில், ‘தயவுசெய்து யாரும் இங்கே அரசியல் பேசாதீர்கள்’ என்று சக அகதிகள் வேண்டிக் கொள்ளும் அளவுக்கு நிலைமை இருந்தது.

இருப்பினும், 1990களுக்குப் பிறகு நிலைமை மாறியது. பெரும் பாலும் ஒற்றை அரசியல் போக்கு மேலெழுந்தது. அரசியலற்ற உதிரிகள் பலர் யுத்தத்தை அடிப்படையாக வைத்து புகவிட அரசியலைத் தோற்றுவித்தனர். நாட்டில் பிரச்சனை தீர்ந்து விட்டால் திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்களே என்று வருந்தினர். ஒரு கட்டத்தில், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, சுவிட்சர்லாந்து போன்ற நாடுகளில் ஒட்டுமொத்த தமிழ் அகதிகளுக்கும் அனுமதி வழங்கப் பட்டது.

ஒய்யலிலூந் ஸ்காந்தி மாணிக்கருடி குடியேபவெற்று
குடிபடுத் ஸ்காந்தியான்தாம் முறையிலு
ங்களியத்திருப்பதாககி நூல்கு கடியுருவ நூலாக
கூறும்போல் பழக்குமொறி மூலம் கொடுவிடுமூலம்
முறையி கொடு ஸ்காந்தியான்தி ஸ்காந்தியான்தி
பேசுமுது கூறும்போல் பாலுமூலம் கொடுவிடுமூலம்

காங்கிரஸ், காங்கிரஸ்மாங்க நூலை கால சங்கு முதலு போக்கு பாலுமைப்பின்மீதி க்காலப்பிள்ளை கீழ்த்தால் மிக, மாநிலத் தமிழ்நாடு குழும காங்கிரஸ் சங்கத் தமாங்காங்க, ஸ்காந்தியான்தப்பே காலுடை தமிழ்த் தமையைகிடிதி க்காலமாங்க ராஜாங்க பாலுமைக் க்காலமாங்க நூலிலூந் நூலுப்பின்தி கொடுவிடுமூலம்

சௌன்னதும் சோல்லாததும்

மேற்குலக நாடுகளில் ஆட்சி அதிகாரத்தை இரண்டு வகையாகப் பிரித்து வைத்து, கறாராக அமல்படுத்துவார்கள். ஒன்று மந்திரிகள், அதிகாரிகளைக் கொண்ட அரசியல் அதிகாரம். இரண்டு, நீதிபதிகளைக் கொண்ட நீதி அதிகாரம். அரசியல் அதிகாரம் கொண்டவர்கள் எடுக்கும் முடிவுக்கு மாறாக, நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்குவது வாடிக்கையானது.

உதாரணத்துக்கு, அமைச்சர் அலுவலகம் அகதியின் தஞ்ச மனுவை நிராகரித்தால், அந்த முடிவை ஏதிர்த்து நீதிமன்றத்தில் வழக்குப் போடலாம். அந்த வழக்கை விசாரணைக்கு எடுக்கும் நீதிபதி சில நேரம் சம்பந்தப்பட்ட அகதிக்குச் சார்பாக, தீர்ப்புச் சொல்ல நேரிடும். நீண்ட வழக்கு விசாரணைக்குப் பிறகு இவ்வாறு சில அகதிகளுக்கு நீதி கிடைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

ஓர் அகதிக்குத் தஞ்சம் அளிக்கமுடியுமா, முடியாதா என்பதை நாற்பது நாட்களுக்குள் முடிவு செய்து விடவேண்டும். அதை அறிவிக்கவும் வேண்டும். இந்த நாற்பது நாள் தவணை என்பது அனைத்து அரசாங்க முடிவுகளுக்கும் பொருந்தும். பல நாடுகள் இதைக் கடைபிடிக்கின்றன.

குறிப்பாக அனைத்து வட ஜிரோப்பிய நாடுகளும் (அதாவது பிரான்ஸ், இத்தாலிக்கு மேலே உள்ள

நாடுகள்) சட்டத்தின் ஆட்சி நடைபெறுவதாகவே காட்டிக் கொள்ள விரும்புவார்கள். ஒரு குடிமகன் ஒரு விண்ணப்பத்தை அனுப்பினால், அல்லது ஒரு முடிவை எதிர்த்து மனுப் போட்டால், நாற்பது நாள்களுக்குள் பதில் கூற வேண்டும் என்று சட்டம் சொல்கிறது. அந்தக் கால எல்லையை மீறினால், அநேகமாக வரப்போகும் பதில் குடிமகனுக்குச் சாதகமாக இருக்கும் என்று கொள்ளலாம்.

பிற விஷயங்களில் இந்த நாற்பது நாள் கெடுவைக் கடை பிடிக்கும் நாடுகள், அகதிகள் விஷயத்தில் மட்டும் இதைக் கடைபிடிப்பதில்லை. வேலைப்பனு, அதிகாரிகள் பற்றாக்குறை என்று சாக்குப் போக்கு சொல்லிவிடுகிறார்கள். இது குறித்து, அரசாங்க குறைகளைக் கண்காணிக்கும் ஒம்புட்ஸ்மன் எனப்படும் அமைப்பிடம் பலர் முறையிட்டுள்ளார்கள். நானும் செய்துள்ளேன். இருப்பினும், அரசாங்கம் தனது போக்கை இதுவரை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

நான் நெதர்லாந்தில் அகதித் தஞ்சம் கோரியிருந்த சமயம், முதலில் ஒரு மனு நிராகரிப்புக் கடிதம் வந்தது. அதை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது என்று மறுப்புத் தெரிவித்து எனது வழக்கறிஞர் முறையீடு செய்திருந்தார். ஒரு வருடத்துக்குப் பிறகும் அமைச் சகத்தில் இருந்து பதிலில்லை. ஆக, நாற்பது நாள் காலக்கெடு என் விஷயத்தில் மீறப்பட்டுவிட்டது. அதைச் சுட்டிக் காட்டி, ஒம்புட்ஸ்மானிடம் முறையிட்டேன். அவர்கள் அரசிடம் இருந்து விளக்கம் கேட்டார்கள். பதில் வந்தது. ஆனால், அது திருப்திகரமானதாக இல்லை. அதனால் ஒம்புட்ஸ்மானின் தீர்ப்பு எனக்குச் சாதகமாக அமைந்தது.

★

அரசாங்கம் தவறு செய்தால் ஒரு சாதாரணப் பிரஜை ஒம்புட்ஸ் மானிடம் முறையிடலாம் என்ற ஜனநாயக நடைமுறை நெதர் லாந்தில்தான் முதன் முதலாகத் தோன்றியது. இங்கிருந்து, பல உலக நாடுகளுக்குப் பரவியது. (டச்சுக் காலனியாதுக்கத்தின் சொத்தாக இலங்கையில் கூட ஒம்புட்ஸ்மான் முறை உள்ளது). இதில் உள்ள பாதகமான அம்சம் என்னவென்றால், ஒம்புட்ஸ் மானுக்கு நிறைவேற்றும் அதிகாரம் கிடையாது. அதாவது, அவர் ஒரு அரசு அதிகாரியோ, நீதிபதியோ அல்லர். அதனால், அரசாங்கம் ஒம்புட்ஸ்மான் தீர்ப்புகளைக் கண்டு கொள்வ

தில்லை. அதிகபட்சமாக, ஊடகத்தின் கவனம் கிடைக்கலாம், வேறொன்றுமில்லை.

தடுப்பு முகாமில் நடந்த விசாரணையின் போது எனது கதையைப் பதிவு செய்த விசாரணை அதிகாரி, வழக்கம் போல், கூடிய விரைவில் முடிவு சொல்லிவிடுவதாகத் தெரிவித்தார். மொழி பெயர்ப்பாளர் சொன்னதெல்லாம் புரிந்ததா என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டார். இது வழக்கமாகக் கேட்கப்படும் ஒரு கேள்வி. நீங்கள் சொல்ல விரும்பியதைத்தான் மொழிபெயர்ப் பாளர் தெரிவித்தாரா என்பதை அறிந்துகொள்ள கேட்கப்படும் கேள்வி. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் பலர் பக்கச் சார்பு கொண்டவர் களாக இருப்பதால், அகதிகளின் கதையை, தங்களுக்கேற்றவாறு இவர்கள் திரித்துவிடுகின்றனர்.

மேற்கூற்றிய நாடுகளின் அகதிகளுக்கான துறையில் கடுமையான ஊழல் நடைபெறுகிறது. வேண்டாம் என்று முடிவு செய்து விட்டால், இலகுவில் அகதிகளை மொழிபெயர்ப்பாளர்களால் நிராகரிக்க முடிகிறது. அதாவது, அதிகாரிகளே நிராகரிப்பது போல் செய்துவிடுவார்கள். அதற்கேற்றாற் போல் விஷயங்களை மாற்றியும் மறைத்தும் திரித்தும் மொழி பெயர்த்துவிடுவார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு வெகுமதி வழங்கப்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன.

இத்தகைய மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் யோக்கியதை ஒரு முறை தேசியப் பத்திரிகைகளால் அம்பலப்படுத்தப்பட்டு வெளிச்சத் துக்கு வந்தது. நிராகரிக்கப்பட்ட அகதிகள் வக்கில்களிடம் இந்தப் பிரச்னையைக் கொண்டு செல்லும்போது மொழிபெயர்ப் பாளர்களின் குற்றங்கள் வெளியில் வருகின்றன. ஆனால், இதனால் நிலைமை மாறிவிடவில்லை. சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியும் மொழிபெயர்ப்பாளரும் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவதோடு பிரச்னையை முடித்துக்கொண்டு விடுகிறார்கள்.

1990களில் ஆஸ்திரியாவில் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் தஞ்சம் கோரியபோது, அங்கே மொழிபெயர்ப்பாளர் பிரச்னை எழுந்தது. அந்த நேரம் அங்கிருந்த சில இந்தியத் தமிழர்கள் மொழிபெயர்ப்பாளர்களாகக் கடமையாற்றினார்கள். அவர்கள் அனேகமாக இலங்கைப் பிரச்னை பற்றி அறியாத, அல்லது எதிர்மறையான பார்வை கொண்ட நடுத்தர வர்க்கத்தினர். (பிரான்ஸில் கூட ஆரம்பத்தில் பாண்டிச்சேரி தமிழர்கள்

மொழிபெயர்ப்பாளர்களாக இருந்துள்ளனர். ஆனால், அங்கு இது போன்ற மோசமான பிரச்சனைகள் எழவில்லை).

அவர்கள் ஆஸ்திரிய அரசுக்குச் சார்பாக அகதிகளின் கதைகளைத் திரித்துக் கூறியதாகவும், அதனால் தஞ்ச மனுக்கள் நிராகரிக்கப் பட்டதாகவும் அறிந்தேன். நெதர்லாந்தில் நிலைமை வேறு விதமாக இருந்தது. நெதர்லாந்து அரசு இத்தகைய வேறுபாடு களை ஏற்கெனவே உணர்ந்திருந்தது. அதனால் இலங்கைத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்களைத் தெரிந்தெடுத்து பயிற்சி கொடுத்து.

பயிற்சியின் பிரதான நோக்கம், அகதியின் கதையில் பலவீன மான பகுதிகளைக் கண்டுபிடிப்பது. சில மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தமது எஜமான விசுவாசத்தைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி நார்கள். சில மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தம்மை மிரட்டியதாக வும், திட்டியதாகவும், அவமதித்ததாகவும் பல அகதிகள் என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். இது போக, சில மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இடையே புலி ஆக்ரவ, புலி எதிர்ப்பு என்னும் இரு அணிகள் இருந்தன. அவர்கள் தமது நிலைப்பாட்டுக்கு எதிரான அரசியலைக் கொண்ட அகதிகளின் கதைகளைப் பதியும் பொழுது, தமது முன்முடிவுகளை பிரதானமாகத் தினித்தார்கள்.

இந்த விவகாரமெல்லாம் பல வருடங்களுக்குப் பின்னர்தான் தெரியவந்தது. அதுவும் பல அகதிகள் வழக்குத் தொடர்ந்த பிறகு. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் எழுதிய குறிப்புகளை அகதி களுக்குத் திருப்பி வாசித்துக் காட்டும்போது அவர்கள் அடைந்த அதிர்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. ஜயோ, இப்படியெல்லாம் நான் சொல்லவேயில்லையே என்று அலறினார்கள். அவர்கள் சொன்னதைவிட, சொல்லாததே அதிகம் இடம் பெற்றிருந்தது.

சட்டம் ஓர் இருட்டறை

விசாரணை முடிந்தபிறகு, முடிவுக்காகக் காத் திருக்கவேண்டும். ஒரு வேளை, தஞ்சக் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டால், வழக்கறிஞர் நாட்டுப்பிலிருந்து, பூது காரணமாகக் காட்டுப்பிலிருந்து,

விசாரணை முடிந்தபிறகு, முடிவுக்காகக் காத் திருக்கவேண்டும். ஒரு வேளை, தஞ்சக் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டால், வழக்கறிஞர் நாட்டலாம்.

சமூக ஜனநாயகக் கொள்கைகள் (அதாவது சோஷ விசம் கலந்த முதலாளித்துவ ஆட்சி) பின்பற்றப்படும் மேற்கு ஜரோப்பிய நாடுகளில், அகதிகளுக்கான செலவுகள் அனைத்தையும் அரசே ஏற்றுக்கொள்கிறது. அகதிகளுக்கான உணவு, உறைவிடம் ஆகியவற்றுக்கு அரசு பெருமளவு பணம் ஒதுக்குகிறது. அதே நேரம் வக்கீல் கட்டனத்துக்கும் அரசு மானியம் கிடைக்கலாம். இதனால் அகதிகளுக்காக ஆஜராகும் வக்கீல்கள் அனேகமாக வேறு துறையில் வாய்ப்பற்றவராக, அல்லது புதிதாகத் தொழில் தொடங்குபவராக இருப்பார்கள். இருப்பினும் ஒரு சிலர் மனப்பூர்வமாக ஈடுபட்டு தனது வாடிக்கையாளருக்கு அகதி அந்தஸ்தோ, அல்லது வதிவிட அனுமதியோ பெற்றுக் கொடுப்பார்கள். வழக்கு வென்றாலும், தோற்றாலும் தனக்குப் பணம் நிச்சயம் என்பதால் சிலர் ஈடுபாடின்றி செயல் படுகிறார்கள்.

லண்டனுக்கு வரும் தமிழ் அகதிகளில் பெரும் பாலானோர் தமிழ் வக்கீல்களைத் தேடிப் பிடித்து, தமக்காக நியமிக்கின்றனர். தனக்காக ஒரு தமிழ்

வழக்கறிஞர் நல்ல விதமாக வாதாடுவார் என்பது பல அப்பாவித் தமிழ் அகதிகளின் எதிர்பார்ப்பு. ஆனால், அகதிகளின் அறி யாமையை வக்கீல்கள் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். ஒரு பக்கம் அகதி சார்பில் வாதாட அரசு வழங்கும் மாணியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டே, அப்பாவி அகதிகளிடமும் கட்டணம் வகுவித்துவிடுகின்றனர். வழக்கு வென்றாலும், தோற்றாலும் பணம் நிச்சயம் அல்லவா? அதனால் பல வக்கீல்கள் வழக்கை வடிவமைப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டுவதில்லை. இறுதியில் பாதிக்கப்படுவது அப்பாவி அகதிகள் தான்.

அமைச்சகத்தில் அகதிகளின் விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலிப்பதற் கென அரசு நூற்றுக்கணக்கான அதிகாரிகளைப் பணிக்கு அமர்த்தி யுள்ளது. இருந்தாலும் ஒரு விண்ணப்பத்தைப் பரிசீலித்து முடிவெடுக்க ஒரு மாதம் முதல் ஒரு வருடம் வரை தாமதமாகிறது. கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவு அகதிகள் வருவதால், தமக்கு வேலைப்படா அதிகம் என்று அரசு காரணம் கூறுகிறது. ஒவ்வொரு அகதியின் விண்ணப்பத்தையும் மிகக் கவனமாக ஆராய்ந்து சரியான முடிவை எடுப்பதாகவும் கூறுகிறார்கள்.

'கவனமாக ஆராய்தல்', 'சரியான முடிவெடுத்தல்' போன்றவை வெறும் அலங்கார வார்த்தைகள் மட்டுமே. நடைமுறையில் பல வெளிப்படையான குறைபாடுகள் உள்ளன. நிராகரிக்கப்படும் ஒரு அகதியின் விண்ணப்பம் பின்னர் நீதிமன்றத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதை அரசின் மெத்தனப் போக்குக்கு ஆதாரமாக குறிப்பிடலாம். மேலும், உண்மையிலேயே பிரச்சனையால் பாதிக்கப்பட்ட அகதிகள் சிலரின் விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப் படுவதும், அதே நேரம் பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காக மட்டுமே சிலர் அங்கீகரிக்கப்படுவதும் வாடிக்கையாக நடக்கிறது. ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்கள் அனைவரும் அகதிகளுமல்ல, நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் போலிகளும் அல்ல.

★ குறைபாடு குறைபாடு குறைபாடு குறைபாடு
அகதி என்று ஒருவர் அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமானால் அவரிடம் என்னென்ன தகுதிகள் இருக்கவேண்டும்? அரசியல் வாழ்வில் ஒருவர் சந்தித்த அபாயங்கள் நம்பகத்தன்மை கொண்டவையாக இருக்கவேண்டும். தனது அரசியல்

கொள்கையில் கொண்ட பற்று காரணமாக எதிரிகள் சம்பாதித்த வராக இருக்கவேண்டும். அடக்குமுறைக்குப் பலியான அப்பாவியாக அவர் இருக்க வேண்டும். மேலும் பாதுகாப்புப் படைகளால் கைது செய்யப்பட்ட, அல்லது சித்திரவதை செய்யப்பட்டமைக்கான ஆதாரங்களை ஒருவர் காண்பிக்கலாம். ராணுவத்தில் இருந்து வெளியேறியவராகவும் அவர் இருக்கலாம். ஆனால், இவற்றை எல்லாம் சமர்ப்பித்துவிட்டால், அகதி அந்தஸ்து கிடைத்துவிடும் என்று அர்த்தமல்ல. பெரும் பாலான அகதிகளின் கதை நம்பகத்தன்மை கொண்டதாக இருந்தாலும், வேறு காரணங்களைக் காட்டி நிராகரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஒரு நாட்டில் நிலவும் 'பொதுவான' பாதுகாப்பற்ற போர் குழ் நிலையைக் காரணமாக வைத்து ஒருவரை அகதியாக அங்கீகரிக்க முடியாது என்று மேற்குலக அரசுகள் கூறுகின்றன. ஆனால் அதே அரசுகள் 'பொதுவான' காரணத்தைக் காட்டி நிராகரிக்கும் முரண்நகை அடிக்கடி நடக்கிறது. அகதிக்கொரு நீதி. அரசுக்கு வேறொரு நீதி. இந்த முரண்பாட்டுக்குக் காரணம் மேற்குலக அரசுகள் எப்போதும் தமது சொந்த நலன் குறித்தே சிந்திக் கின்றன என்பதுதான். தேவை என்றால் குறிப்பிட்ட நாட்டைச் சேர்ந்த அகதிகளை ஒட்டுமொத்தமாக அனுமதிப்பார்கள். தேவையில்லை என்று ஆகிவிட்டால், அனைவரையும் அடித்து விரட்டுவார்கள்.

குறிப்பிட்ட சில வருடங்களில் மட்டும் ஆப்கனிஸ்தான், இராக் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த அகதிகள் யார் வந்தாலும் அங்கீகரித்தார்கள். இந்த இரு நாடுகள் மீதும் அமெரிக்கா படையெடுத்த பிறகு, இந்நாட்டு அகதிகள் அனைவரும் விரட்டி யடிக்கப்பட்டனர். ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்காகவே அகதிகள் இருத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பது அப்போது தெளிவாகத் தெரியவந்தது. நிராகரிப்புக்கு அவர்கள் முன்வைத்த காரணம் நகைப்புக்கு உரியது. ஆப்கனிஸ்தானையும் இராக்கையும் மீளக் கட்டி எழுப்ப உள்ளூர் திறமைசாலிகள் தேவைப்படுகிறார்கள். எனவே அவர்களை ஏற்பதற்கில்லை.

அகதிகளும் அறிக்கைகளும்

அகதியாக ஒருவர் எப்போது தெரிவு செய்யப் படுவார், எப்போது நிராகரிக்கப்படுவார் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்வது கடினம். வெளிநாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சகம் தயாரிக்கும் அறிக்கை பல அகதிகளின் தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கின்றது. எனக்குத் தெரிந்த வரையில் ஜேர்மனி, நெதர்லாந்து, இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த வெளி விவகார அமைச்சகங்கள் வருடா வருடம் அறிக்கைகள் வெளியிடுகின்றன. இந்த நாடுகளை முன்னோடியாகக் கொண்டு தற்போது பிற மேற்குலக நாடுகளும் இந்த முறையைப் பின்பற்றக் கூடும்.

வெளிவிவகார அமைச்சகத்தின் அலுவலகத்தில் ஒவ்வொரு நாட்டைப் பற்றியும், அந்நாட்டின் அகதிகள் தொடர்பாகவும் தெரிந்துகொள்ள ஆய்வாளர்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள். எந்தெந்த நாட்டைச் சேர்ந்த அகதிகள் அதிக அளவில் வருகின்றனரோ, அந்த நாடுகள் குறித்து கூடுதல் கவனம் செலுத்தப்படும். அதிகம் அறியப்படாத ஒரு நாட்டில் இருந்து ஓரிரு அகதிகள் மட்டுமே வந்தால், தனித்தனி ஆய்வுகள் நடத்தப்பட மாட்டாது. பொதுவாக இதுபோன்ற நாடுகளைப் பற்றிய விவரங்களைச் சேகரித்து வைத்திருக்கும் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை போன்ற மனித உரிமை

நிறுவனங்கள் தயாரித்த அறிக்கைகள் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படும்.

ஒரு காலத்தில் இலங்கை போன்ற அதிகளவு அகதிகள் வரும் நாடுகளுக்கும், மனித உரிமை நிறுவனங்களின் அறிக்கை களையே பயன்படுத்தி வந்தார்கள். ஆனால், இதுபோன்ற நிறுவனங்கள் நடுநிலை வகுக்குத் தயாரிக்கும் அறிக்கைகள் சில நேரம் சங்கடங்களை அளிக்கின்றன. இவை அரசு சாரா நிறுவனங்கள் என்றபோதிலும் மறைமுகமாக அரசு சார்பான அறிக்கையை இவர்கள் அளிக்கிறார்கள்.

பிரச்னைக்குரிய பிரதேசங்களில் இருந்து வரும் அகதிகள் அனைவருக்கும் அகதி அந்தஸ்து அளிக்க மேற்குலகம் தயாராக இல்லை என்பதால், இந்த நிறுவனங்கள் பக்கச் சார்புள்ள தகவல்களையே அளிக்கின்றன. குறிப்பிட்ட நாட்டின் அரசியல், பாதுகாப்பு நிலவரம் திருப்திகரமாக உள்ளது என்று இந்த ஆய்வாளர்கள் அறிக்கை சமர்ப்பித்தால், அந்த நாடுகளைச் சேர்ந்த அகதிகளின் மனுக்கள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன.

இந்த ஆய்வாளர்கள் தமக்குத் தேவையான தகவல்களை எப்படி சேகரிக்கின்றனர்? முதல் ஆதாரம், நூல்கள். ஓரளவேனும் நடுநிலையாக எழுதப்பட்ட அரசியல் வரலாற்று நூல்களை இவர்கள் அடிப்படையாகக் கொள்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு நடைமுறை அரசியல் பிரச்னைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்காக உள்ளூர் பத்திரிகைகளை வாசிக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் இந்தப் பணி, குறிப்பிட்ட நாட்டிலுள்ள தூதுரகத்தின் பொறுப் பில் விடப்படும். ஆங்கில மொழி ஊடகங்கள் கிடைக்கா விட்டால், உள்நாட்டு மொழிகளில் பரிச்சயமுள்ள ஊழியர்களின் உதவி நாடப்படும்.

அதற்கு முன்னால், குறிப்பிட்ட நாட்டில் உள்ள ஊடகங்களைத் தரம் பிரிப்பார்கள். அரசு சார்புள்ளதா? கட்சி சார்புள்ளதா? போராளி இயக்கம் சார்புள்ளதா? இவற்றின் அடிப்படையில் பிரிவுகள் ஏற்படுத்தப்படும். சார்புத்தன்மை கொண்டவை பிரசாரங்கள் என்று மதிப்பிடப்படும். மற்றவை, செய்திகள். இந்தக் தரம் பிரித்தலின் போதே, மாற்றுக் கருத்துகள் வடிகட்டப் பட்டுவிடும் என்பதைத் தனியே சொல்லத் தேவையில்லை. அந்த வகையில், அரசாங்கத்தை ஆதரித்து வரும் செய்திகளும்,

அரசாங்கம் ஆதரிக்கும் செய்திகளும் மாத்திரமே கணக்கில் கொள்ளப்படும்.

ஏகாதிபத்திய அரசாங்கங்கள் காரணமில்லாமலா தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களை வளர்த்துவிடுகின்றன? காரணமில்லாமலா நிதியுதவியும் சலுகைகளும் அளிக்கின்றன? தாம் அறிய விரும்பும் செய்திகளை மட்டுமே இந்த நிறுவனங்கள் அளிக்கும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதா?

ஆம், தவறுதான்!

நினைவையூடுமில்லை என்றாலெல்லாம் ப்ரதூஷ்
க்கூடு, ரித்ப ச்வாகாத்தை நிபதியூடு என்ற நூபி
நூபை காக்காதுபோல உசித் தொடர நினைவையூடு நூக்கூடு,
தெயா ப்ரதூஷியை காபைப் படியூடுமையே, ப்ரதூஷியை ப்படியூடு
முடிசூமி நினைவுக்குதிர்க்கிணிது மீதுபோல சூபு தூபைப்பறுவில்
கூபை, சூபுதூப்பூபர்க்கூடு க்கூடுப நினைவூ, சூபுவிங்கூடு
மாபைப்பூமிடுதி ப்ளக்காபை மாக்கம்பூ மாதமாதுயூ மார்பை
ப்புத்தூடு ஒங்களின்கூடு காக்காது கூபைப்பு பூத்தூடு கூபைப்பு
நூபை கூடு உடையாகியிருப்பதை நூபை நூபை நூபைப்பு

**நிபுணர்களின் ஆய்வுகளை அடிப்படையாகக்
கொண்டு ஒரு மனு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.**
அல்லது மறுக்கப்படுகிறது. மறுப்பது என்று முடிவு
செய்துவிட்ட பிறகு, அதற்கான முன்தயாரிப்பு
களில் இறங்கிவிடுகிறார்கள். என்ன சொல்லி
நிராகரிக்கலாம் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்துவிடு
கிறார்கள். விண்ணப்பங்களில் பிழைகள் ஏதேனும்
தட்டுப்படுகிறதா என்று கண்களில் விளக்கெண்
ணைய் ஊற்றிக்கொண்டு தேடுவார்கள்.

எண்பது சதவீதம் மனுக்களை நிராகரிக்கவேண்டும்
என்று ஓர் மேவிடத்து உத்தரவு இருந்ததாகத் தெரிந்து
கொண்டேன். இந்த வற்புறுத்தல் காரணமாக, சில
நேரம் நகைப்புக்குரிய காரணங்கள் சுட்டிக்காட்டப்
படுகின்றன. உதாரணத்துக்கு, சொந்தப் பெயரிலான
கடவுச் சிட்டோடு வந்ததைக் காரணம் காட்டி ஒருவர்
நிராகரிக்கப்படுகிறார். அதே நேரம் வேறு பெயரில்
போலி கடவுச் சிட்டோடு வந்ததற்காக இன்னொருவர்
நிராகரிக்கப்படுகிறார்.

அமைச்சகத்தின் முடிவை எதிர்த்து நீதிமன்றத்தில்
வழக்கு போட்டு வென்றாலும், அகதிகள் எல்லா
சமயங்களிலும் அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை.
ஆலோசனைக் குழு விசாரிக்க விரும்புவதாக
அழைப்பு வரும். அரசு நிதியில் இயங்கும் இந்த

ஆலோசனைக் குழுவினர் அனேகமாக அரசு சார்பாகவே செயற்படுகின்றனர். தஞ்ச மனுவை இன்னும் அதிகக் காலம் இழுப்பதற்கான யுக்தி அது.

நானும் விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்டேன். விசாரணையின் போது, நான் எழுதிய அரசியல் கட்டுரைகள் பற்றி அதிக அக்கறை காட்டினார்கள். நான் சில கட்டுரைகளை எனது சொந்தப் பெயரிலும், சிலவற்றைப் புனை பெயரிலும் எழுதி யிருப்பதை முன் கூட்டியே தெரிவித்திருந்தேன். மீண்டும் சொன்னேன். அவர்கள் பதில் எதிர்பார்த்ததுதான். ‘புனை பெயரில் எழுதுவதால் உங்களை யாருக்கும் தெரியப்போவ தில்லை. சொந்தப் பெயரில் எதற்காக எழுதினீர்கள்? சொந்தப் பெயரில் எழுதுவது ஆபத்து என்று தெரியாதா? இது தவறு என்பதை நீங்கள் உணரவில்லையா?’

ஆம், தவறுதான். மேற்குலக நாடுகளில் அகதி தஞ்சம் கோருவதே தவறுதான்.

முடிசுமைக்கிடாடி நான்க்குருவ வத்சூடு நூபாஷா
உத்திரவி கூங்கல்லூடு நாந்த ஜக்ரதவி ரூ யுண்ட
வரி காவியாரா சுதாங்குப்புரை குரி தட்டின்கல்லூடு
ப்பட்டாக்கியுடை சுங்கம்யாஷா யாலுக்குப்புக்காடு மாலி
நாங்கியபடி பாதுகாடி குத்தாக்காந்தா காலுங்கிடுப
கூத்தா தட்டா வாங்காலா கூத்தாக்கா பூப்பிடி சூதா
குரியபடி யுங்கி குரி குரி காதுகிடுப்பக்காந்தா
கூக்குங்குமிடு காக்காதுமிடு பூப்பிடி சூதா கூப்பாயி

குடிச்சுங்குவிடி குக்குடு மாங்குவு குடிச்சுக்குவாடு,
நாங்கா கூக்கிடு, மாங்குமிடு குப்பாயி குக்கும
நாங்குமிடு யப்பக்காந்தா. மாங்குக்குவாடு
குக்குமிடு கூக்குடு குக்குடு குக்கு கூக்குமிடு, மாங்கா பம்புக்கு
குடு மாங்கு குக்குடு குக்கு, குக்குடு

வேற்றுமையும் ஒற்றுமையும்

இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழ் அகதிகள் பற்றிய ஆவணங்கள், இலக்கியங்கள், தமிழில் வேண்டிய அளவு இருக்கின்றன. ஆனால், குடிபெயர்ந்தவர்கள் ஈழத்தமிழர்கள் மட்டுமல்ல என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். கொழும்பு தமிழர்கள், மலையகத் தமிழர்கள், தனித்துவமான இனமாகக் கருதிக் கொள்ளும் முஸ்லிம்கள், தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த இந்தியத் தமிழர்கள் என்று பலரும் புலம்பெயர்ந்துள்ளனர். அவ்வளவு ஏன், இனப்பிரச்னையில் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும்கூட அகதிகளாக வெளியேறுகிறார்கள். இவர்கள் அனைவரையும் குறித்து அதிகம் பேசப்படுவது இல்லை.

முதலில், கொழும்பு அல்லது மலையகத் தமிழ் அகதிகளை எடுத்துக்கொள்வோம். இவர்களில் ஒப்பீட்டளவில் மிகச் சிறிய தொகையினரே அகதிகளாகத் தஞ்சம் கோரியுள்ளனர். அதிலும் கொழும்பைச் சேர்ந்த (வட-கிழக்கு பூர்வீகமற்ற) தமிழர்களே எண்ணிக்கையில் அதிகம். மலையகப் பகுதிகளில் வாழ்பவர்கள் வசதியற்றவர்கள், அல்லது ஐரோப்பாவில் தஞ்சம் கோரும் நடை முறை அறியாதவர்கள். இவர்கள் மட்டுமல்ல,

உலகமயமாக்கப்பட்ட கொழும்பு மக்களுக்கும் வெளிநாடு செல்வது குறித்த புரிதல் இல்லை.

என்னோடு அகதி முகாமில் சில கொழும்புத் தமிழர்களும் தங்கி யிருந்தனர். அவர்கள் ராணுவ ஒடுக்குமுறையை ஊடகங்கள் வாயிலாக மட்டுமே அறிந்திருந்தனர். கொழும்பு மாநகரில் இடம்பெற்ற தேடுதல் வேட்டைகளின் போது இவர்கள் தொந்தரவுக்கு உள்ளானதில்லை. ஈழப்போர் தீவிரமடைந்த பிற்காலத்தில் நிலைமை மாறியது. புலி உறுப்பினர்களுக்கு மறைவிடம் வழங்கியதற்காகச் சில கொழும்புத் தமிழர்கள் சுந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டனர்.

குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத் தமிழர்கள் வசதியான நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், அதற்கு மாறாக இந்திய பூர்வீகத்தைக் கொண்ட தமிழர்கள் உழைக்கும் வர்க்கமாகவும் காணப்பட்டனர். இனக்கலவரங்களில் சிங்கள இனவெறியர் களின் இலக்கு, வசதிகள் படைத்த தமிழரின் சொத்துகளைச் சூறையாடுவதாக இருந்தது.

குறிப்பாக ‘குட்டி யாழ்ப்பாணம்’ என அழைக்கப்பட்ட வெள்ளவத்தை பகுதி மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. வறுமை தாண்டவமாடும் சேரிகளைச் சேர்ந்த சிங்கள குண்டர்கள் கொலை, கொள்ளளகளில் ஈடுபட்டனர். இதற்காக வாக்காளர் பட்டியலை முன்கூட்டியே தயாராக வைத்திருந்தனர். வீதியில் காணப்படுபவர்கள் தமிழராக அடையாளம் காணப்படும் பட்சத்தில் கொல்லப்பட்டனர். இதில் அனைத்துத் தமிழர்களும் பாரபட்சமின்றி பாதிக்கப்பட்டனர்.

கொழும்பு கலவரங்கள் ஏற்படுத்திய மாறாத வடுக்கள் காரணமாக வட இலங்கைத் தமிழர்கள், பாரம்பரிய பிரதேசமான யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடம்பெயர்ந்தனர். வசதியானவர்கள் வெளி நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்தனர்.

உழைக்கும் வர்க்கமான இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் முன்னால் ஒரேயொரு தெரிவு மட்டுமே இருந்தது. சிங்கள மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு பணிந்து போவது. பல பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளைச் சிங்கள மொழி மூலப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பினர். வீட்டில் தமிழும், வெளியில் சிங்களமும் பேசினர். ஒரு சிலர் முற்றுமுழுதாகச் சிங்களமயமாகினர்.

இதற்குப் பொருளாதாரக் காரணங்கள் முக்கியமாக இருந்திருக்கலாம். சிங்கள மொழிப் புலமை தொழில் வாய்ப்புகளை இலகுவாக்கும் என்று அவர்கள் நம்பினர். இலங்கையின் வேறெந்த பகுதியிலும் ஒரு பாரம்பரிய பிரதேசம் இல்லாதவர்கள் வெளிநாடு போகுமளவு பண்பலம் அற்றவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் தம்மால் முடிந்த பாதுகாப்பை இருக்கும் இடத்தில் தேடிக்கொள்வது தவறல்ல.

கொழும்புத் தமிழரின் அரசியல் பின்னணி, தஞ்சம் கோரிய நாடு களிலும் எதிரொலித்தது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் அகதியாகத் தஞ்சம் கோரும் போது சொல்லப்பட்ட காரணங்கள் வலுவாக அமைந்திருக்கவில்லை. அப்படியே இருப்பினும், கோரிக்கையைப் பரிசீலித்த அமைச்சக அதிகாரிகள் கொழும்புத் தமிழருக்கு பிரச்னை இல்லை என்று தீர்ப்பு சொன்னார்கள்.

இந்தக் தீர்ப்பு பின்னர் யுத்தப் பிரதேசங்களில் இருந்து வந்த தமிழருக்கும் வழங்கப்பட்டது. வட-கிழக்குப் பிரதேசங்களில் மட்டுமே யுத்தம் நடப்பதாகவும், அமைதியாக இருக்கும் கொழும்பு நகரில் வசிக்குமாறும் ஆலோசனை வழங்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் கொழும்பு நகரில் அடுத்தடுத்து இடம்பெற்ற தாக்குதல்களும், பெருவாரியான கைதுகளும் சர்வதேச ஊடகக் கவனத்தைப் பெற்றன. அகதி ஆதரவு வக்கீல்களின் சலிக்காத நீதிமன்ற வழக்குகளின் விளைவாக, கொழும்பு நகரும் தமிழருக்குப் பாதுகாப்பற்ற பிரதேசமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் பல கொழும்புத் தமிழருக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தஞ்சம் வழங்கப்பட்டது.

★

ஐரோப்பாவில், இலங்கை அகதிகள் அனைவரும் இன வேறுபாடு இன்றி, இலங்கையராக கருதப்பட்டனர். இலங்கை அகதிகள் சமூகத்தினுள் இருந்த சில உட்புறப் பிரிவுகள் யாவும் புறக்கணிக்கப்பட்டன. இதனால், ஒரே அறையில் தங்கவைக்கப் பட்ட சிங்கள-தமிழ் அகதிகள் இடையே பகை முரண்பாடுகள் காணப்பட்டன. ஒரே மொழி பேசும் தமிழர்களும் ஒன்றாக இருக்கத் தயங்கினர்.

குறிப்பாக, யாழ் மையவாதக் கண்ணோட்டம் கொண்ட அகதி கள் குழு, முஸ்லிம்கள் மற்றும் கொழும்புத் தமிழர்களுடன்

முரண்பட்டனர். சிங்கள மொழிப் புலமை கொழும்புத் தமிழர்கள், சிங்கள அகதிகளுடன் நெருக்கமாகவும் இயல்பாகவும் பழகியதைச் சந்தேகக்கண் கொண்டு பார்த்தனர். சமூகமான உறவைப் பேண விரும்பிய கொழும்புத் தமிழர்கள், இருதரப்பினரையும் நன்பர்களாகச் சேர்த்துக் கொண்டனர். அவர்களது இரண்டுங்கெட்டான் நிலை காரணமாக, ஈழகருத்தியலுடன் அவர்கள் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

முப்பது வருட ஈழப்போர் பல சமூக மாற்றங்களை உருவாக்கியது. ஒரு காலத்தில் வட இலங்கைத் தமிழர்களின் கோரிக்கையாக இருந்த தமிழீழம், பின்னர் உலகத் தமிழர்களையும் வசீகரித்தது. கொழும்புத் தமிழரும் அதன் பயன்களை உணரத் தொடங்கினர். புலிகளின் போராட்டத்துக்கு நேரடியான பங்களிப்பைச் செலுத்தாவிட்டாலும், ஆதரவு வழங்கினர்.

இதற்கு உந்து விசையாக அமைந்த சமூகவியல் காரணிகளை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். புற உலகில் அன்றாடம் சிங்கள பேரினவாதத்துக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், அயலில் இருந்து தொந்தரவு கொடுக்கும் சிங்கள பேரின வாத சக்தியைப் பயமுறுத்த வாய்ப்பு கிடைத்ததால் உள்ளூரமகிழ்ச்சியுற்றனர். இந்திய வம்சாவளி கொழும்புத் தமிழர்கள் பலர் வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு மூலம் குடும்ப வசதியை உயர்த்திக் கொண்டனர்.

நான் முன்பொரு முறை குறிப்பிட்டது போல, மத்திய தரவர்க்கச் சிந்தனை கைவரப் பெற்றவர்கள் யு.என்.பி கட்சியை ஆதரித்தனர். யு.என்.பி. ஆட்சியில் இருந்தபோது, வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு பெற்று தம்மை வளர்த்துக் கொண்ட சமூகம் அது என்பதால் இந்த நன்றிக்கடன். மேலும், யு.என்.பி.கட்சிக் குள்ளும் புலிகளுக்கு ஆதரவான நிலைப்பாடு இருந்தது, சாதகமாகக் கருதப்பட்டது. வெளிநாடுகளில் இந்த அரசியல் பின்னணி கொண்ட கொழும்புத் தமிழர்கள், புலிகளுக்கு அல்லது ஈழ தேசியத்துக்கு ஆதரவான கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் மாவீரர் தினக் கொண்டாட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டனர்.

தமிழூத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட இலங்கை முஸ்லிம்களின் நிலையை வேறுபடுத்திப் பார்க்கவேண்டும். முஸ்லிம் அகதிகள்

விஷயத்திலும் அது எதிரொலித்தது. ஈழப்போராட்டம் ஆரம்ப மாகி, தொண்ணூறுகளுக்குப் பின்னர் இனங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகள் முன்னெப்போதும் இல்லாதவாறு கூர்மையடைந்திருந்தது. கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ், மூஸ்லிம் கிராமங்களில் சிறு பொறி தட்டினாலும் கலவரம் பரவும் அபாயம் இருந்தது. வன்னியையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்த விடுதலைப் புவிகள், அங்கிருந்த மூஸ்லிம் மக்களை வெளியேற்றியிருந்தனர். இத்தகைய பின்னணியில், வட-கிழக்கு மாகாணங்களைச் சேர்ந்த மூஸ்லிம்களும் ஐரோப்பாவில் அரசியல் தஞ்சம் கோவினார்கள்.

அகதி முகாம்களில் இருந்த மூஸ்லிம் இளைஞர்கள் தமிழீழப் போராட்டத்தில் இருந்து மிகவும் அந்நியப்பட்டு காணப்பட்டனர். தமிழீழம் தமக்கானதல்ல என்ற உணர்வே மேலோங்கி யிருந்தது. அந்த அரசியல் நிலைப்பாடு, சில தவிர தமிழ் தேசியவாதிகளுடன் கசப்பான கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்குக் காரணமாக அமைந்திருந்தது. இருப்பினும் பெரும்பாலான தமிழ் அகதிகளுடன் சமூகமான உறவு நிலவியது.

வட மாகாணத் தமிழ் அகதிகள் பலருக்கு அன்று எத்தகைய அரசியல் நிலைப்பாடும் இருக்கவில்லை. எப்பாடுபட்டாவது ஒரு பிள்ளையை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதில் அவர்கள் முனைப்புடன் இருந்தனர். புவிகள், பாஸ் கெடுபிடிகளை அறிமுகம் செய்வதற்கு முன்பே வெளியேறியவர்கள். வவுனியாவில் இருந்து ஒட்டம் பிடித்தவர்கள் ஐரோப்பா வந்த பிறகு தான் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அன்றைய காலகட்டத்தில் எந்தவொரு அரசியல் அமைப்பும் அகதிகளை அரசியல்மயப் படுத்தி இருக்கவில்லை. இந்த நிலைமை பின்னர் மாறியது வேறு விஷயம்.

முகாம்களில் இருந்து வெளியேறி, தொழில் வாய்ப்பு பெற்று, தனியாக வீடுகளில் வாழ்ந்தவர்கள் மத்தியில்தான் அரசியல் வேறுபாடுகள் தோன்றலாயின. அகதி முகாம்களில் வாழும் போது பல்வேறு பட்ட சமூகங்களுடன் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். பக்கத்துக் கட்டிலில் படுத்திருக்கும் நபர் வேற்று இனத்தவராக இருந்தாலும் சகித்துக் கொள்ள வேண்டிய சூழல். ஆனால் தனியாக வீடுகளில் வசிப்பவர்களின் நிலைமை வேறு. தம் நண்பர்களைத் தாழே தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்தரம் கைவரப்

பெற்றவர்கள். இவர்கள் மத்தியில் மெல்ல மெல்ல யாழ் மையவாதக் கண்ணோட்டம் துவிர் விடலாயிற்று.

விரல் விட்டு என்னக் கூடிய தொகையில் இருந்த மூஸ்லிம்கள், குறிப்பிட்ட சில தமிழ் சகோதரர்களையே நண்பர்களாகக் கொண்டிருக்க முடிந்தது. எனக்குத் தெரிந்த தமிழ்க் குடும்பம் ஒன்று, மூஸ்லிம் இளைஞரை வீட்டில் வைத்திருந்த 'குற்றத்துக் காக' பரிகிசிக்கப்பட்டது. என்னிக்கையில் பெருந்தொகையான யாழ் மையவாதிகள், தலித் அகதிகளையும் இனம்கண்டு ஒதுக்கி வைத்தனர்.

முகாம்களில் நடைமுறையில் சமத்துவம் நிலவியது. நீங்கள் என்ன சாதி என்று பெரும்பாலும் யாரும் தங்களுக்குள் விசாரித்துக்கொள்வதில்லை. என்னிக்கையில் குறைந்தோராக இருந்த தமிழ் அகதிகளிடையே சாதி பார்த்து பிரித்து வைத்தால், உதவிகளை இழக்க நேரிடும் என்ற அச்சும் காணப்பட்டது.

முடி திருத்தம் பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டாகவேண்டும். ஊரில் இருந்ததற்கு மாறாக, புகவிடத்தில் அனைத்துச் சாதிகளைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் முடி திருத்தக் கற்றுக் கொண்டனர். பொழுதுபோக்காகக் கற்றுக் கொண்ட இளைஞர்கள் தமது திறமையை வெளிப்படுத்தினார்கள். ஐரோப்பாவில் சலானுக்குப் போய் முடி திருத்தினால் நிறைய செலவாகும் என்பதால் இந்த ஏற்பாடு.

புகவிடத்தில் சாதி பார்ப்பது மறைவாக இருந்து வந்தது. பொது வாக உயர்த்தப்பட்ட சாதியினர் தம்மைத் தனிமைப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம், சாதியத் தூய்மையைப் பாதுகாத்தனர். ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் போன்ற பெருவாயியான தமிழர்கள் நெருக்க மாக வசித்த நாடுகளில் சாதி உணர்வு பகிரங்கமாக இருந்தது. அதே நேரம் நெதர்லாந்து போன்ற நாடுகளில் சாதி அவ்வள வாகப் பார்க்கப்படவில்லை. அகதிகள் என்னிக்கையில் குறை வாக இருந்து ஒரு காரணம். இன்னொரு காரணம், அவர்கள் ஒரே இடத்தில் அல்லாத பல பகுதிகளில் பரவியிருந்தது. புது நாட்டில் ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக இருக்கவேண்டிய கட்டாயமும் இருந்தது. ஆனால், இவர்கள் குழந்தைகள் சாதி கலப்புத் திருமணம் செய்ய யத்தனித்தபோது, பிரச்னை வெடித் தது என்பதையும் இங்கே சொல்லியாக வேண்டும்.

மூன்று வகை அகதிகள்

இலங்கையில் இருந்து மூன்று வகையான சிங்கள அகதிகள் 1990களில் புலம் பெயர்ந்தனர்.

1. வெளிநாடு சென்று பொருளீட்டக் கிளம்பிய சாமானியர்கள்.
2. ஜே.வி.பி.யின் தோற்றுப்போன கிளர்ச்சி யிலிருந்து தப்பி ஒடி வந்த அகதிகள்.
3. ராணுவச் சேவையில் இருந்து விலகி ஒடி வந்தவர்கள்.

முதல் வகையினரைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு அதிகமில்லை. இவர்களுக்குப் பணம் சம்பாதிப் பது பிரதானக் குறிக்கோள். சொந்த நாட்டில் அதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவு என்பதால் இவர்கள் குடிபெயர்ந்தார்கள். இரண்டாவது பிரிவினரைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

1989 மற்றும் 1990 ம் ஆண்டுகளில், தென் னிலங்கையில் போர்

உச்சத்தில் இருந்தது. இரு வேறு மொழி பேசும் இனங்களுக்கு இடையிலான போர் அல்ல அது. சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுக்குள் மோதிக் கொன்று கொண்டிருந்தார்கள். ஜே.வி.பி. (மக்கள் விடுதலை முன்னணி)

ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியை மேற்கொண்டிருந்தது. சோஷ் விசத்தைக் கொண்டு வரப் போராடுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டது. ஆனால், அரசியல் பிரமுகர்களைக் கொல்வதில் தான் அதற்கு ஆர்வம் அதிகம். வேறு சில சமயங்களில், அரசாங்கத்தைத் தடுமாற வைக்கும் அளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள்.

அரசுப் படைகள் விடாமல் திருப்பித் தாக்கின. ஜே.வி.பி. உறுப்பினர்கள் மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய உறவினர்கள், நண்பர்கள், பழக்கம் உள்ளவர்கள் அனைவரும் கொலை செய்யப்பட்டனர். ஒரே ஊரில் ஜே.வி.பி. ஆதரவாளர்கள் அரசு படைகளாலும், அரசு ஆதரவாளர்கள் ஜே.வி.பி.யாலும் மாறி மாறிக் கொல்லப்பட்டனர். இதற்கிடையே, ராணுவத்தில் இருப்பவர்கள் ஜே.வி.பி.யில் வந்து சேர்ந்து விட வேண்டும் என்றும், அப்படி வராவிட்டால் அவர்கள் குடும்பம் அழிக்கப்படும் என்றும் வதந்தி பரவியது.

ராணுவ வீரர்கள் பின்தங்கிய நாட்டுப்புறங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். ஜே.வி.பி.யின் ஆதரவுத் தளம் இருப்பது அங்கேதான். இதனால் அரசாங்கம் நியமித்த கொலைப்படையுடன், ராணுவமும் ஒரு கட்டத்தில் துணை சேர்ந்து கொண்டது. ஜே.வி.பி. உறுப்பினர்கள், ஆதரவாளர்கள், உறவினர்கள் தேடித் தேடி அழிக்கப்பட்டனர். தினம் தினம் வீதிகளில், இனம் தெரியாத சடலங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு ஊரிலும் மனிதப் புதைகுழிகள் பெருகிக்கொண்டே போயின. இதனால் ஜே.வி.பி.யோடு ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்பு கொண்டிருந்த சிங்கள இளைஞர்கள் பெருமளவில் நாட்டை விட்டுத் தப்பி ஓடினார்கள். அவர்களில் பலர் இத்தாவி, பிரிட்டன் போன்ற நாடுகளில் அகதித் தஞ்சம் கோரினார்கள்.

ஜே.வி.பி ஆதரவாளர்கள் தமிழருடன் நட்புணர்வுடன் பழகினர். அவர்களைப் பொறுத்தவரை, 'இலங்கை இனப் பிரச்னைக்கு சுயநல அரசியல்வாதிகளே காரணம். எல்லா வளமும் நிறைந்த தாயக மன்னை நாசமாக்குகிறார்கள்.' இந்த அரசியல் பார்வை தமிழர்களையும் ஜே.வி.பி ஆதரவாளர்களையும் ஒரு புள்ளியில் இணைத்தது. சிங்களர்கள் அனைவரையும் எதிரிகளாகக் கருதும் தமிழனவாதிகள் மட்டுமே இவர்களுடன் சேராமல் ஒதுங்கி நின்றனர். இவர்களுடைய எதிர் பிம்பம்தான் ராணுவத்தில் இருந்து ஓடி வந்த சிங்கள அகதிகள்.

சிங்களப் பேரினவாதத்தால் மூன்று சலவை செய்யப்பட்ட ராணுவத்தினர் தமிழர்களை எதிரிகளாகக் கருதினர். இவர்கள் எப்போதும் சிடு சிடு என்று இருப்பார்கள். தமிழரைக் கண்டால் முறைத்துக் கொண்டு போவார்கள். ஒரு முறை சுவிட்சர் லாந்தில், யாழ்ப்பாண நன்பர் ஒருவரைத் தொலைதூரத்தில் இருந்த கிராமத்தில் இருந்த முகாமுக்கு இடம் மாற்றினார்கள். அவரது ரூம் மேட், ராணுவத்தில் இருந்து வெளியேறிய சிங்கள அகதி. ஒரு நாள்தான் இருவரும் தங்கியிருப்பார்கள். மறுநாளே, தமிழ் நன்பர் நகரத்தில் இருந்த பெரிய முகாமுக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டார். ‘ஓரே அறையில் ஒரு சிங்களனுடன் என்னைத் தனியாக விட்டு விட்டார்களே, இது நியாயமா?’ என்று அதிகாரி களிடம் புலம்பினார்.

அதிகாரிகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மாற்றலை வாபஸ் வாங்க முடியாது எனக் கூறி விட்டனர். சில வாரங்களுக்குப் பின்னர் அந்தத் தமிழ் நன்பரை நகரத்தில் பார்த்தேன். அப்போது அவரும் அவரது ரூம் மேட் சிங்கள அகதியும் நன்பர்களாகவிட்ட செய்தியைத் தெரிவித்தார். இதைப் போல் பல அதிசயங்களைக் கண்டிருக்கிறேன். முன்னாள் புலிப் போராளியும், முன்னாள் ராணுவ வீரனும் புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் ஆருயிர் நன்பர் களாகப் பழகியதைக் கண்டேன். இன அடையாளம் கடந்த வர்க்க ஒற்றுமை அவர்களை இனைக்கும் பாலமாக இருந்து என்று நினைக்கிறேன்.

ராணுவத்தில் இருந்து ஓடி வந்த அனைவரும் சிங்கள இனவாதி கள்லல். ஒரு சிலர், தாம் சகோதரர்களாகக் கருதும் தமிழ் மக்களைக் கொலை செய்ய மனமின்றி வெளியேறியவர்கள். சக படையினர் போர்க்குற்றங்களில் ஈடுபடுவதைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டாமல் வெறுத்துப் போய் அவர்கள் ஓடிவந்திருந்தனர். தகுந்த ஆதாரங்களுடன் அரசியல் தஞ்சம் கோரும்பட்சத்தில் இவர்கள் அகதிகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டனர். அதே போல், விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் இருந்து தப்பி ஓடி வந்த பலருக்கும் அரசியல் தஞ்சம் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால், இவ்வாறு ஓடி வந்தவர்களில் சிலர், புகவிடத்தில் புலிகள் அமைப்பின் தீவிர விசுவாசிகளாகத் தங்களைக் காட்டிக் கொண்டனர். பலருக்கு அது ஒரு பிழைப்புவாதம்.

புலம்பெயர்ந்த சிங்கள மக்கள் பலர் ஏழைமை காரணமாக வெளிநாடு சென்று வாழ்வை வளப்படுத்த விரும்பியவர்கள். நாட்டுப்புறக் கிராமங்களில் இருந்து வந்தவர்கள். இலங்கையில் வெகுஜன ஊடகங்கள் தெரிவிக்கும் தலைப்புச் செய்திகள் மட்டுமே அவர்கள் அறிந்த அரசியல். அமைதி தவழும் பகுதிகளில் இருந்து வந்தவர்களுக்கு யுத்தத்தின் கோர முகம் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

★

கிரீஸூக்கு ஒரு பணிப்பெண்ணாக வந்து பின்னர் அகதித் தஞ்சம் கோரிய சிங்களப் பெண் ஒருவரைத் தற்செயலாகச் சந்திக்க நேர்ந்தது. தஞ்சம் நிராகரிக்கப்பட்டதால் மேல் முறையீடு செய்து விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். நாடு திரும்ப முடியாதபடி அப்படி என்ன பிரச்னை என்று எழுதித்தரச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த மனுவைக் காண்பித்தார். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த அந்த மனுவை வாசித்த போது திடுக்கிட்டேன். இலங்கையில் தான் ஒரு வீடு கட்டிக் கொண்டிருப்பதாகவும், அது கட்டி முடியும் வரை கிரீஸில் தங்கி வேலை செய்ய அனுமதிக்குமாறும் கேட்டு எழுதியிருந்தார். அவரது அப்பாவித்தனத்தை எண்ணி அழுவதா, சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை.

தஞ்சம் கோரும் அகதி எப்படிப்பட்ட காரணங்களைக் கூற வேண்டும் என்று விளக்கிய பிறகு, ஓஹோ இதற்குள் இவ்வளவு விஷயம் உள்ளதா என வியப்புற்றார். அந்த அபலைப் பெண்ணைப் போல, பலர் அப்பாவித்தனமாக அகதித் தஞ்சம் கோருவதை நண்பர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

தமிழர்களும் இதில் சளவத்தவர்கள் அல்லர். நெதர்லாந்தில் அகதி முகாமில் வாழ்ந்த சமயம், சக தமிழ் அகதிகள் வக்கீலுடன் தொடர்பு கொள்ள உதவியிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் அவர்கள் எந்த லட்சணத்தில் தஞ்சம் கோரி இருந்தார்கள் என்ற விவரம் தெரிய வரும். புலிகளின் முகாம்களில் சமைத்துக் கொடுத்தாகவும், அவர்களுக்கு பதுங்குக் குழி வெட்டிக் கொடுத்தாகவும் சிலர் கதை விட்டிருந்தார்கள். சிலர் வெளிநாடு சென்றால் நன்றாக வாழலாம் என்று நினைத்து வந்ததாக உண்மையைச் சொல்லியிருந்தார்கள்.

எந்தக் காரணமும் இன்றி தஞ்சம் கோரிய பெரும்பான்மையினரின் மனுக்கள் நிராகரிக்கப்பட்டது உண்மைதான். இருப்பினும், சில அப்பாவிகள் அங்கீரிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் அரசியல் பிரக்ஞை இல்லாதவர்கள், வேடிக்கையான காரணங்களை முன்வைத்தவர்கள். ஆனாலும் அவர்களுக்குத் தஞ்சம் அளிக்கப்பட்டதற்கு ஒரு காரணம்தான் இருக்குமதியும். ‘இந்ததேசம் முட்டாள்களை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக உள்ளது. அவர்கள் ஒரு போதும் தஞ்சம் புகுந்த நாட்டுக்கு எதிராகத் திரும்ப மாட்டார்கள்.’

ஒதுக்கப்பட்ட பணிகள்

இலங்கையில் இருந்து ஈழப்போர் காலகட்டத்தில் வெளியேறி ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்த தமிழர்களில் பலர் அந்தந்த நாடுகளிலேயே நிரந்தரமாக வாழத் தொடங்கி விட்டனர். இலங்கையில் சிறுபான்மையினராக இருந்த அவர்கள், புகுந்த இடத்திலும் சிறுபான்மையினராகவே இருந்தனர்.

புதிதாக வரும் அகதிகளின் நிலை மிகவும் பரிதாபமானது. முகவரியில்லாதவர்கள் என்று இவர்களைக் கற்றலாம். சிறுபான்மையினர், குடியேறிகள் போன்ற பிரிவுகளில் இவர்கள் சேர்க்கப்படுவதில்லை. அகதி அந்தஸ்து அல்லது நிரந்தர வதிவிட அனுமதி கிடைத்த பிறகே மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பிரிவுகளில் இவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்கள். சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்ற அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின் முதல் வசனம் அகதிகள் விஷயத்தில் மீறப்படுகிறது.

ஐரோப்பிய அரசுகளின் அடக்குமுறை அகதிகளைத் தடுப்பதில் இருந்து ஆரம்பிக்கிறது. உள்நாட்டு மக்கள் இதைப் பற்றி வாய் திறப்பதில்லை. சில நேரம் அரசின் செயலை ஆதரிக்கின்றனர். அதற்குக் காரணம், ஊடகங்களின் பிரசாரம் மற்றும் அரசின் பிரித்தானும் குழ்ச்சி.

உள்ளாட்டு மக்கள், அதாவது வெள்ளையின் ஜரோப்பியர்கள், சுதேசிகள் என்று அழைக்கப்படுவார்கள். மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்து வரும் வெள்ளை நிறமற்ற பல்லினத்தவர்கள் வெளிநாட்டவர்கள், அல்லது விதேசிகள். புதிதாக வரும் அகதிகள் தீண்டத்தகாதவர்கள். இதுதான் ஜரோப்பாவின் நிலை. ஜரோப்பாவின் நவீன சாதிய சமுதாயம், வெளிநாட்டுக் குடியேறிகளை வெள்ளை ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்திருக்கும் நோக்கில் செயல்படுகின்றது. இது குறித்து யாராவது கேள்வி எழுப்பினால், எமது சமுதாயம் அப்படித்தான் இருந்து வருகிறது என்று மக்கள் மீது பழியைப் போட்டுத் தப்பி விடுவார்கள்.

சமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், வெள்ளை தோல் கொண்ட யூதர்களோ பிற ஜரோப்பிய சமுகத்தினரோ மட்டுமே வெளிநாட்டுக் குடியேறிகளாக அல்லது அகதிகளாக இருந்தனர். இவர்கள் மிக விரைவில் தாம் குடியேறிய நாடுகளின் மொழி, கலாசாரம் ஆகியவற்றை உள்வாங்கிக்கொண்டதால், சுதேசிகளாக அங்கீரிக்கப்பட்டனர். யூதர்கள் மட்டும் தனித் துவமான மதக் கலாசாரத்தைப் பின்பற்றி வந்தார்கள்.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னால் குடியேறிய ஆசியர் களும் ஆப்பிரிக்காக்களும் இலகுவில் அடையாளம் காணக்கூடிய தோல் நிறத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் இவர்கள் இன்றுவரை வெளிநாட்டவர் என்ற பிரிவுக்குள் அடைக்கப் பட்டுள்ளனர். மேலும் சுதேசி மக்கள் பேச்சு வழக்கில் ஆப்பிரிக்க, ஆசியர்களை கறுப்பர்கள் என்றே அழைத்தனர். ஜரோப்பிய வெகுஜன வழக்கப்படி சீனர்களைப் போன்று தோற்றமளிப்பவர்கள் பழுப்பு நிறத்தவர்கள், இலங்கை மற்றும் இந்திய மக்கள் கறுப்பர்கள். ஜரோப்பாவில் நிலவும் இத்தகைய சமுகக் கட்டமைப்பை, நவ நாஜிகளின் நிறவெறி அரசியலின் அடிப்படை என்று அழைக்கலாம்.

ஜரோப்பிய நாடுகளுக்கு வந்த ஈழத்தமிழர்கள் அகதி அந்தஸ்து, நிரந்தர வதிவிட அனுமதி, தொழில் செய்ய அனுமதி போன்ற ஏதாவதொரு அனுமதிப் பத்திரத்தைப் பெறுகிறார்கள். அல்லது, குடும்ப இணைப்பு/மீவிணைப்பு என்ற திட்டத்தின் கீழ் வந்து சேர்கிறார்கள். மற்ற நாடுகளில் இருந்து வரும் வேற்றினத்தவர்களுக்கும் இது பொருந்தும்.

ஸமத்தமிழரும் வெளிநாட்டுக் குடியேறிகள் என்ற பிரிவுக்குள் அடக்கப்படுவதால், சிறுபான்மை மக்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்னைகளை இவர்களும் எதிர்கொள்கின்றனர். இவர்கள் தரம் குறைந்த, உள்நாட்டு வெள்ளைக்காரர் செய்ய விரும்பாத தொழில்களையே செய்கின்றனர். கிடைக்கும் ஊதியத்தைப் பெரிதென கருதுகிறார்கள். வெளிநாட்டவரின் பரிதாப நிலையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் முதலாளிகள் குறைந்த ஊதியம் கொடுத்து உழைப்பைச் சுரண்டுகின்றனர்.

வெளிநாட்டுக் குடியேறிகளின் பின்னைகள் பெரும்பாலும் கறுப்புப் பாடசாலைகள் என அழைக்கப்படும் தரம் குறைந்த அரசுப் பள்ளிகளில் படிக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய சமூக அமைப்பில் மிகக் குறைந்ததாகவும் இழிவானதாகவும் கருதப் படும் உழைக்கும் வர்க்கத்தில் ஸமத்தமிழர்களும் சேர்ந்துள்ளதை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. இதற்கு உலகமயமாக்கலும் ஒரு முக்கியக் காரணம்.

1945ம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவுக்கு வந்த போது, ஐரோப்பா பேரழிவுகளில் சிக்கிக் கிடந்தது. நாட்டைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. போர், பலகோடிமக்களைப் பலி கொண்டதால், மனித வளப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. ஆனால், நிதி குறித்துக் கவலைப்படவேண்டிய நிலை இருக்கவில்லை. ஏனெனில் 'மார்ஷல் உதவி' என்ற திட்டத்தின் கீழ் அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு, பலகோடிடாலர்கள் உதவியாகக் கிடைத்தது. இந்த மார்ஷல் உதவித் திட்டமே பின்னர் ஐ.எம்.எஃப்(IMF) தோன்றக் காரணமாக இருந்தது.

நிதிக்குக் குறைவில்லை. ஆனால், பொருளாதாரக் கட்டுமான பணிகளுக்கு ஆள்கள் தேவை. அதுவும், குறைந்த விலைக்கு. எனவே, துருக்கி (ஜெர்மனி), மொராக்கோ (நெதர்லாந்து), அல்ஜீரியா (பிரான்ஸ்), பாகிஸ்தான் (நார்வே) ஆகிய நாடுகளுடன் ஒப்பந்தங்கள் போட்டுக்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறாக பல்லாயிரக்கணக்கான துருக்கி, மொராக்கோ ஒப்பந்தக் கூவிகள் ஐரோப்பா வந்தனர். இவர்கள் மிகக் கடினமான வேலை களான அடுக்குமாடிக் கட்டடங்களைக் கட்டுதல், நெடுஞ்

சாலைகள் அமைத்தல், அல்லது (தரங்குறைந்த) துப்புரவுத் தொழில் போன்ற பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

உள்ளூர் மக்கள் இலகுவான வேலைகளை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டனர். எனவே, ஒப்பந்தக் கலிகளின் உதவியால் ஐரோப்பிய பொருளாதாரம் வளர்ந்தது. பணக்கார நாடுகளாக அவை மாற்றம் கண்டன. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஈடுகொடுக்க, அதிகப்படியான மனிதவளம் தேவைப்பட்டது. இருக்கவே இருக்கிறது மூன்றாம் உலக நாடுகள். அகதிகளாக வந்தவர்கள் அந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தனர்.

★

அகதிகளை வரவேற்று அங்கீகரிக்கும் வழக்கம் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் எப்படித் தோன்றியது?

இரண்டாம் உலக யுத்தம் முடிந்த பிறகு ஐரோப்பா இரு துருவங்களாகப் பிரிந்தது. மேற்கில் முதலாளித்துவ நாடுகள், கிழக்கில் சோஷலிச நாடுகள். இதில் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் தம்மை சுதந்தர ஜனநாயக நாடுகள் என்று அழைத்துக் கொண்டன. கூடுதலாக, கிழக்கு ஐரோப்பிய சோஷலிச நாடுகளைச் சர்வாதி கார அடக்குமுறை நாடுகள் என்று அழைத்தன.

இதன் அடிப்படையில், சோஷலிச அடக்குமுறையில் இருந்து விடுதலை தேடும் மக்கள், மேற்கு ஐரோப்பாவில் சுதந்தரமாக வாழலாம் என்று பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. அவர்கள் எதிர் பார்த்தபடியே பல்லாயிரக்கணக்கான கிழக்கு ஐரோப்பிய அகதிகள் எல்லை கடந்து சுதந்தர ஐரோப்பாவில் அடைக்கலம் தேடினார்கள். அவர்களுக்கு அகதி அந்தஸ்து உட்பட சகல வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்பட்டன.

சோஷலிச நாட்டு அகதிகளுக்குத் தஞ்சமளிப்பது என்ற நடை முறை எழுதப்படாத சட்டமாகவே இருந்து வந்தது. இதைப் பகிரங்கமாக அறிவித்தால், இனப் பாகுபாடு குறித்த குற்றச் சாட்டுகள் எழும் என்பதால் அமைதியைக் கடைபிடித்தனர். இந்தையில், எதிர்பாராதவிதமாக மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இருந்தும் அகதிகள் வருகை தந்தனர். இவர்களில் பலர் தமது முன்னாள் காலனிய எஜுமானர்களின் நாடுகளைத் தேடி வந்தவர்கள். உலகில் காலனித்துவம் முடிவுக்கு வந்த பின்னர்

அந்த நாடுகளில் எழுந்த அரசியல், பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் உள்ளாட்டுப் போர்களைத் தோற்றுவித்தன.

தமது முன்னாள் காலனிய நாடுகளில் இருந்து வரும் மக்கள், தமது நாடுகளில் வந்து தஞ்சம் கோர உரிமை உண்டு என முன்னாள் ஏகாதிபத்திய நாடுகள் நன்றாகவே தெரிந்து வைத் திருந்தன. இருந்தும், அகதிகள் பிரச்சனையை உருவாக்கி விட்டனர். அந்தக் கொள்கை இன்று வரை நீடிக்கிறது. அதாவது, சோஷ்விச அகதிகள் மரியாதைக்குரிய விருந்தாளிகள். ஆனால், இவர்களையும், பொருளாதாரத் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று பின்னர் கண்டுகொண்டனர்.

எனவே, கீழ்த்தரமான வேலை என்று கருதப்பட்டவற்றை அகதி களுக்கு அளித்தனர். கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தபோது, ஒப்பந்தக் கலிகளுக்கு ஆகும் செலவைவிட இது குறைவானது என்பதைக் கண்டறிந்தபோது ஆச்சரியமடைந்தனர். பயணச் செலவுகூட அளிக்கவேண்டியதில்லை. அவர்களாகவே வந்து விடுகிறார்கள். இதைவிட அற்புதமான வாய்ப்பு எங்கே கிடைக்கும்?

ஓர் உதாரணம். தஞ்சம் கோரி காத்திருக்கும் அகதிகள் வேலை செய்ய முடியாது என்ற தடைச் சட்டம் நெதர்லாந்தில் வழக்கத் தில் இருந்தது. பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு, தோட்டங்களில் அபரிமிதமான தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. இதனை ஈடுகட்ட அகதிகளைப் பணியில் அமர்த்த அனுமதிக்குமாறு தோட்ட முதலாளிகள் அரசிடம் கோரினர். அவர்களின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்ட அரசாங்கம் மூன்று மாதம் (அறுவடை செய்யும் காலம்) அகதிகள் வேலை செய்யலாம் என அனுமதி வழங்கியது.

மாயவலை

சரி, தேவைக்கும் அதிகமாக வந்து சேரும் அகதிகளை என்ன செய்வது? சுவிட்சர்லாந்தில் 1990ம் ஆண்டு வரை வந்த அகதிகள் எவரும் திருப்பி அனுப்பப்படவில்லை. அதே சமயம், அவர்கள் மீதான விசாரணையும் முடியவில்லை. இதுத்து அடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்னர் வந்தவர்கள் உடனுக்குடன் விசாரிக்கப்பட்டுத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். இந்த அதிர்ச்சி வைத்தியம் பலன் தந்தது. அந்த நாட்டுக்குச் செல்லும் அகதி களின் தொகை குறைந்தது.

இந்திலை ஏற்பட காரணம், என்பது களில் உருவான பொருளாதாரத் தேக்கம். இது வேலையற்றோர் விகிதத்தை அதிகரித்தது. தொழிலாளர் குறைப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சொந்த மக்களே பொருளாதாரச் சிக்கவில் சிக்கித் தவிக்கையில் அகதிகளுக்கு இடம் ஏது? இந்த விஷயம் தெரியாமல் மனுவுடன் நுழைந்த அப்பாவி அகதிகள் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தத்துக்குப் பவியாயினர்.

மேற்கு ஜ்ரோப்பிய நாடுகளுக்கு இன்னொரு பிரச்னையும் இருந்தது. அகதிகள் பெருகி, அவர்களுக்குள் மணம் புரிந்து, குழந்தை பெற்று, அவர்களும் மணந்து, இப்படிப் பெருகிக்கொண்டே

போனால், அவர்களுடைய இனம் பெருகிவிடுமே? அவ்வாறு நடந்தால், ஐரோப்பிய கலாசாரம் என்னவாகும்? இந்தப் பிரச்னையைத் தடுக்க, நவ-நாஜிகள் கொம்பு சீவி விடப் பட்டனர். அரசு கண்டும் காணாமல் இருந்தது. இன்று வரை தொடரும் நிலைமை இது. எப்போதெல்லாம் பொருளாதாரப் பிரச்னை மோசமடைகிறதோ, அப்போதெல்லாம் வெளி நாட்டவர் மீது தாக்குதல்கள் நடத்தப்படுகின்றன.

புலம்பெயர்ந்த தமிழிடம் இன்றுவரை வர்க்க உணர்வு ஏழாமல் போனதற்கான காரணத்தை நாம் இங்கிருந்துதான் ஆராய வேண்டும். பொதுவாக, மொழி, இன, கலாசார உணர்வுகள் உலகில் மேலோங்கி இருப்பதைக் காணலாம். இயல்பாகவே ஒரே மொழி பேசுவோர் அல்லது ஒரே தேசியத்தைக் கொண்டவர்கள் தமக்குள் ஒத்துப் போவது வழக்கம். இதற்குத் தமிழரும் விதிவிலக்கல்ல.

ஆனால், மொழி, இன உணர்வுகள் கடந்த 200 வருடங்களுக்குள் உருவான தோற்றப்பாடுகள் என்பது பலருக்குத் தெரியாத விஷயம். அதற்கு முன்பு மத உணர்வுகளே மேலோங்கி இருந்தன. அநேகமாக, தேசியங்கள் மொழி அடிப்படையில் ஒன்றிணைகின்றன. கலாசார நிறுவனங்கள் பல தேசியத்தையும், மொழியையும் ஊடகங்கள் வாயிலாக வளர்த்துவிடுகின்றன.

ஊடகங்களின் நோக்கம் பணம் சம்பாதிப்பது மட்டுமே. அதனால்தான், சினிமாவைப் பற்றி அலசும் நேரத்தில் நூற்றில் ஒரு பங்கைக்கூட அகதிகள் பிரச்னை குறித்து விவாதிக்க அவை ஒதுக்குவதில்லை. புலம்பெயர்ந்த ஊடகங்களும் இதில் சேர்த்தி. ஊடகங்கள் வழங்கும் பொழுதுபோக்குப் போதையில் மயங்கிக் கிடக்கும் மக்கள் தமக்கு நேரும் அல்லது நேரப்போகும் பாதிப்புகளைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை.

ஐரோப்பிய மொழியறிவு குறைந்த மக்கள் இத்தகைய ஊடகங்களையே தமது தகவல் தேவைக்காக நம்பியிருக்கின்றனர். இவர்களுக்குப் பொழுதுபோக்குகள் மட்டுமே கிடைக்கின்றன என்பதால், ஐரோப்பிய அரசியல் நிலைமை பற்றி அறிந்து கொள்ளமுடியாமல் போகிறது. கடலின் நடுவே உள்ள தனித் தீவுகள் போல ஆகிவிடுகிறார்கள். தங்களைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பதை இவர்கள் அறிவதில்லை. இந்தப் பின்னணியில், புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் வர்க்க உணர்வு பெறாமல்

இருக்கிறார்கள். ஆனால், ஐரோப்பிய நாடுகளில் வளரும் பிள்ளைகள் பலர் தமது வர்க்கம் என்ன என்பதை ஓரளவுக்காவது அறிந்து வைத்துள்ளனர்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்களை வர்க்கப் போராட்டத்தில் இணைத்துவிடும் சக்தியாக வறுமை இருந்தது. பணக்கார நாடுகளில் வறுமை இருக்குமா என்று கேட்கலாம். வேலையின்றி, சமூக நல அமைப்புகள் அளிக்கும் உதவித் தொகையைக் கொண்டு பிழைப்பு நடத்துபவர்கள் வறியவர்களாகக் கருதப் படுகிறார்கள். சிலர் நினைப்பது போலத் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, குளிர்சாதனப் பெட்டி, வாகனம் ஆகியவை ஆடும்பரப் பொருள்களாக இங்கே பார்க்கப்படுவதில்லை. செல்வந்தர்கள் மட்டுமல்ல வறியவர்களும் நுகர்பொருள் கலாசாரத்தின் பிடியில் சிக்கியிருந்தனர். அவரவருக்கு ஏற்ற விலைகளில் பொருட்கள் கிடைக்கின்றன.

குறைந்த வருமானம் பெறும் சாதாரணக் குடிமகனுக்கு, தவணை முறையில் பணம் கடனாகக் கிடைக்கிறது. இந்த மாய வைலையில் சிக்கி நிரந்தரக் கடனாளியாகிப் போனவர்கள் ஏராளம். சிலர், சாகும் வரை வங்கிகளுக்கு கடனைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். (கடன் கொடுத்த வங்கிகளே வேலையும் பார்த்துக் கொடுத்து, சம்பளத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ளும் வழக்கமும் உண்டு). பல புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இந்தக் கொடுரோமான நுகர்பொருள் கலாசாரத்துக்கு அடிமையாகி அல்லல்பட்டனர்.

வளர்ந்து வரும் நாடுகளில் மட்டுமல்ல, பணக்கார நாடுகளிலும் உலகமயமாக்கல் ஏழைகளை உருவாக்குகிறது. உதாரணத்துக்கு ஜெர்மானியப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் உற்பத்தி செலவைக் குறைப்பதற்காக, கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தொழிற்சாலைகளை நிறுவி, அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்த ஊதியம் வழங்குகின்றன. ஆனால், அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் பொருள் களின் சந்தை விலை குறைவதில்லை. இதனால் லட்சக்கணக்கான ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்தனர். ஏழைகளாகவும் மாறினர்.

பாதிக்கப்பட்ட இந்த அப்பாவி மக்களின் கோபத்தை நவ-நாஜிகள் வெளிநாட்டு தொழிலாளருக்கும், அகதிகளுக்கும் எதிராகத் திருப்பி விடுகின்றனர். இதனால் அரசாங்கங்களுக்கும் லாபம்தான். நவ-நாஜி அமைப்புகளுக்கு உறுப்பினர் தொகை

அதிகரிக்கிறது. அரசாங்கம் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு தொழி வாளர்களைப் பிரத்து விட்டதாகத் திருப்தியடைகிறது.

மக்கள் இன ரீதியாக பிளவுபட்டால் அது பாசிசுக் கொலை கருக்கு இட்டுச் செல்லும். பெரும்பான்மை இனத்தின் தாக்குதலுக்குச் சிறுபான்மை இனத்தின் தாக்குதல் தீர்வல்ல. அது மீண்டும் பெரும்பான்மை இனத்தைத் தீவிரப்படுத்தும் அபாய கரமான கழற்சிக்குள் தள்ளிவிடும்.

உகந்த சென்றாலும் கூட விடுகை
வெள்ளும் வாய்க் காலத்திலே பூர்வமாக
ஏதும் வீசு விடுவது அல்லது அதிலே கூற
கொண்டுவருகிறது என்று பூர்வமாக கூறு
கிற கால்வர்த்தனை விடுவது அல்லது அதை
போக்குவரத்திலே விடுவது அல்லது அதை
கொண்டுவருகிறது என்று பூர்வமாக கூறுவது

பாகம் ஜந்து

லண்டன் உங்களை
வரவேற்கிறது!

நீதியிலோ குருவினை உண்டால், வெளியோடு விடுவு
கூடியோடு, நீதிய வித்தை, இதுவிடுவது

முன்கூட்டு சியக விளையாட்டால் அது பார்த்த கொலை
நீதி இட்டு, வெளியும் - பொறுப்புத்தை இதைபிரித்
கூடியதைக் கிடையாதை இதுவிடுவது குறித்தும் மிகவும் அது
நீதிய பொறுப்புத்தை இதைபிரித்து கொலையாட்டும் அதை
நீதிய முற்றிக்கூட்டு நீதியிலிருந்து

திருவு. மாண
ாவாகம்பா ஸ்ராங்கல
!திருக்குற்றெவிராம

லண்டன் சுதந்தரம்

கோழி மேய்த்தாலும் சிமையிலே மேய்க்க வேண்டும் என்னும் பாட்டி காலத்து பழமொழியில் வரும் சிமை இங்கிலாந்தைக் குறிக்கும். பிரிட்டிஷ் காலனிய மயக்கத்தில் உருவான பழமொழி என்று தான் ஆரம்பத்தில் நினைத்திருந்தேன். லண்டன் மாநகரில் தங்கியபோது, அது இன்றைக்கும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பொன்மொழி என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

முன்னாள் பிரிட்டிஷ் காலனி நாடுகளின் இன்றைய இவைஞர்கள் லண்டனைத் தமது தலைநகரமாக வரித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். தாய் எந்த மொழி பேசினாலும், சேயின் மொழி ஆங்கிலமாக இருக்கும் காலம் இது. தப்பித் தவறி வேற்று மொழி பேசும் நாட்டில் திரவியம் தேடச் சென்று தங்கி விட்டவர்களுக்கும்கூட இங்கிலாந்து மீது ஒரு மோகம் இருக்கவே செய்கிறது. என் பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் படிக்க வேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டு இங்கிலாந்து சென்று குடியேறுகிறார்கள்.

லண்டன் செல்லும் வாய்ப்பு நீண்ட காலமாக எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. பொருளாதார நெருக்கடியும், அதைத் தொடர்ந்த வேலை இழப்பும், என்னை லண்டன் சென்று வேலை தேட உந்தித் தள்ளியது. தப்பித்தவறி ஐரோப்பிய ஒன்றிய பிரஜை ஆகிவிட்டதால், இன்னொரு ஐரோப்பிய

நாட்டில் தொழில் தேடும் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தமக்கென மொழியைக் கொண்டிருப்பதால், நெதர்லாந்தைத் தவிர்த்து இங்கிலாந்து சிறந்த தெரிவாகப்பட்டது. முதலாம் வகுப்பில் இருந்தே ஆங்கிலம் இரண்டாம் மொழியாகத் தினிக்கப்பட்டு விட்டதால், இங்கிலாந்தில் பணியாற்றுவது சுலபம் என்று நண்பர்களும் ஆலோசனை கூறினார்கள். ஏற்றுக்கொண்டேன்.

இது எனது முதல் வண்டன் பயணம் அல்ல. ஆனால், இந்த முறை வேலை தேடி 'செட்டில் ஆகிவிடும் யோசனை இருந்ததால், அதற்கான தயாரிப்புகளுடன் சென்றேன். வண்டன், ஹீத்ரூ விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கியதும் குடியேற்ற இலாகாவின் கெடுபிடி வழிமையை விட அதிகமாக இருந்தது. எனக்கு முன்னால் போன வெள்ளையினப் பயணிகள் எந்தவிதத் தாமதமும் இன்றி பரிசோதித்து அனுப்பப்பட்டனர்.

எனது முறை வந்ததும், சுமார் பத்து நிமிடங்கள் காக்க வைத் தனர். எனது நெதர்லாந்து பாஸ்போர்ட்டைப் பியத்து எடுக்காத குறை. அந்த அதிகாரி தனக்குத் தெரிந்த வழியில் எல்லாம் பாஸ்போர்ட்டைச் சோதித்துப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டாரே ஒரு கேள்வி! 'யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த உனக்கு எவ்வாறு நெதர் லாந்து பாஸ்போர்ட் கிடைத்தது?' என்ன செய்வது? எந்தவொரு சர்வதேச விமான நிலையத்திலும், எமது தோல் நிறத்தைக் கண்டவுடன், திருடனைப் போலப் பார்க்கும் அவமானத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டுதான் எல்லைகளைக் கடக்க வேண்டியுள்ளது. மற்றபடி, வண்டன் உங்களை வரவேற்கிறது!

உலகின் சிறந்த சுதந்தர சமூகமாகப் பிரிட்டன் அறியப்பட்டிருந்தது. வங்கியில் கணக்குத் திறக்கவேண்டும் என்றாலும் அடையாள அட்டை கேட்க மாட்டார்கள். ஏனெனில் அது தனிநபர் சுதந்தரத்தை பாதிக்குமாம். இதனால் விசா இன்றி சட்ட விரோதமாகத் தங்கி இருப்பவர்கள், அடையாள அட்டை இல்லாமலே (அல்லது விசா இன்றி) வேலை செய்து பிழைக்க முடிந்தது. சில ஆசாமிகள் இரண்டு, மூன்று வங்கிகளில் கணக்கு பூர்ம்பித்து விட்டு, கணிசமான தொகையைக் கடனாகப் பெற்று கம்பி நீட்டி விடுவார்கள். 'தமது பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் படிக்க வேண்டும்' என்ற ஒரே காரணத்தால் வண்டன் வந்ததாகக் கூறிக் கொள்பவர்கள் கூட, சட்டவிரோதச் செயல்களுக்கு வாய்ப்பு

இருப்பதால்தான் வருகின்றனர். இதனால் பலரிடம் கருப்புப் பணம் தாராளமாகப் புழங்கியது.

ஜனநாயகம், சுதந்தரம் என்று உலகுக்கு வோக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்த பிரிட்டனைக் குற்றச் செயல் புரிவோர் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். அதிகரிக்கும் குற்றச் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் பிரிட்டிஷ் அரசு தினநிக் கொண்டிருக்கையில், ஒசாமா பின்லாடன் வடிவில் எதிர்பாராத உதவி கிடைத்தது. 2001 செப்டம்பர் 11 சம்பவத் துக்குப் பிறகு, பயங்கரவாத எதிர்ப்பு என்ற பெயரில் கடுமையான சட்டங்களை அமல்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள். இதெல்லாம் அமெரிக்க சமாசாரம், நமக்குச் சரிப்பட்டு வராது என்று அப்போதும் யாராவது சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். லண்டன் சுரங்க ரயில் குண்டுவெடிப்பு அவர்கள் வாயை அடைத்தது. தனி நபர் சுதந்தரம் மெல்ல மெல்லக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வர ஆரம்பித்தது. லேபர் கட்சி பிரதமர் கார்டன் பிரவுனின் ஆட்சி, கன்சர்வேடிவ் மார்க்ரெட் தாட்சினின் கொடுங்கோல் ஆட்சியை நினைவுபடுத்துவதாக வெகுஜன பத்திரிகைகள் புலம்பின.

விசாவுக்கு விண்ணப்பிக்கும் போது படிவத்தில் காணப்படும் கேள்விக் கொத்து, பிரிட்டிஷ் அரசு எவ்வளவு விழிப்புணர்வுடன் இருக்கிறது என்பதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. 'நீங்கள் கடந்த காலத்தில் பயங்கரவாத அமைப்பில் சம்பந்தப் பட்டிருந்தீர்களா? பயங்கரவாதத்தை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்தீர்களா? இப்படிப் பல கேள்விகள்.

யார் பயங்கரவாதிகள்? பிரிட்டிஷ் அரசின் பட்டியலை அவ தானித்தால், பயங்கரவாத அமைப்புகளில் முக்கால்வாசி மூன்றாம் உலக நாடுகளில் செயல்படுவதைப் பார்க்கலாம். இதன் காரணமாக, தெற்காசிய சமூகத்தினர் குறித்து, பிரிட்டன் கொண்டிருந்த உயர் எண்ணங்கள் மாற்றமடைந்தன. குறிப்பாக (தெற்காசிய) முஸ்லிம் பிரிட்டிஷ் இளைஞர்கள் விமானச் சேவை போன்ற துறைகளில் இருந்தால், சந்தேகத்துடன்

உழைப்பும் சூரண்டலும்

Londinium என்று ரோமர்கள் வைத்த பெயர், லண்டனாகத் திரிந்திருக்கிறது. உலகப் பெரும் நகரங்களில் ஒன்றாக லண்டன் திகழ்கிறது. இங்கிலாந்து என்று அறியப்படும் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றிய ரோமர்கள், அதைப் பாதுகாக்க ஜெர்மன் இனக்குமுக்களைக் குடியமர்த்தினார்கள். தேம்ஸ் நதிக்கரையில் உருவான பண்டைய ஆங்கிலேய (ஜெர்மன் இனக்குமு ஒன்றின் பெயர்) குடியேற்றங்களில் ஒன்று ஸ்டேனா. (கல் என்ற அர்த்தம் வரும் பழைய ஆங்கிலச் சொல்).

இன்று அந்த இடம் ஹீத்ரு விமான நிலையம் அருகில், லண்டன் மாவட்ட நிர்வாகத்தைச் சேர்ந்த பகுதியாக உள்ளது. சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த இடம், எனது தாற்காலிக வதிவிடமாக அமைந்தது. வெளிநாட்டவர்களால் நிரம்பி வழியும் லண்டன், புறநகர்ப் பகுதிகளைப் போலன்றி, வெள்ளை இனத்தவர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டது. அங்கிருந்து சில மைல் தொலைவில் விண்சர் கோட்டை அமைந்துள்ளது. இன்று பிரபல சுற்றுலாத் தலமாக இருக்கும் இந்தக் கோட்டை, மதிப்பு மிகக் அரசு வம்சத்தின் சொத்துகளில் ஒன்று.

இந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தில், உலகை மாற்றிய மாபெரும் வரலாற்று நிகழ்வு ஒன்று இடம்

பெற்றது. பிற நாடுகளைப் போல வண்டனிலும் அரசன் கையில் அனைத்து அதிகாரங்களும் குவிந்திருந்தன. அரசனுக்கு அடுத்த தாக அரசியல் செல்வாக்கு மிக்க நிலப்பிரபுக்கள் அரசு அதி காரத்தில் பங்கு கேட்டுப் போராடினார்கள். இந்த இரு அதிகார மையங்களும் இறுதியில் மாக்னா கார்ட்டா என்ற பெயரிலான ஒப்பந்தம் மூலம் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். பிற்காலத்தில் வந்த அரசு அமைப்புச் சட்டங்களின் முன்னோடி, மாக்னா கார்ட்டா. அந்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட இடத்தில் தற்போது ஓர் ஆடம்பர ஹோட்டல் கட்டப்பட்டுள்ளது. உள் நாட்டு, வெளிநாட்டு சுற்றுலாப் பயணிகள் விண்சர் கோட்டை செல்லும் வழியில், அந்த ஹோட்டலில் தங்கி உணவருந்தி விட்டுச் செல்வது வழக்கம்.

வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த இடத்தில் அமைந்துள்ள ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில், குறைந்தது இருபது தமிழர்களாவது வேலை செய்கின்றனர். அவர்களோடு ஒரு சில சிங்கள இளைஞர்களும் பணியாற்றுகின்றனர். ஹோட்டல் அறை களைச் சுத்தமாக்குவது, சமையலறையில் பாத்திரங்களைக் கழுவுவது போன்ற துப்புரவுப் பணிகளில் இவர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். போலந்து நாட்டுக்காரர்கள் சமையல் உதவியாளராகவும், உணவு உபசாரகர்களாகவும் பணியாற்றுகின்றனர். அவர்கள் எல்லோரும் சந்திக்கும் மைய இடம், சமையலறை, எனக்கும் அவ்விடத்தில் ஒரு சில நாட்கள் வேலை செய்ய வேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

இருபதுக்கும் அதிகமான தமிழர்கள் வருடக் கணக்காக வேலை செய்து கொண்டிருப்பதால், அங்கே ஆங்கிலத்துக்கு அடுத்த இரண்டாவது மொழியாகத் தமிழ் உள்ளது. ஹோட்டலில் பணிபுரியும் வேற்றினத்தவர்களும், தமிழில் உள்ள கெட்ட வார்த்தைகளை எல்லாம் சிரத்தையோடு கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தேமதுரத் தமிழோசை வண்டனிலும் ஒலிக்கிறது.

தமிழ் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் 18 வயது முதல் 30 வயதுக்கு இடைப்பட்டவர்கள். சமீபத்தில் சேர்ந்தவர்கள் தவிர மற்ற வர்கள் விசா இன்றி சட்டவிரோதமாகத் தங்கி இருந்தவர்கள். வேறு எங்கேயும் அவர்களுக்குத் தொழில் வாய்ப்பு இல்லை என்பதால், ஹோட்டல் வேலை ஒரு வரப்பிரசாதமாக இருந்தது. ஆனால் அன்மைக்காலக் காவல் துறை கெடுபிடி காரணமாக, இவர்களை வைத்திருக்க முதலாளிகள் தயக்கம் காட்டுகின்றனர்.

லண்டன் மட்டுமல்ல, மேற்கு ஜிரோப்பிய நகரங்களில் உள்ள உணவகங்கள் பலவும் இப்படித்தான் இயங்குகின்றன. வெளி நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் இல்லாவிட்டால் இவர்களால் இப்படி லாபகரமாக இயங்கமுடியாது. பிற வணிக நிறுவனங்களைப் போல உணவு விடுதிகளும் தமக்குத் தேவையான தொழிலாளர்க்கு முகவர்களை நாடுகின்றன. முகவர்களும் இடைத்தரகர் களாக மாறி தொழில் சந்தையில் நிறைந்துவிடுகிறார்கள். வெள்ளையர்களே நடத்தும் முகவர் நிலையங்களும் உள்ளன என்றாலும் மொழிப் பிரச்னை காரணமாக அவர்களால் புதியவர்களைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கமுடியவில்லை. எனவே, அந்தந்தச் சமூகங்களைச் சேர்ந்த முகவர்களை நாடுகின்றனர்.

இங்கிலாந்துக்குப் புதிதாக வரும் சீனர்களை, சீன உணவு விடுதி களில் அடிமை வேலைகளில் ஈடுபடுத்தும் சீன மாஃபியாக்கள் பற்றிய செய்திகள் பரவலாக வெளிவந்துள்ளன. சீனாவில் இருந்து வெளியேறுவதற்காக இவர்கள் பயணச் செலவுக்கு ஸ்டாக்கணக்கில் கடன் அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். நம்பிக்கை யுடன் வந்து சேரும் இளைஞர்களை ஏதாவதொரு லண்டன் உணவகத்தில் வேலைக்கு அமர்த்துகிறார்கள். பிறகு, அந்த இளைஞர்களிடம் இருந்து வட்டிக்குப் பணம் பெற்றுக்கொண்டு விடுகிறார்கள். வருடக்கணக்கில் வேலை செய்து கடனை அடைக்க வேண்டியிருக்கும். இந்த எழுதாத சட்டத்தை மீறி எங்கே தப்பி ஒடினாலும், எப்படிப் பிடிப்பது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்களின் உழைப்பைச் சட்டப்பூர்வ மாகச் சுரண்டும் முகவர்களும் இருக்கிறார்கள். மதிப்பு மிக்க பிரிட்டிஷ் ஹோட்டல்கள், ரெஸ்டாரெண்ட் நிர்வாகங்கள் இந்த முகவர்களின் உதவியை நாடுகின்றன. ஒரு தொழிலாளிக்கு இவ்வளவு என்று விலை நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. குறைந்த விலைக்கு ஆள் பிடித்துத் தருவதாக ஒப்பந்தம் செய்யும் முகவர், தனது இனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களிடம் பேசி, சுலபமாக அவர்களை ஈர்த்துவிடுகின்றனர்.

தொழிலாளர்களுக்கான செலவினம் சம்பளமாகக் கருதப் படாமல், அயல் சேவைக்கு வழங்கப்பட்ட விலையாகக் கருதப் படுவதால், வரிச் சலுகையும் கிடைக்கிறது. தொழிலாளர்களை விநியோகம் செய்யும் முகவர், குறைந்த அளவுக்கு டெண்டர் எடுத்திருந்தாலும், ஒரு தலைக்கான விலை, எப்படியும்

அடிப்படை சம்பளத்தை விட இரு மடங்கு அதிகமாக இருக்கும். வெள்ளையின் ஆங்கிலேய முகவர்கள் நடத்தும் நிலையங்களைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிடவில்லை. அவர்களுக்கு எப்படியும் சராசரி சம்பளத் தொகையை விட மூன்று மடங்கு அதிகமாகவே பணம் கிடைக்கிறது.

வெள்ளையினத் தொழிலாளர்களுக்கு அரசு நிர்ணயித்த சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், தமிழ் அல்லது ஆசிய முகவர்கள் அப்படி அல்ல. இவர்கள் தொழிலாளிக்கு ஒரு கணக்கும், ஹோட்டலுக்கு இன்னொரு கணக்கும், அரசாங்கத்துக்கு மற்று மொரு கணக்கும் காட்டுகின்றனர்.

பிரிட்டனில் வேலை செய்யும் அடிமட்டத் தொழிலாளிக்கும் அடிப்படை சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் என்ன வேலை செய்தாலும், மணித்தியாலம் 5.80 பவுன் கூலி கொடுக்க வேண்டும் என்பது அரசு போட்ட சட்டம். அது கூட ஒரு சராசரி வாழ்க்கை செலவுக்குத் தேவையானதை விடக் குறைவாகவே நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. தொழில் முறை ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளும் முதலாளி அதற்குக் குறைவான சம்பளத்தைப் பதிந்தால் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கலாம். ஆனால் வெள்ளையின் முதலாளிகள், ஒப்பந்தப்படி பேசிய கூலியை மட்டுமே கொடுக்கின்றனர்.

ஒரு மணி நேர உழைப்புக்கு நான்கு பவுன் என்பது, தமிழின் உழைப்புக்குத் தமிழ் முதலாளிகள் நிர்ணயிக்கும் சராசரி விலை. (சில இடங்களில், மூன்று பவுன் கொடுக்கிறார்கள்.) கவனிக் கவும், சட்டப்படி ஒப்பந்தம் செய்தாலும் அதிலே 5.80 பவுன்கள் என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் கையில் கொடுப்பது 4 பவுன். இதனால் ஒரு அப்பாவி தொழிலாளியின் 1.80 பவுன் பெறுமானமுள்ள உழைப்புத் திருடப்படுகிறது.

நான் சென்று பார்த்த ஹோட்டலில் மாதம் 7500 பவுன்கள் இவ்வாறு ஒரு முகவரின் பைக்குள் சென்கிறது. விசா இன்றி சட்ட விரோதமாக வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் அதையே சம்பளமாக ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். தொழில் அனுமதிப் பத்திரம் பெற்ற மாணவர்களும்கூட இதனை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்பது ஆச்சியமானது. பலர் இந்தத் திருட்டைப் பற்றி தெரிந்து வைத்திருக்கின்றனர். ஆயினும், நாட்டில் நிலவும் வேலையில்லாத திண்டாட்டமும், போட்டியும் அவர்கள் வாயை மூடுகிறது.

மணித்தியாலம் 4 பவுனுக்கு வேலை செய்தால், மாத முடிவில் சொற்பமான தொகையே சம்பளமாகக் கிடைக்கிறது. (அதைக் கூட இரண்டாவது மாதமே கொடுக்கிறார்கள்). இதனால் பெரும்பான்மையான தொழிலாளர்கள் ஒவர் டைம் செய் கின்றனர். பிரிடிஷ் சட்டப்படி, மேலதிக வேலை நேரத்துக்கு உண்டான ஊதியம் அளிக்கப்படுவதில்லை.

நான் அவதானித்த வரையில், ஒரு தொழிலாளி சராசரியாக ஒரு நாளைக்குக் குறைந்தது 12 மணி நேரம் வேலை செய்கிறார். ஹோட்டல்களில் விப்ட் முறை உள்ளதால், அட்டவணைப்படி ஒய்வு நாள் கிடைக்கிறது. ஆனால், கடைகளில் சிப்பந்திகளாகப் பணியாற்றுபவர்கள் தினசரி வந்துவிட வேண்டும்.

இலங்கை, இந்திய ஆகிய நாடுகளில் இருந்து வண்டன் வந்த பலர், நிலத்தை, நகையை அடகு வைத்து, கடன் வாங்கி வந்திருப்பார்கள். கடனை அடைக்க வேண்டுமென்றால், உழைப்புச் சுரண்டலை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். அவர்களுடைய கையறு நிலையைத் தமிழ் முதலாளிகளும் முகவர்களும் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

லண்டனில் சேன்னை

வீட்டு வாடகை உச்சத்தில் இருக்கும் நகரங்களில் லண்டனும் ஒன்று. செல்வந்தர்கள் மட்டுமே வசிக்கக்கூடிய மைய நகர்ப் பகுதியை விட்டுவிடு வோம், புறநகர்ப் பகுதியில் ஒரு வீடு வாடகைக்கு எடுக்க வேண்டுமானால் சராசரி 800 பவுன் தேவை. அந்த விலைக்கும் வீடு எடுக்க ஆள் இருக்கிறது என்பதால் அங்கே ஒரு நாளும் வாடகை குறையாது. லண்டனைத் தவிர்த்து வேறு பிரிட்டிஷ் நகரங்களில் வாடகை குறைவு. ஆனால், சர்வதேசச் சமூகங்கள் கலந்து வாழும் லண்டன் போன்ற நகரில் வேலை வாய்ப்பு அதிகம் என்பதால், தமிழர்கள் பெரும் பாலும் இங்கே வசிக்க விரும்புகின்றனர்.

சட்டப்படிப் பதிவு செய்து வேலை செய்யும் ஒருவருடைய அடிப்படை சம்பளம்கூட ஆயிரம் பவுனுக்கு மேலே செல்லாது. இதைச் சமாளிக்க, வருமானம் குறைந்த மக்களுக்காக வாடகையின் பெரும் பகுதியை அரசாங்கம், சமூக நல அமைப்பு கள் மூலம் ஈடுகட்டுகிறது. வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வாழும் வெள்ளையர்கள் பயன்படுத்தும் சலுகையை, தமிழர்கள் பலர் அனுபவிப்பதில்லை.

புதிதாக லண்டன் வருபவர்கள், வதிவிட அனுமதிப் பத்திரம் பெறுவதற்கும் அகதி அந்தஸ்து பெறு வதற்கும் நீண்ட காலம் காத்திருக்க வேண்டியிருக்

கிறது. இடையில், தாற்கால தொழில் அனுமதி பத்திரம் கிடைத்தவுடன் வேலை தேட ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். வண்டனில் தெரிந்தவர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் வீட்டில் தங்கி இருந்து வேலைக்குச் செல்கிறார்கள்.

வேலை செய்யும் இடம் வெகு தூரத்தில் இருந்தால், பிரச்னை போக்குவரத்துக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கும். செலவும் கூடிவிடும். அதி விரைவு சுரங்கரயில் பயணம்கூட சில நேரம் இரண்டு மணி நேரங்களை விழுங்கிவிடும். ஹோட்டல், ரெஸ்டாரெண்ட் வேலைக்குத் தமிழ் தொழிலாளர்களை அனுப்பி வைக்கும் முகவர்கள், தாமே வசிப்பிடத்தை ஏற்பாடு செய்து கொடுக் கின்றனர். அப்படிப்பட்ட தொழிலாளர் விடுதி' ஒன்றைக் காண நேர்ந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட ஹோட்டலில் வேலை செய்யும் தமிழ் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் அந்த வீட்டில் தங்கி இருந்தனர். நான்கு படுக்கை அறைகளைக் கொண்ட வீட்டில் 10 பேர் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். பெரும்பாலும், இது முகவர்களின் வீடாகவே இருக்கும்.

அந்தக் குடியிருப்பு அகதி முகாம் என்றே அங்குள்ளவர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கும் சொற்பச் சம்பளப் பணத்தில் வாடகையைக் கழித்துக் கொள்கிறார்கள். தங்கி இருக்கும் ஒவ்வொருவரிடமும் 200 பவுன்கள் கறந்துவிடுகிறார்கள். வங்கியில் கடன் வாங்கி அந்த வீட்டை வாங்கியிருப்பார்கள். வாடகையாக வரும் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு கடனை அடைத்துவிடுவார்கள். நாளடைவில் வீடு சொந்தமாகிவிடும். இன்னொருவனின் உழைப்பில் ஒரு வீட்டைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும் சாமரத்தியம் வேறு யாருக்கு வரும்?

பிரிட்டனுக்குப் புதிதாக வரும் பலருக்கு வேலை வழங்கும் இன்னொரு துறை, தமிழர் கடைகள். புலம்பெயர் மண்ணில் தமிழ் கலாசாரத்தைக் காப்பற்றும் திருப்பணியைச் சிரமேற கொண்டு, இந்திய, இலங்கை இறக்குமதிப் பொருள்களுடன் பல கடைகள் காணப்படுகின்றன. வண்டன் வாழ் தமிழ் சமூகத் துக்குச் சேவை செய்வதற்குத் தேவையான மனித உழைப்பையும் அந்தச் சமூகத்தில் இருந்தே பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.

ஒரு கடையில் ஜந்து பேர் வேலை செய்தால், ஒருவரை மட்டும் சட்டப்படிப் பதிந்து வைத்திருப்பார்கள். (வேலைக்கு எடுக்கும்

ஒவ்வொரு நபருக்கும் அரசுக்கு வரி கட்ட வேண்டும்.) முன்னர் சட்ட விரோதமாக நாட்டில் தங்கியிருப்பவர்களை வேலைக்கு அமர்த்த விரும்பினார்கள். (அப்போதுதானே விரும்பியபடிச் சரண்டலாம்!) தற்போது காவல் துறை கெடுபிடி காரணமாக, மாணவர்களை வேலைக்கு அமர்த்துகிறார்கள். அவர்களுக்கும் சட்டப்படி வாரம் 20 மணி நேரமே வேலை செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், மேலதிகமாக வாரம் 30 மணி நேரம் சட்ட விரோதமாக வேலை வாங்கிவிடுகிறார்கள்.

தமிழர்கள் அதிகம் வாழும் ஸண்டன் மாநகரத்தின் சில பகுதிகள் குட்டி சென்னை, குட்டி யாழ்ப்பாணம் என்று அழைக்கப் படுகிறது. இந்தப் பகுதிகளில் தமிழ்க் கடைகளுக்கிடையில் கடும் போட்டி நிலவுகிறது. நிலைமையைச் சமாளிக்க, அடிக்கடி மலிவு விற்பனை அறிவிப்புகள் வெளிவரும். மலிவு விற்பனை யில் குறைக்கப்படும் விலையை, சட்டவிரோதமாகச் சரண்டப் பட்ட கடைச் சிப்பந்திகளின் உழைப்பைக் கொண்டு ஈடுகட்டி விடுவார்கள்.

தமிழ்க் கடைகளை மட்டுமல்ல, ஆங்கிலக் கடைகளையும் தமிழர்கள் நடத்தி வருகின்றனர். பெரும் முதலாளித்துவ நிறு வனங்கள் மேலும் மேலும் வளர்ந்து வரும் ஒரு நாட்டில், தனி யொரு நபர் நடத்தும் சிறு கடைகள் நிலைத்து நிற்க முடிவ தில்லை. சிறு வணிக முயற்சிகளை ஆதரிக்கும் அக்கறையும் அரசுக்கு இல்லை. அதிலும் குறிப்பாக நகரங்களில் உழைக்கும் வர்க்க மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் எந்தவொரு வர்த்தக முயற்சியும் வீணாவதில்லை. அப்படிப்பட்ட இடங்களில், நஷ்டத்தில் நடக்கும் கடைகளைத் தமிழர்கள் வாங்குகின்றனர். அவற்றில் 4 பவுன் கூலிக்குத் தமிழ் இளைஞர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு வியாபாரம் செய்கின்றனர். வெள்ளையினக் கடை முதலாளிகளுக்குத் தெரியாத வியாபார சூட்சமம் இது.

பிரிட்டனில் பெட்டிக்கடை வைத்திருப்பவர்கள்கூட, தம்மை ஒரு தொழில் அதிபராகப் பாவித்துக்கொள்கிறார்கள். வெள்ளையின மேலாதிக்கம் நிலவும் பிரிட்டிஷ் தொழிலகங்களில் வேலை செய்வதை விட, சுய மரியாதையுடன் சொந்தமாக வியாபாரம் செய்வது எவ்வளவோ மேல் என்றார் ஒரு கடை முதலாளி. ஆனால் அவர்களும்கூட தம்மிடம் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் சுய மரியாதை பற்றிச் சிந்திப்பதில்லை என்பது வருத்தமானது.

எடுபிடிகளாக இருப்பதற்கு வசதியாக இளம்பிராய் மாணவர்களை இவர்கள் பணியில் அமர்த்துகின்றனர். இந்தப் பணியாளர்களில் சிலர், பணம் போதாமல் சில்லறைத் திருட்டுகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்களைப் பிற சிப்பந்திகள் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்வதில்லை. ‘எனது முதலாளி திருடுவதை விட அதிகமாக இந்த அற்பர்கள் எடுத்துச் செல்லப் போவதில்லை’ என்று நியாயம் கற்பித்தார் நண்பர் ஒருவர்.

உழைக்கும் வர்க்கக் குடியிருப்புகளில் வாழும் வெள்ளையினச் சிறுவர்கள், வறுமை காரணமாகச் சிறு திருட்டுகளில் ஈடுபடு கின்றனர். ஒரு பவுனும் பெறுமதியில்லாத சாக்லேட், சிப்ஸ் பாக்கெட் போன்றவற்றை ஒடிவந்து தூக்கிச் செல்கின்றனர். பாடசாலை விடும் நேரம் கூட்டமாக நுழைந்து இவ்வாறு செய்கிறார்கள். சில கடை உரிமையாளர்கள் திருட்டு முயற்சி களைத் தடுப்பதில் வரம்பு மீறுகின்றனர். சாக்லேட் திருடிய ஒரு வெள்ளையினச் சிறுவனை நிலத்தில் தள்ளி வீழ்த்தி அடிக்கப் போனதாக ஒரு கடை உரிமையாளர் தெரிவித்தார். இது சில நேரம் இனங்களுக்கிடையிலான பகை உணர்ச்சியைக் கிளரி விடுகிறது.

வேலையற்ற வெள்ளையின மக்கள் மத்தியில், தெற்காசிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் செல்வச் செழிப்பு, பொறுமைத் தீயை மூட்டுகிறது. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில், பி.என்.பி. போன்ற பிரிட்டிஷ் இன்வாதக் கட்சிகள் வெள்ளையின உழைக்கும் வர்க்கக் குடியிருப்புகளில் வாக்கு வேட்டையாடுகின்றன.

கோயில் இல்லாத ஊரில்

லண்டனுக்கு வந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக விட்ட நிலையில், இன்னமும் அங்கீரிக்கப்படாத அகதியாகக் காலம் தன்னும் அந்த வாலிபர் விரக்தியின் விளிம்பில் காணப்பட்டார். இலகுவாக வெல்ல வேண்டிய ஒரு வழக்கில், தனது வழக் கறிஞர் குறைபடி செய்து விட்டதாகக் குறைப் பட்டுக்கொண்டார். லண்டனில் அகதியாகப் பதிந்த நாளில் இருந்து அந்த வழக்கறிஞருக்கு ஆயிரக்கணக்கில் பணம் கட்டியும் ஒரு பயனும் இல்லையாம். இறுதியில் தஞ்ச மனு நிராகரிக்கப்பட்டு, நாட்டை விட்டு வெளியேறும் நிலை வந்து விட்டது. இந்தத் தமிழ் அகதியின் வழக்கறிஞரும் ஒரு தமிழர்தான்.

வழக்கறிஞர்களுக்கும் அகதிகளுக்குமான உறவை நாம் முன்னரே பார்த்தோம். பிரிட்டனிலும் அதே நிலைமைதான். லண்டனில் நிறைய தமிழ் வழக் கறிஞர்கள் தமிழ் வாடிக்கையாளர்களை நம்பித்தான் தொழில் செய்கின்றனர். இங்கிலாந்து வரும் அனைவருக்கும் ஆங்கிலம் தெரிவதில்லை. தெரிந்தாலும் ஒரு தமிழ் வழக்கறிஞர் தமக்குச் சாதகமாக வாதாடுவார் என்று எதிர்பார்க்கின்றனர். இந்த நம்பிக்கையை வழக்கறிஞர்கள் அறுவடை செய்து கொள்கிறார்கள். எப்படியும் வழக்கு நடத்துவதற்கான பணத்தை அரசு அளித்துவிடப்போகிறது.

அகதிகள் தொடர்பான பிரிட்டிஷ் சட்டத்தில், சில மனிதாபி மானச் சலுகைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால், அவற்றைப் பல தமிழ் அகதிகள் பயன்படுத்திக்கொள்வதில்லை. லண்டன் வந்தவுடன் உறவினர், நண்பர்களுடன் தங்கிக் கொள்வது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். வேலை தேடுவதிலேயே குறியாக இருப்பதால், தமது சட்ட உரிமைகளை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் அவர்களுக்கு இல்லை. இந்த அறியாமைக்கு அவர்கள் விலை கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது.

ஒர் அகதியின் சார்பாக மேல் முறையீடு செய்வதற்கு ஆகும் செலவை அரசே ஏற்கிறது. பிரிட்டனில் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வாழும் மக்களுக்கான அரசு நிதியில் இருந்து அந்தப் பணம் வழங்கப்படுகிறது. பணக்கார வாடிக்கையாளரை வைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு அதிர்ஷ்டமற்ற வக்கீல்களும், புதிதாக தொழில் முனைவோரும்தான் பொதுவாக அகதிகளுக்காக ஆஜராகின்றனர். இதனால் அப்படியானவர்களை ஊக்குவிக்க வும் சட்டச் செலவுகளுக்கான அரசு மானியம் பயன்படுகிறது.

ஒரு பக்கம் வழக்குக்கு அரசு நிதியைப் பெற்றுக் கொண்டே, மறு பக்கம் அகதியிடம் இருந்தும் குறைந்தது ஆயிரம் பவுனாவது இவர்கள் கறந்துவிடுகிறார்கள். எப்பாடு பட்டாவது பிரிட்டனில் தங்குவதற்கு விசா கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக, அகதிகளும் இரவு, பகலாகப் பாடுபட்டு உழைத்த பணத்தை வக்கீலிடம் கொட்டுகின்றனர். அப்படிப் பணத்தை வாரி யிறைத்து, எதுவும் கிடைக்காது ஏமாந்த அகதிகள் பலர்.

பிரிட்டனில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட பெரிய நகரங்கள் இருந்த போதிலும், தமிழர்கள் லண்டனைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. நான் பார்த்த அளவில் பிரிட்டனுக்கு வரும் பண்ணாட்டு அகதிகள், அரசு வழங்கும் உதவித் தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டு முகாம்களில் வாழ்கின்றனர். ஆப்கனில் தான், ரஷ்யா மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் இருந்து வரும் அகதிகள் பிரிட்டன் முழுவதும் காணப்படும் அகதி முகாம்களில் வசிக்கின்றனர். எங்கேயோ தொலை தூரத்தில், ஸ்காட்லாண்ட் மலைகளில்கூட இந்த முகாம்கள் இருக்கலாம். அந்தப் பிரதேசங்களில் வேலை வாய்ப்புகள் அரிது. இதனால், தமிழ் அகதிகள் அரசு செலவில் முகாம்களில் இருக்க விரும்புவதில்லை. லண்டனில் எங்காவது ஒரு பொந்தில் சிரமப்பட்டாவது தங்கிவிடுகிறார்கள்.

லண்டனில் தங்க விரும்புவதற்கு வேலை வாய்ப்பு மட்டும் காரணமல்ல. லண்டனில் வாழ்வதற்கு ஆங்கில அறிவு அவசிய மில்லை. தமிழ்க் கடையில் வேலை செய்வதற்கு, தமிழ் போதும். சட்ட ரத்தியான பிரச்னைகளுக்கு, தமிழ் வழக்கறிஞர்கள் இருக்க றார்கள். நோய் வாய்ப்பட்டால் தமிழ் வைத்தியர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒம்பு நேரத்தில் பொழுதுபோக்க, தமிழ் தொலைக்காட்சி இருக்கிறது. அரட்டை அடிக்க வீட்டுக்கு அருகிலேயே தமிழ் நண்பர்கள் வசிக்கிறார்கள். அப்படியும் வாழ்க்கையில் நிம்மதி இல்லையா? தமிழ்க் கோயில்கள் இருக்கின்றன.

கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று முன் ணோர்கள் கூறிவிட்டார்களாம். அதனால் கோயில் இல்லாத லண்டனுக்கு வந்த தமிழர்கள், தமது இஷ்ட தெய்வங்களையும் இறக்குமதி செய்து கொண்டனர். லண்டனில் ஏற்கெனவே வட இந்தியர்கள் கட்டிய இந்துக் கோயில்கள் இருக்கின்றன. இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் அந்தக் கோயில்களுக்கு சென்று வழிபடலாம் என்று யாருக்கும் தோன்றவில்லை. தென்னிந்திய கட்டடக் கலையில் கோபுரம் கட்டி கும்பாபிஷேகம் செய்தால் மட்டுமே, தமிழ் இந்துக்கள் முக்கியடைவார்கள் என்றொரு ஜதிகம் உண்டு போலும்.

லண்டனில் தமிழர்கள் பெருமளவில் சேர்ந்து வாழும் டுட்டிங், ஸஸ்ட்ஹாம், வெம்பிளி போன்ற புற நகர்களில் பத்துக்கும் குறையாத இந்து-தமிழ் கோயில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. கோயில் கட்டினால் மட்டும் போதுமா? அக்கம் பக்கம் இருக்கும் வெள்ளையருக்கும், பிற இனத்தவர்களுக்கும் நமது மத கலா சார்த்தை அறிமுகப்படுத்த வேண்டாமா? லண்டன் தெருக்களில் தேர் இழுத்து ஊர்வலம் நடத்தினார்கள்.

ஆனால், இதுவும் போதவில்லை. சிவன் கோயில் இருந்தால் அதற்குப் போட்டியாக அம்மன் கோயில் வரும். ஏற்கெனவே இரண்டும் இருக்கிறதா? அரோக்ரா முருகனுக்கு ஒரு கோயில். இந்து மதத்தில் தெய்வங்களுக்குக் குறைவில்லை. ஆனால், யாருக்கு அருள் அதிகம் என்பதுதான் தெரியவில்லை. யாருக்குக் கோவில் கட்டினாலும் மறக்காமல் உண்டியலை வைத்து விடுகிறார்கள். உண்டியலுக்குப் பக்கத்திலேயே ஒரு சிறிய அறிவிப்பு. ‘நீங்கள் போடும் பணத்துக்கு அரசிடம் வரிச் சலுகை பெற வேண்டுமா? இந்தப் படிவத்தை நிரப்புங்கள்.’

ஆங்கிலம், ஆடம்பரம்

முன்னொரு காலத்தில், இலங்கையில் இருந்து வந்து வண்டனில் குடியேறிய மூத்தக்குடி தமிழர் களில் பலர் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்கள். இவர் களது புலம்பெயர் வரலாறு, இலங்கை இனப் பிரச்சனையுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டது. இலங்கை சுதந்தரமடைந்த காலத்தில், யாழ்ப் பாணத்தைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்க தமிழ்ச் சமூகம் கொழும்பில் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்து வந்தது. இவர்களில் பலர் உயர் நடுத்தர வர்க் கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். முன்னாள் ஆங்கிலேய காலனிய விசுவாசிகள். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆதரவாளர்கள்.

சுதந்தரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கையில், சிங்கள பெளத்த மேலாதிக்கம் விஸ்வரூபம் எடுத்தது. தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரங்களில் தமிழ் மேட்டுக்குடியினர் பெருமளவு சொத்துக்களை இழந்தனர். ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட கிறிஸ்தவர்களான தங்களையும் ஏன் தாக்கினார்கள் என்பது தெரியாமல் விழித்தனர். எப்படியோ கலவரத்தில் தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் இங்கிலாந்து வந்து நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டனர்.

கொழும்பு நகரில் வாழும் தங்கள் உறவினர்கள், ஆங்கிலம் பேசும் அழகைப் பார்த்து, பிரிட்டிஷ்

தூதுவராலைய அதிகாரிகளே அசந்து விட்டனர் தெரியுமா என்று வண்டன் மேட்டுக்குடி தமிழர்கள் பெருமையடிக்கின்றனர். குடியேறிய பிரிட்டனில் வளரும் இவர்களது பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் வாசமே அண்ட விடாது வளர்க்கின்றனர். அதில் ஒரு பெருமை.

தமது பிள்ளை வெள்ளையின் நண்பர்களைக் கொண்டிருப்பதை இவர்கள் விரும்புகின்றனர். வீட்டிலும் குழந்தைகள் முன்னிலையில் தமிழில் பேசுகிறார்கள். ஒரு முறை நான் விஜயம் செய்த வீட்டில் இருந்த 16 வயது பையன் தமிழ் கற்க விரும்பினான். சட்டெண்று அவன் தாய் அவனை அடக்கினார். 'என்னது தமிழா? நீ தமிழ் பேசக் கிளம்பினால் உலகம் அழிந்து விடும்.'

இலங்கைத் தமிழ் கிறிஸ்தவர்கள் எப்போதும் இரண்டு பெயர்கள் வைத்திருப்பார்கள். தமிழ் கலாசாரப்படி, சமஸ்கிருதப் பாணிப் பையர் ஒன்று. ஞானஸ்நானத்துக்குப் பின்னர் ஆங்கிலப் பையர் ஒன்று. ஞானஸ்நானத்தின் போது வைப்பது கிறிஸ்தவ மதம் சார்ந்த பையர். ஆனால் எப்போதும் அப்படி இருப்பதில்லை. புழக்கத்தில் உள்ள பல ஆங்கிலப் பையர்களுக்கும், கிறிஸ்தவ சமயத்துக்கும் தொடர்பு இல்லை என்ற விடயம், உண்மையிலேயே அவர்களுக்குத் தெரியாது.

வண்டனில் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணுக்கு நேர்ந்த அனுபவம் இது. அலுவலக வேலை ஒன்றுக்கு விண்ணப்பித்த அவரை, நேர்முகத் தேர்வுக்கு அழைத்திருந்தார்கள். அப்போது அங்கிருந்த வெள்ளையின் நிர்வாகி நம்ப முடியாமல் கேட்டார். 'விண்ணப்பித்தது நீங்கள் தானா? நான் வேறு யாரையோ எதிர்பார்த்தேன்.' ஆங்கிலப் பையரைச் சூட்டிக் கொண்டாலும், வெள்ளை நிற வெறி எம்மைச் சமமானவர்களாகப் பார்ப்பதில்லை என்பதை அன்று அவர் உணர்ந்து கொண்டார்.

கொழும்பு மேட்டுக்குடி தமிழர்கள், பிற்காலத்தில் வந்த வடக்கிழக்கு மாகாணங்களைச் சேர்ந்த தமிழர்களிடம் இருந்து மாறுபட்ட அரசியலைக் கொண்டுள்ளனர். வடக்கிழக்குத் தமிழில் பலர் சிங்களரோடு எந்தவித இணக்கமும் கொண்டிராத தீவிர தமிழ் தேசியவாதிகள். கொழும்பு மேட்டுக்குடி தமிழர்கள் சிங்கள இனத்தவருடன் நல்லுறவைப் பேண விரும்புகின்றனர், ஆனால், பெளத்தச் சிங்கள மேலாதிக்கத்தை அறவே வெறுக்கி றார்கள். அவர்களுடைய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பலர்,

கொழும்பில் இருந்த காலங்களில் சிங்கள வழிக் கல்வியைப் பெற்றிருந்தனர்.

நான் சந்தித்த நண்பர் ஒருவரின் தந்தை, கொழும்பில் தேயிலை வியாபாரத்தில் கொடி கட்டிப் பறந்தவர். 1983 கலவரத்தில் களஞ்சியத்தில் இருந்த தேயிலை மூட்டைகள் யாவும் எரிந்து நாசமாயின. இதனால் அவரது தந்தை மாரடைப்பால் கால மானார். இவ்வளவு இழப்புகளைச் சந்தித்த போதிலும், சிங்களர் களை வெறுக்கவில்லை என்றார் அந்த நண்பர். ஒருவருடைய பொருளாதாரப் பின்னணிதான் அவரது அரசியலைத் தீர்மானிக்கிறது.

லண்டன் வாழ் கிறிஸ்தவ நண்பர்களுடன், ஒரு ஈஸ்டர் பெரு நாளில் கத்தோலிக்கத் தேவாலயத்துக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. இங்கிலாந்து வெள்ளையர்களில் பெரும்பான்மையினர் ஆங்கலிகன் திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர்கள். கத்தோலிக்க மதத்தவர்கள் மிகச் சிறுபான்மையினர். லண்டனில் குடியேறிய ஐரிஷ்காரர்களும், ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் இருந்து வந்த மக்களும் கத்தோலிக்க தேவாலயத்துக்குச் சமூகமளிப்பவர்கள். அதனால் பாதிரியாரும் பிரசங்கத்தில் சியாரா வியோன், இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் சமாதானத்தின் தேவை பற்றிக் கவலை தெரிவிக்க மறக்கவில்லை.

முன்றாம் உலக குடியேறிகளும் அகதிகளும் இல்லாவிட்டால் தேவாலயங்களின் வருமானம் குறைந்துவிடும். புனித ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செல்வது மத்திய கால ஐரோப்பியப் பண்பாடு. இங்கிலாந்துக்குத் தெற்கே உள்ள கத்தோலிக்க புனித ஸ்தலம் ஒன்றுக்கு வருடா வருடம் கத்தோலிக்கத் தமிழர்கள் யாத்திரை செல்கின்றனர். இதனால், சில தமிழ் பிரயாண முகவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு யாத்திரை வியாபாரத்தில் குதித்துள்ளனர்.

லண்டனில் வசதியாக வாழும் தமிழருடன் பழகுவது சுவையான, கசப்பான அனுபவம், மாற்று உடையோ செருப்போ இல்லாமல் வந்து சேர்ந்தவர்கள் இன்று நவநாகரீக ஆடைகளுடன் ஆடம்பர மாக வாழ்கிறார்கள். திருமணம் போன்ற விழாக்களில் தங்கள் பகட்டை வெளிப்படுத்துவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள். ஒரு திருமண நிகழ்ச்சிக்கு உடுத்திய சேலையை அடுத்த மாதம் வேறொரு திருமண விழாவில் உடுத்த மாட்டார்கள், இந்தப் பெண்கள்.

தமிழ் சினிமா கதாநாயகிகள் பாடல் காட்சிகளில் உடுத்தும் கண்ணென்க வரும் பல வர்ஜன ஆடைகள் அனைத்தும் லண்டனில் கிடைக்கிறது. விலையை மட்டும் கேட்காதீர்கள். அதற்காகவே இன்னொரு வேலை செய்து சம்பாதிக்க வேண்டும். இருந்தாலும் என்ன? ஆடை மட்டுமல்ல, பாதனிகள், கைப்பைகள் அனைத் தையும் தொடர்ந்து மாற்றிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், பொது இடத்தில் மரியாதை போய்விடும்.

கடந்த இருபது வருடங்களில் லண்டன் வந்த தமிழர்களே அனேகமாக தங்கம் அதிகம் வாங்கிக் குவித்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் தாயகத்தில் உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். லண்டன் வந்து ஓரளவு காசு கையில் சேர்த்ததும், தங்கம் வாங்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். சிலர், தங்கத்தை விட விலை உயர்ந்த, வெள்ளைத் தங்கம், வெர நகைகள் போன்றவற்றை அணிவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். இவர்கள் வெள்ளையின மேல்தட்டு வர்க்கத்தைப் பார்த்து, குடு போட்டுக் கொண்ட பூனைகள்.

இனவெறி

லண்டன் நகரின் வாகன நெரிசல் அதிகமுள்ள வீதி ஒன்றில் ஒரு கார் வந்து நிற்கிறது. அதற்கெனவே காத்து நின்றது போல், நடைபாதை ஓரமாக இருந்த இருபது வயது மதிக்கத்தக்க வாலிபர்கள் சிலர் ஒடி வருகின்றனர்.கையில் ஆயுதங்கள். வெறியுடன் பாய்ந்து கார் கதவைத் திறந்து, உள்ளே இருந்தவனை வெளியே இழுத்துப் போட்டு, வெட்டவெளியில் ஒரு கொலை. கொன்றவர்களும் கொல்லப்பட்டவர் களும் தமிழர்கள். லண்டனில் வழக்கமாகிப் போன குழுச் சண்டையின் கோரக் காட்சி அது.

லண்டனில் பிறந்த வெள்ளையர்கள் தாம் பிறந்த மண்ணுக்கு எவ்வளவு விசுவாசமாக இருக்கிறார் களோ தெரியாது. ஆனால், புலம் பெயர்ந்து வந்து லண்டனில் குடியேறியவர்களின் மன் பற்று நம்மைச் சிலிர்க்க வைக்கிறது. லண்டன் மாநகரில் தமிழர் அதிகமாக வசிக்கும் பிரதேசம் எங்கும் குழுக்கள் காணப்படுகின்றன. டூடிங் குருப், ஈஸ்ட்ஹாம் குருப் என்று பல்வேறு ஊர்க் காவல் படைகள் ரோந்து சுற்றுகின்றன. அந்தந்த ஏரியாக்கள் அவர்கள் கட்டுப்பாட்டில். வேறொரு ஏரியாவை சேர்ந்த குழு வந்து வாலாட்டும் போது மோதல் தொடங்கிவிடுகிறது. என் ஊர்ப் பெண் மீது எப்படி கை வைக்கலாம் என்பது போன்ற காரணங்கள் மோதல்களுக்கு இட்டுச்செல்கின்றன.

பிரிட்டன் எதிர்நோக்கும் முக்கியமான சமூகப் பிரச்னைகளுள் ஒன்று, இள வயது கிரிமினல் கும்பல்கள். அவர்களுக்கிடையே நடக்கும் கோஷ்டி மோதல்கள். முன்பு வெள்ளையின உழைக்கும் வர்க்கப் பிள்ளைகளிடம் காணப்பட்ட கேங் கலாசாரம் தற்போது பிற இனத்தவர்கள் மத்தியில் பரவியுள்ளது கண்கூடு. பெருமளவு உழைக்கும் வர்க்கத் தமிழர்கள் கடந்த இருபதாண்டுகளில்தான் அதிகம் இங்கே குடிபெயர்ந்திருக் கிறார்கள்.

இவர்களில் முதலாவது தலைமுறையினர், கடின உழைப்பின் மூலம் செல்வந்தர் ஆகலாம் என்று நம்பியிருந்தனர். தினசரி 16 மணிநேரம் உழைத்து, வருடக்கணக்கில் சேமித்து எதிர்கால வாழ்க்கைக்காக, நிகழ்காலத்தை அழித்துக்கொண்டவர்கள். இரண்டாவது தலைமுறையிடம் அந்தளவு பொறுமை இல்லை. வாழ்க்கையின் அனைத்து இன்பங்களையும் இன்றே அனுபவிக்க வேண்டும். வருடக்கணக்காகக் காத்திருக்க முடியாது. அதற்கான குறுக்கு வழிகளைத் தேடியவர்கள், இந்தக் குழு கலாசாரத்தை வளர்த்துவிட்டார்கள்.

பாகிஸ்தான், சீக்கிய இளைஞர்களின் குழுக்களுக்கு எதிர்வினையாகத்தான் தமிழ் குழுக்கள் ஆரம்பத்தில் உருவானதாக நன்பர் ஒருவர் தெரிவித்தார். அவர் சொல்வது சரியென்றால், இவர்கள் தமிழர்களின் காவலர்கள் என்று அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். எனில், தமிழர்களே இவர்களைக் கண்டு அஞ்சவேண்டியிருப்பது ஏன்?

ஒரு தமிழரின் பெட்ரோல் விற்பனை நிலையத்தில் ஒரு கார் எரிபொருள் நிரப்பிக்கொண்டது. கட்டணம் செலுத்தும்போது, கிரெடிட் கார்ட் போலியானது என்பது தெரியவந்தது. உடனே பெட்ரோல் நிலைய உரிமையாளர் காவல் துறைக்கு அறிவிக்க, தொலைபேசியைத் தூக்கினார். காரோட்டி வந்த தமிழர் பயில்லாமல் சொன்னார். தாராளமாகக் காட்டிக்கொடுக்கலாம். ஆனால், மாலை வீடு திரும்பும் போது மனைவி, பிள்ளைகள் உயிரோடு இருக்க மாட்டார்கள்!

தமிழர்கள், இந்தியர்கள், பாகிஸ்தானியர்கள், வங்காளிகள், துருக்கியர்கள், ஜமைக்கர்கள் என்று பல்வேறு சமூகங்கள் வண்டனில் வசிக்கின்றன. இந்தச் சமூகங்கள் தமக்குள் நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணுகின்றன. இதனால் பல்வேறு குற்றச்

செயல்களும் அந்தந்தச் சமூகங்களுக்குள்ளேயே நடக்கின்றன. அப்படிப்பட்டத் தருணங்களில் வெள்ளையின பிரிட்டிஷ் காவல் துறை தலையிடுவதில்லை.

தமிழ் சினிமாவில் வருவது போல, எல்லாம் முடிந்த பிறகு ஜிப் ஒன்று விரைந்து வந்து குற்றப்பத்திரிகை பதிவு செய்து கொண்டு வந்த வழி திரும்பிச் செல்லும். காவல் துறையினரைப் பொறுத்த வரை, ‘இந்த அந்தியர்களே இப்படித்தான். தமக்குள் அடித்துக் கொள்வார்கள்! ’ என்று பாராமுகமாக இருந்துவிடுவார்கள். இதனால் வெளிநாட்டவர்களுக்கு, காவல் துறை தங்களைப் பாதுகாக்கும் என்ற நம்பிக்கை அறவே இல்லை. வெள்ளையர்கள் பெரிய அளவில் பாதிக்கப்பட்டால் மட்டுமே நடவடிக்கை கள் எடுக்கப்படும்.

வெளிநாட்டவர் செய்யும் குற்றச் செயல்கள் மீதான ஊடகங்களின் பார்வை இனவெறியை வளர்த்துவிடுகிறது. ஒரு சிலர் செய்யும் தவறுகளால் ஒட்டுமொத்த சமூகமும் குற்றவாளிக் கண்டில் நிறுத்தப்படுகிறது. இதனால், பல வெள்ளையினத் தவர்கள் லண்டனை வெளிநாட்டு குற்றவாளிகளின் கூடாரமாக இனம் காண்கின்றனர். ஆங்கிலேய வெள்ளையர்கள், மொத்த லண்டன் ஐந்தொகையில் அரைவாசிக்கும் குறைவாகவே உள்ளனர். மேலும், வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் லண்டன் நகரை விட்டு வெளியேறுவதால், அவர்களுடைய விகிதாசாரம் குறைந்து வருகிறது. வசதியற் ற வெள்ளையர்கள் கூட, ஒய்யுதியம் பெறும் வயதில், சைப்ரஸ், ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகளில் வீடு வாங்கி குடியேறுகின்றனர். கருப்பன் இல்லாத நாட்டில் சென்று வாழ்வது அவர்களுடைய குறிக்கோளாக உள்ளது.

19ம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் சில கறுப்பின மக்கள் குடியேறினார்கள். பிரிட்டனின் காலனியாக இருந்த கர்பியன் தீவுகளில் இருந்து அவர்கள் வந்திருந்தனர். காலனிகளுக்கான கப்பல் போக்குவரத்து இடம்பெற்ற விவர்பூல் போன்ற துறை முக நகரங்களில் இதற்கான சான்றுகள் உள்ளன. 20ம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்தில் பெருமளவு கறுப்பினத்தவர்கள் லண்டனை நோக்கி நகரத் தொடங்கினர். அப்போது அவர்களுக்கு வீடு வாடகைக்கு எடுப்பது கடினமாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில், வீடு வாடைக்கு விடுவதாக விளம்பரம் செய்தவர்கள், கறுப்பர் களுக்கு கிடையாது என்று மறக்காமல் குறிப்பிடுவார்கள்.

சரித்திரக் காலம் தொட்டு இங்கிலாந்து ஒரு குடியேற்ற நாடாகத் திகழ்ந்துள்ளது. ஆங்கிலேயரின் முன்னோர்கள் ஜெர்மனியில் இருந்தும், நார்வேயில் இருந்தும் குடியேறியவர்கள். அரசு குடும்பத்தினர் பிரான்சில் இருந்து வந்தவர்கள். இதனால் ஆங்கில மொழி, இந்த மூன்று மொழிகளின் கூட்டுக் கலவையாக உள்ளது. அப்படி இருக்கையில், தாமே பிரிட்டனுக்குச் சொந்தக் காரர்கள் என்று உரிமை கொண்டாடுவதும், குறிப்பிட்ட சமூகங்களை அந்நியர்கள் என்று வகைப்படுத்துவதும் விசித்திரமானது.

ஐரோப்பிய நாடுகள் இன்று எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனை பிரிட்டனையும் வாட்டுகிறது. நிற அடிப்படையிலான இன விகிதாசாரம் மாறுபடுமே என்ற அச்சம் ஒரு காரணம். கணிச மான வரியைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் (வெளிநாட்டு) உழைக்கும் வர்க்கத்தின் விழிப்புணர்வை மழுங்கடிப்பது இன னொரு காரணம். இதனால் அரசு ஒரு பக்கம் அவர்களை நுகர்பொருள் கலாசாரத்தின் அடிமைகளாக வைத்திருக்க விரும்புகிறது. மறுபக்கம் அவர்கள் மீது குற்றப் பரம்பரை முத்திரை குத்தி ஒடுக்க நினைக்கிறது.

தமிழர்கள் வேண்டும்!

ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ஈழத் தமிழ் அகதிகள் வரத் தொடங்கி மூப்பது ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. எனது புலம்பெயர் வாழ்வியல் அனுபவமும், இருபது வருடங்களைக் கடந்து விட்டது.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் சவிட்சர் லாந்தில் கால் பதித்த இடங்களை, அண்மையில் சென்று பார்த்தேன். ஒரு சில அகதி முகாம்கள் இன்றும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இன்றைக் கும் தமிழ் அகதிகள் இலங்கையில் இருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

�ழத்தில் நடந்த இறுதிப்போளில் தப்பி வந்த அகதி களைச் சந்தித்தேன். அவர்கள் தம்மை அனுகும் அனைவரையும் சந்தேகத்துடன் பார்க்கிறார்கள். யாருடனும் மனம் விட்டுப் பேச அஞ்சகிறார்கள். தாயகத்தின் கசப்பான அனுபவங்களை நெஞ்சில் சுமந்த வண்ணம் பிழைப்பதற்கு வழி தேடி அலை கிறார்கள். முன்னர் அகதிகளுக்கு கிடைத்து வந்த வேலை வாய்ப்புகள் இப்போது குறைந்துவிட்டன. அங்கீரிக்கப்படாதவரை, சட்டப்படி வேலை செய்யமுடியாது. அதனால், தமிழ் முதலாளிகளின் கடைகளில் ஆயிரம் பிராங்குகளுக்கு வேலை செய்கிறார்கள். இது அந்நாட்டின் அடிப்படை சம்பளத்தின் மூன்றில் ஒரு பகுதி.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் வந்த பல தமிழ் அகதிகள், இன்று பிரஜாவரிமையும் பெற்றுவிட்டார்கள். தனி மரமாகப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள், இன்று குடும்பத் தலைவர்களாகப் பொறுப்பேற்று பொறுப்புகளைத் தலையில் சுமந்தபடி திரிகின்றனர். பொருளாதார ரீதியாக நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள். அல்லது அவ்வாறு காட்டிக் கொள்கின்றனர். காணி வாங்கி வீடு கட்டுகின்றனர். குடும்பத்துக்கு இரண்டு கார். இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயரும் போதே ஐரோப்பிய கனவுலகத்தில் அடியெடுத்து வைப்பதாக நினைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

தெற்காசிய நாடுகளில் பல தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரும் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் வழியே தங்கள் வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டுள்ளனர். அதைக் காட்டியே மேலெழுந்தவாரியாக சாதியம் மறைந்து விட்டதாகக் கருதிக் கொள்வதைப் போன்றே, மேலை நாடுகளிலும் நிலைமை மாறியுள்ளது.

இனவாதம் மறைபொருளாக உள்ள மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் சுவிட்சர்லாந்தும் ஒன்று. பொதுப் போக்குவரத்துகளில் கருப்பனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார மறுக்கும் வெள்ளையர்களைக் கொண்ட நாடு அது. இலம் சமுதாயத்தினர் மத்தியில் நிறவெறி வெளிப்படையாக காணப்படாத போதிலும், பல பொது இடங்களில் நிறவெறியை நான் கண்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவரும் தமக்கென சொந்த வாகனத்தில் பயணம் செய்வது இனத்தூய்மையைப் பாதுகாக்க உதவுகிறது.

சமுத் தமிழர்கள் மேற்கொள்ளும் தொழில்களில் இருபது வருடங்களில் பெரிய மாற்றங்கள் எதுவும் இல்லை. முதல் தலைமுறை தமிழ் குடியேறிகள், தற்போதும் ரெஸ்டாரெண்ட் சமையலறை உதவியாளர்களாகவும் வெதுப்பக (பேக்கரி) தொழிலாளர்களாகவும் பணி புரிகின்றனர். சுவிஸ் முதலாளிகள், கறுப்பு நிறத் தமிழர்களை அடுப்பறை போன்ற உட்புற அமைப்புகளிலும் வெள்ளையின் ஐரோப்பியரை வரவேற்பாளர்களாகவும் வைத் திருக்க விரும்புகின்றனர். காரணம் எளிமையானது. ‘நான் தகுதியைப் பார்த்து உங்களை வேலைக்கு எடுக்கலாம். ஆனால் ஒரு கருப்பன் உணவு பரிமாறினால், சுவிஸ்காரர்கள் வரமாட்டார்கள்!’

இந்த நிலையில் இன்றும் மாற்றம் இல்லை. பாரானுமன்றத் துக்குத் தெரிவான ஓர் ஆப்பிரிக்காரின் கதையைக் கேட்டால்,

இனவாதத்தின் வீச்சை புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆப்பிரிக்க, ஆசிய குடியேறிகளின் சமூகச் சேவையாளராகத் தன்னை வளர்த்துக் கொண்ட பின்னரே, அவர் பாரானுமன்ற உறுப்பினரானார். அவர் இன்று கள்ள வாக்கு போட்ட குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளாகியுள்ளார்.

சுவிட்சர்லாந்தில் வாக்குச்சீட்டு வீடு தேடி வரும். தபால் மூலம் வாக்களிக்கலாம். அந்தச் சலுகையைப் பயன்படுத்தி அரசியல் பிரக்ஞா அற்ற வெளிநாட்டவரின் வாக்குகளைத் தனக்கே போடுமாறு செய்தார் என்பது அவர் மீதான குற்றச்சாட்டு. கனவான்களின் நாட்டில் வெள்ளையரின் ஊழல்களைக் கண்டுகொள்ளாத ஊடகங்கள், பூனையை யானையாக்கிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

சுவிட்சர்லாந்தில் பணம் சேர்த்த தமிழர்கள் சிலர், தாமே உணவு விடுதிகளைச் சொந்தமாக நிர்வகிக்கின்றனர். தர நிர்ணயத் துக்குப் பேர் போன சுவிட்சர்லாந்தில், தரக்கட்டுப்பாட்டு அதிகாரிகளின் சோதனைகளில் அகப்பட்ட உணவு விடுதிகள் பல மூடப்பட்டுள்ளன. முதல் நாள் பொரித்த சமையல் எண்ணையை, கொட்டாமல் வைத்திருந்தால் கூட இமாலயத் தவறாகலாம்.

நான் முன்பு வேலை செய்த உணவு விடுதி ஒன்றில், ஒரு வாரத் துக்கு முன்பே காலாவதியான இறைச்சியைக் குளிருட்டியில் பதப்படுத்தி வைத்திருப்பார்கள். உண்ண வருபவர்களுக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது. வெள்ளையின சுவிஸ்காரரான அந்த ரெஸ்டாரெண்ட் முதலாளிக்குத் தெரிந்தவர்கள் உள்ளூராட்சி சபையில் இருப்பதால், எந்தவொரு தரக்கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியும் எட்டியும் பார்ப்பதில்லை.

சுமார் 25 வருடங்களுக்கு முன்பு, சுவிட்சர்லாந்துக்கு வந்த ஈழத் தமிழர்கள் மிகக் குறைவு. அனேகமாக பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற அயல்நாடுகளில் அகதித் தஞ்சம் கோரியவர்களே பின்னர் சுவிட்சர்லாந்து நோக்கி படையெடுத்தார்கள். சுவிசில் கொடுக்கப்படும் ஊதியம் அதிகம் என்ற செய்தியே, அவர்களைக் கவர்ந்திமுத்த காந்தமாகும். அன்று முதல் இன்று வரை ஐரோப்பாவிலேயே அதிகச் சம்பளம் சுவிட்சர்லாந்தில் வழங்கப் படுகின்றது. அதிக செலவு பிடிக்கும் நாடும் அதுதான். குப்பை கொட்டுவதென்றாலும் அதற்கென அதிக விலையில் விற்கப்

படும் பைகளை வாங்கித்தான் வீச வேண்டும். வலது கையால் கொடுப்பதை, இடது கையால் வாங்கும் கண்கட்டு வித்தை தெரிந்தவர்கள் சுவில் ஆட்சியாளர்கள்.

பிற ஜூரோப்பிய நாடுகளில் ஒருவர் அகதித் தஞ்சம் கோரினால், அவர் அகதியாக அங்கீகரிக்கப்படும் வரை வேலைக்குப் போக முடியாது. ஆனால், சுவிட்சர்லாந்தில் ரெஸ்டாரெண்ட் சமைய லறை, துப்புரவுப் பணி, வெதுப்பகம், தொழிற்சாலைகள் போன்ற இடங்களில் அடிமட்டத் தொழிலாளர் பற்றாக் குறையை ஈடு செய்ய அகதிகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். இதனால் சுவில் அரசுக்கும் லாபம் இருந்தது. ஒரு அகதியை முகாமில் வைத்து பராமரிக்கத் தேவையான செலவை மிக்கம் பிடிக்க முடிந்தது. மேலும், வேலை செய்யும் அகதி அரசுக்கு வரி கட்டுவதால், மேலதிக வருமானம் கிடைக்கிறது. ஒரே வேலைக்கு வழக்கமாக சுவில் பிரஜைக்கு வழங்கப்படும் ஊதியத்தை விட, அகதி உழைப்பாளிக்கு வழங்கும் சம்பளம் குறைவு. இதற்கு அரசின் சட்டப்பூர்வமான அனுமதியும் உண்டு.

நான் சுவிட்சர்லாந்தில் தங்கியிருந்த காலங்களில், ரெஸ்டாரெண்ட் வேலைகளுக்குத் தமிழர்கள் வேண்டும் என்று பகிரங்க மாக விளம்பரம் செய்வார்கள். சுவில் முதலாளிகள் தமிழ் தொழிலாளிகள் மீது அளவு கடந்த அன்பு காட்டுவதாகச் சிலர் கருதலாம். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. பெரும்பாலான தமிழ் உழைப்பாளிகளுக்கு மொழித் தேர்ச்சி கிடையாது. அதனால் சொல்லும் வேலையைத் தட்டாமல் செய்வார்கள். அவர்களால் சுவில் தொழிலாளர் நலச் சட்டங்கள் குறித்துத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. தொழிற்சங்கத்தையே அறியாதவர்கள். பிற ஜூரோப் பிய நாடுகளில் இருந்து வரும் தொழிலாளர்கள், வந்தவுடன் உள்ளூர் மொழியைப் பேசக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். தொழிலாளர் நலச் சட்டங்களை அறிந்து கொள்ள ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். முதலாளி ஏய்க்க நினைத்தால், எதிர்த்துப் பேசி விட்டு கிளம்பிவிடுகின்றனர். இது தேவையா?

ரெஸ்டாரெண்ட் இல்லாத சுவில் கிராமத்தைக் காண்பது அரிது. பணிச் சிகரங்களால் குழப்பட்ட மலைக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த சுவில் மக்கள், குளிர்க் காலத்தில் பட்டினியால் வாடிய காலம் மலையேறி விட்டது. உலகம் முழுவதிலும் இருந்து கறுப்புப் பணத்தைச் சேர்த்த சுவில் வங்கிகள், தமது பிரஜைகளை

நுகர்பொருள் கலாச்சாரத்துக்குள் தள்ளி விட்டு, பணத்தைச் சுழலவிட்டது.

அப்போது தோன்றிய உணவு விடுதிக் கலாசாரம் சுவிஸ் பட்டி தொட்டியெங்கும் பரவியது. அவற்றுக்கான வேலையாட்கள், போர்த்துகல், ஸ்பெயின், (முன்னாள்) யூகோஸ்லாவியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து தருவித்தார்கள். அவர்களுக்கான தொழில் அனுமதிப் பத்திரம் வருடத்துக்கு ஒன்பது மாதம் மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. தொடர்ச்சியாக நான்கு வருடங்கள் வசித்திருந்தால், நிரந்தர வதிவிட அனுமதி வழங்கப்பட வேண்டும். ஆனால் ஒன்பது மாத விசா முறை மூலம், வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாகத் தங்குவதைத் தடை செய்திருந்தது.

சுவிட்சர்லாந்தில் அகதிகளைப் பதிவு செய்யும் முறை, அவர்களது சமஷ்டி அரசியலுக்கு உட்பட்டது. ஜெர்மன் எல்லையோரநகரமான பாசல், பிரெஞ்சு எல்லையில் உள்ள ஜெனீவா போன்ற இடங்களில், அகதிகளைப் பதிவு செய்யும் மையங்கள் உள்ளன. அங்கிருந்து கன்டொன் (மாநிலம்) தலைநகரங்களுக்கு மாற்றி விடுவார்கள். சமஷ்டி அதிகாரம் கொண்ட மாநிலங்கள், அகதிகளைத் தமது தொழில் துறை விருத்திக்குத் தேவையான உழைப்புச் சக்தியாகக் கருதுகின்றன. அதற்கேற்றாற்போல் அகதிகளைத் தொலை தூர மலைக் கிராமங்களுக்கு மாற்றி விடுகின்றன. அங்கிருக்கும் உள்ளுராட்சி சபை எப்பாடு பட்டாவது அங்கிருக்கும் ரெஸ்டாரெண்ட் ஒன்றில் வேலைக்கு அமர்த்தி விடுகிறது. பல அகதிகளுக்கு இந்த நடைமுறை பிடித்திருந்தது. உழைக்கிறோம், பணம் சம்பாதிக்கிறோம் என்ற திருப்தியில் தமது தஞ்ச விண்ணப்பத்தையும் மறந்துவிடுகிறார்கள்.

சுவிட்சர்லாந்தில் நான்கு வருடங்கள் தொடர்ச்சியாகத் தங்கி, தொழில் புரிந்தவர்களுக்கு, நிரந்தரத் தொழில் அனுமதிப் பத்திரம் வழங்கப்பட்டது. இதனைப் பெற்றுக் கொண்ட பல தமிழ் அகதிகள், இலங்கைக்குச் சென்று உறவினரைச் சந்தித்து விட்டு வந்தார்கள். தற்போது புதிய ஒரு பிரச்னை கிளம்பியது. இலங்கை சென்று வந்த பலர், சுவிஸ் குடி வரவு அதிகாரிகளால் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். ‘அகதித் தஞ்சம் கோரும் பொழுது, இலங்கை திரும்பினால் உயிருக்கு ஆபத்து என்று கூறியவர்கள், தற்போது எப்படி தாமாகவே சென்று

வந்தார்கள்?' போன்ற கேள்விகளால் குடைந்தெடுத்தார்கள். சிலர் தமது உற்றார், உறவினரைக் காண்பதற்கு ஆபத்தைத் துச்சமென மதித்து சென்றதாக கூறினார். வேறு சிலரோ தாம் பணம் சம்பாதிக்கவே கவிட்சர்லாந்து வந்ததாக உண்மையை போட்டுடைத்தனர்.

1990களின் மத்தியில், அளவுக்குக்கமான அகதிகளின் வரவும், அதற்கு எதிர்விணையாகத் திவிர வலதுசாரிக் கட்சிகளின் எழுச்சியும், கூடவே பொருளாதாரப் பிரச்சனையும் சேர்ந்துகொண்டதால், பல அகதிகளின் தஞ்சக் கோரிக்கைகள் நிராகரிக்கப் பட்டன. அதுவரை தஞ்சம் கோருவதில் அதிக அக்கறை காட்டாத அகதிகள், வக்கில் செலவு, மேல்முறையீடு என்று அலைய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

கவிட்சர்லாந்தில் இருந்து இலங்கைக்குத் திருப்பியனுப்பப்பட்டத மதிழ் அகதி ஒருவர் சித்திரவதைக்கு உள்ளானார். சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர், அவர் ஜெர்மனி வந்து தஞ்சம் கோரிய போது அகதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டார். கவிட்சர்லாந்தில் இருந்த காலத்தில், அவரது வழக்கில் கவிஸ் அரசு மோசடி செய்த விவரம் ஊடகங்களுக்குக் கசிந்தது. இந்த அவமானத்தால் நாணமுற்ற கவிஸ் அரசு, கிட்டத்தட்ட எல்லா ஈழத் தமிழ் அகதிகளையும் அங்கீகரித்தது. அதாவது, சிறிது காலத்துக்கு.

சம்பாதித்த பணத்தை ஊருக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தவர்கள், இப்போது கவிட்சர்லாந்தில் முதலீடு செய்ய ஆரம்பித்தனர். தனியாக வந்தவர்கள் துணையோடு இல்லற வாழ்வில் இறங்கிய பின்னர், அவர்கள் தேவைகளும் அதிகரித்தன. ஆடம்பர வாழ்வை அளிக்காதவர்களை அவர்களது மனைவிகள் விவாகரத்து செய்து பிரிந்தனர்.

இதனால், இன்றைய கவிஸ் தமிழ் சமூகம் சொந்த வீடு, வாகனம் என்று ஒரு பக்கம் வசதிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மறுபக்கத்தில் குடும்ப ச்சரவுகள், விவாகரத்துகள், இதய நோய் போன்றவை அதிகரித்துள்ளன. இந்தப் பிரச்சனைகளை மறைப் பதற்கு 'புகவிட தமிழ்க் கலாசாரம்' என்ற மேல்பூச்சு பூசப்படுகின்றது.

கண்களுக்குத் தேரியாத சுவர்கள்

தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாட்டுடன் ஒட்டாமல் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல வாழ்ந்து வருகின்றனர். புலம்பெயர் மண்ணில் காலுங்குதல் என்பதன் அர்த்தம், ஐரோப்பிய கலாசாரத்தைப் பின்பற்றுதல் என்று தவறாக வியாக்கியானம் செய்யப்படுகின்றது. பெற்றோரைப் போலவே தவறான புரிதலைக் கொண்ட இரண்டாம் தலை முறையினரில் சிலர், ஐரோப்பிய பாணி நாகரிகத்தை எதிர்ப்புக் கலாசாராமாக்கிக் கொள்கின்றனர்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் ஆடம்பர ஆசை களைக் காப்பறுதி நிறுவனங்கள் நன்றாகப் பயன் படுத்திக் கொள்கின்றன. சொத்துகளைச் சேர்த்து விட்டால் மட்டும் போதுமா? பத்திரமாகப் பாது காக்க வேண்டாமா? அதற்காகக் காப்பறுதி நிறுவனங்கள் வீட்டுப் படியேறி வருகின்றன. ‘சுவிஸ் போன எனது பிள்ளைகள் ஒரு வருடத்தில் வீடு வாங்கி விட்டார்கள்! ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தாய்மார் வாழும் நாட்டில் இருந்து வந்தவர்கள்லவா?

என்னைப் போல இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் சுவிட்சர்லாந்து வந்தவர்களில் எண்பது சதவீதம் பேர் சொந்த வீடு கட்டியுள்ளனர். ஒரு புறம், வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் இடைத் தரகார்கள் லட்சக்

கணக்கான பணத்தைச் சுருட்டிக் கொள்கின்றனர். மறுபக்கம், வங்கிகளுக்கு வாழ்க்கை முழுவதும் வட்டி கட்டவேண்டும்.

தமிழர்கள் கடின உழைப்பாளிகள் என்று புகழுரை வழங்கியபடி, சுவிஸ் ரெஸ்டாரெண்ட் முதலாளிகள் தமிழரின் உழைப்பைச் சுரண்டினார்கள். இப்போது, சுவிஸ் வங்கிகளும் தமிழரின் உழைப்பில் பங்கு கேட்கின்றன. வாங்கிய வீட்டுக்குக் கடன், வேறு தேவைகளுக்கு வாங்கிய மேலதிகக் கடன் என்று ஒவ்வொருவரின் தலையிலும் கடன் சுமை. வங்கிகள், தயக்கமே இல்லாமல், கேட்கும் தொகையை அள்ளி வழங்குகின்றன. அவர்களுக்கென்ன? கடனைக் கொடுத்து விட்டு, அதே அளவு அல்லது அதற்கும் மேலான பணத்தை வட்டி என்ற பெயரில் பெற்றுக்கொண்டுவிடுகிறார்கள். கடன் கொடுப்பதன் மூலம் வங்கிகள் காசு உற்பத்தி செய்கின்றன என்ற பொருளாதாரப் பாடம் இங்கே நிறுபணமாகிறது.

வெளிப்பார்வைக்கு, சுவிட்சர்லாந்து அழகு. உலகெங்கிலும் இருந்து வருகை தரும் உல்லாசப் பிரயாணிகளைக் கவர்ந்திமுக்கும் கேந்திரம். ஆனால் உள்ளுக்குள் அது அழுகிக் கொண்டிருக்கிறது. அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடி சுவிட்சர்லாந்தை அதிரவைக்கும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை. சுவிஸ் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பான வங்கிகளே, தேசத்தின் அழிவையும் தேடித்தரப் போகின்றன. சுவிட்சர்லாந்தின் குறைந்த வரி விகிதத்தைப் பயன்படுத்தி, ஐரோப்பிய பணக்காரர்கள் தமது கறுப்புப் பணத்தை இங்கே பதுக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். தற்போது பிற மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் அழுத்தம் காரணமாக வங்கிகள் கறுப்புப் பணம் பற்றிய விவரங்களை வெளியிட வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டு உள்ளது.

மற்றொரு பக்கம், அமெரிக்காவில் நடந்ததைப் போல, தகுதியில்லாதவர்களுக்கும் வகைதொகையின்றி வங்கிக்கடன், வீட்டுக்கடன் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவைப் போலவே இவர்களில் பெரும்பான்மையானோர், அடிமட்டத் தொழில்களைச் செய்யும் உழைக்கும் வர்க்கத்தினர். இவர்கள் அனைவருக்கும் ஒரே நேரத்தில் பொருளாதாரப் பிரச்சனை வரும் பொழுது, வராக் கடன்கள் அதிகரிக்கும். அந்த நெருக்கடி, மாயப் பொருளாதாரக் கண்ணாடி மாளிகையை நொறுங்கச் செய்யும். அப்படியான ஒரு கலியுகம்

தோன்றினால், சுவிட்சர்லாந்தில் வாழும் புகலிடத் தமிழரின் நிலை திரிசங்கு சொர்க்கமாகிவிடும்.

சில சுவிஸ் அரசியல்வாதிகள் பொருளாதார நெருக்கடிக்கும் தீர்வு வைத்திருக்கிறார்கள். தீவிர வலதுசாரிகள் பொதுத் தேர் தலூக்கு வைக்கப்பட்ட விளம்பரத் தட்டியில், வெள்ளாடுகள் சேர்ந்து ஒரு கருப்பு ஆட்டை உதைத்து விரட்டுவது போல வரைந்திருந்தார்கள். ஆனால் அதில் ஒரு சிக்கல். இன்று சுவிஸ் வெள்ளாடுகளின் செல்வந்த வாழ்வுக்குக் கருப்பு ஆடுகளின் நுழைப்பு தேவைப்படுகின்றது. அதனால் இப்போதைக்கு யாரும் உதைத்து விரட்ட மாட்டார்கள்.

★

பெர்லின் மதில் பற்றிக் கேள்விப்படாதோர் இருக்க முடியாது. ஆனால் செயுத்தா, மெலியா மதில்கள் பற்றித் தெரிந்தவர்களை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். மொராக்கோ நாட்டின் வட பகுதியில், ஸ்பெயினுக்குச் சொந்தமான சிறு துண்டு நிலப் பகுதிகளே செயுத்தா மற்றும் மெலியா. இவை ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தில் அமைந்துள்ளன. அதுதான் பிரச்னையே. வறுமை காரணமாக இப்பகுதி மக்கள் அகதிகளாக ஐரோப்பாவில் நுழைய ஆரம்பித்தால் என்ன ஆகும்? கலவரமடைந்த ஸ்பெயின், உடனே மதில் எழுப்ப ஆரம்பித்துவிட்டது.

இந்த மதில் சுவர், பெர்லின் சுவரைவிடவும் நீளமானது. பாது காப்பானது. இரும்புக் கம்பிகளால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த மதில்களில் மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்டுள்ளது. இதைமீறி எந்த அகதியும் ஐரோப்பிய சொர்க்கத்தினுள் நுழைய முடியாது. நுழைபவர் உயிரோடு திரும்ப முடியாது.

எனவே, அகதிகள் வேறு வழியை நாடுகின்றனர். மொராக்கோ வுக்கும் ஸ்பெயினுக்கும் இடையில் ஜிப்ரால்டர் நீரினை உள்ளது. இதன் தூரம் வெறும் 20 கிலோ மீட்டர் மட்டுமே. ஒரு சிறு வள்ளத்தின் உதவியோடு இதனைக் கடந்துவிடலாம். ஒரே பிரச்னை, கடல் படை தாக்குதல். பலர் இத்தாக்குதலில் சிக்கி உயிரிழந்துள்ளனர். ஆனாலும், தினம் தினம் இந்த நீரினையைத் தாண்டி அக்கரை செல்வதற்கு, மொராக்கோவில் ஒரு பெரும் அகதிகள் பட்டாளம் காத்திருக்கிறது. ஐரோப்பியக் கண்டத்தின் மேற்கு எல்லையில் அட்லாண்டிக் சமுத்திரம் உள்ளது. இந்த வழியாக வருவதால் கப்பல் மூலம்தான் வந்திறங்க வேண்டும்.

பிரிட்டன், ஐரோப்பாவோடு ஒட்டாத தனித் தீவு. சட்டவிரோதமாக இங்கே நுழைவது சுலபமல்ல. ஆனால், இங்கிலாந்து செல்வதைத் தமது வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கருதும் மூன்றாம் உலகைச் சேர்ந்த பல அகதிகள், தடை பல கடந்து லாரிகளுக்குள் ஒளிந்துகொண்டு செல்வதுண்டு. அப்படியொரு முறை நெதர்லாந்தில் இருந்து சென்ற லாரி ஒன்றில், பொருள்களோடு பொருள்களாக மறைந்து சென்ற சீன அகதிகள், இங்கிலாந்துக்குள் நுழைந்த போது உயிரற்ற உடல்களாக மீட்கப்பட்டனர். உலகை உலுக்கிய இந்தச் செய்தி ஏற்படுத்திய உணர்வலைகளின் பின்னால் உண்மை மறைந்து போனது.

இது திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட நாடகம் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அந்த அகதிகளை ஏற்றிச் சென்ற லாரி நெதர்லாந்தில் இருந்து புறப்படும் போதே, அதனுள் சீன அகதிகள் ஒளிந்திருக்கின்றனர் என்ற விஷயம் (நெதர்லாந்து) அரசு அதிகாரிகளுக்குத் தெரியும். இந்த ஆள் கடத்தலை ஒழுங்கு செய்த நபர்களைக் கொலைக் குற்றச்சாட்டில் கைது செய்வதற்காக லாரி இங்கிலாந்து எல்லை வரை செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டது.

இங்கிலாந்து காவல்துறையினர் லாரியை ஒரு நாள் முழுவதும் மறித்து வைத்து, வேண்டுமென்றே தாமதப்படுத்தினர். எதிர் பார்த்தபடியே, இருவரும் இறந்துவிட்டனர். இந்தச் சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து, இங்கிலாந்து அரசு அகதிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் புதிய சட்டத்தை அமல்படுத்தி, தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டது.

ஐரோப்பிய சாம்ராஜ்யத்தின் கிழக்கு எல்லையில் ‘முன்னாள் சோஷலிச முகாம் நாடுகள்’ அமைந்துள்ளன. மேற்கு ஐரோப்பியப் பாணி ஜனநாயகத்தைத் தழுவியிடில் இருந்து வறுமையில் வாடும் இந்நாடுகளில், அகதிகள் பட்டாளம் வந்து குவிகிறது. இங்கிருந்தபடியே கண்ணுக்குப் புலப்படாத கிழக்குப்புற மதில்களை ஊடுருவி, ஐரோப்பியச் சொர்க்கத்துக்குள் நுழையும் முயற்சிகள் இடையறாது இடம்பெறுவது வழக்கம். இருட்டில் துல்லியமாகப் படம்பிடிக்கும் எல்லைக் கண்காணிப்பு காமிராக்கள் அகதிகளின் படையெடுப்பை எல்லைக் காவல் அதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்கும். பிறகு, கைது.

சில எல்லைப்புற நுழைவாயில்கள், ஆபத்து நிறைந்த மலைப் பாதைகளாக இருக்கும். கடுங்குளிரையும் பொருட்படுத்தாது,

பணி படர்ந்த மலையுச்சியில் ஏறி இறங்கி வர வேண்டியிருக்கும். உடன் வருவோர் செத்து மடிந்தாலும் பாராதது போல் தொடர்ந்து நடக்க வேண்டும். இது சிலவேளை சீனாவில் மாவோ தலைமையில் நடந்த நீண்ட நீண்ட அணிவகுப்பை நினைவுபடுத்தலாம். ஆனால், எமது அகதிப்படையின் லட்சியம் ஐரோப்பிய சொர்க்கத்தை அடைவது மட்டும்தான். ஐரோப்பியக் கோட்டை என்று அழைக்கப்படும் எல்லைப்புற மதில்களைத் தாண்டி, உள்ளே நுழைய முயன்ற கமார் 2000 அகதிகள் இதுவரை உயிரிழுந்துள்ளனர்.

கனவுகள் தொடரும்

இல்லோப்பிய சொர்க்கக் கனவில் இருந்து இன்று
வரை அகதிகள் மீளவில்லை. யுத்தங்களும் பொரு
ளாதார நெருக்கடிகளும் அரசியல் நெருக்கடிகளும்
லட்சக்கணக்கான பல புதிய அகதிகளைத்
தொடர்ந்து உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.
வறுமையும் ஏமாற்றமும் ஏக்கமும் கனவுகளும்
அவர்களை உந்தித் தள்ளுகின்றன. நா

உலகமயமாக்கல், வறிய நாடுகளில் இருந்த மனித வளத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறது. மூன்றாம் உலகத் தொழிலாளர்கள் பெறும் குறைந்த ஊதியம், எந்தவொரு பண்ணாட்டு நிறுவனத்தையும் முதலீடு செய்யத் தூண்டும். குறைந்தளவு முதலீட்டில் நிறைய லாபம் என்றால் கசக்குமா?

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் வறுமை நிலை மாற எந்தவொரு வர்த்தக நிறுவனமும் விரும்பப்போவதில்லை. அங்கே என்ன பிரச்சனை நடந்தாலும், அரசியல் நெருக்கடி உருவானாலும், இனப்படுகொலைகள் நடந்தாலும் அவர்கள் கவலைப்பட போவதில்லை. ஒரே கவலை, வர்த்தகம் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்பது மட்டும்தான்.

பெரும்பாலான மூன்றாம் உலக நாடுகள் கடன் சமையில் சிக்கித் தவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

சில நாடுகள், ஐ.எம்.எஃப். மற்றும் உலக வங்கிக்குத் திருப்பி செலுத்தும் வட்டி, அந்நாடுகளின் மொத்த உற்பத்தியில் 30 சதவீதத்தை விழுங்கிவிடுகிறது. மக்களிடம் இருந்து பெறப்படும் வரியில் கணிசமான அளவு, கடனுக்கு வட்டியாகப் பணக்கார நாடுகளுக்குப் போய் சேர்கிறது. அந்திய நாட்டுக் கடன்கள் மூலம் பணக்கார நாடுகள் தமது நிரந்தர வருமானத்தை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்கின்றன. பணக்கார நாடுகளுக்கும் வறிய நாடுகளுக்குமான உறவை வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது, பணக்கார நாடுகளை நோக்கிப் புலம் பெயரும் அகதிகளின் நியாயம் புலனாகும்.

செல்வத்தில் பங்கு கேட்டு மக்கள் படையெடுக்கலாம் என்ற அச்சமே கோட்டை மதில்களாக உருவெடுக்கின்றன. அமெரிக்காவுக்கும் மெக்சிகோவுக்கும் இடையில் கூட அப்படிப்பட்ட ஒரு மதில் கட்டப்பட்டுள்ளது.

பணக்கார நாடுகளின் இரட்டை வேடம் சில சமயம் பரிதாபமான முறையில் அம்பலமாகும். ஓர் உதாரணம். துருக்கி, ஜோரோப்பிய ஒன்றியத்தில் இணைய விரும்பியபோது அனுமதி மறுக்கப் பட்டது. அதற்குக் காரணமாகத் துருக்கியில் குர்து மக்களுக்கு எதிரான மனித உரிமை மீறல்கள் கூட்டிக்காட்டப்பட்டன. ஜோரோப்பிய ஒன்றியத்தின் மனிதாபிமான மனப்பான்மையை மெச்சியபடி, துருக்கியில் இருந்து குர்து அகதிகள் கப்பல் கப்பலாக இத்தாலி வந்திறங்கினர். இதைப் பார்த்தது மேஜோரோப்பிய ஒன்றியம் தலையில் அடித்துக் கொண்டு வாய்குளற ஆரம்பித்து விட்டது. துருக்கியிடம் சென்று, 'நான் சும்மா மனித உரிமை, அது இதென்று சொல்ல, நீ அதை சீரியஸாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டாயே!' என்று சமாதானப்படுத்தியது. அதற்குப் பின்னர்தான், அகதிகளின் வருகை நின்றது.

பின்னர் ஒரு நேரம், கொசோவா அல்பேனியர் மீது திஹர் பாசம் பொங்கி வர, அவர்களைப் பாதுகாக்க ராணுவ நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அப்போது புதிய அகதிகள் படை தமது நாடுகளை நோக்கி வரலாம் என்ற கவலை வாட்டத் தொடங்கி விட்டது. இதனால், ஒவ்வொரு ஜோரோப்பிய நாடும் தமக்குத் தேவையான அளவு அகதிகளைக் கூட்டி வந்தன. கொண்டு வந்த

அகதிகளைச் சிறப்பு முகாம்களில் சில காலம் (யுத்தம் முடியும் வரை) வைத்திருந்துவிட்டு, திருப்பியனுப்பின். அதாவது ஐரோப்பிய நேரடித் தலையீட்டால் யுத்தம் தீவிரமடைந்தால், அகதிகள் இவ்வாறு நடத்தப்படுவார்கள்.

ஐரோப்பா முழுவதும் ஒரே அகதிச் சட்டத்தை உருவாக்கி, சுமைகளைத் (அகதிகளை) தமக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம் என்றொரு திட்டம் இருந்தது. ஆனால், ஒப்பீட்டளவில் பின்தங்கிய ஐரோப்பிய நாடுகளான ஸ்பெயின், போர்த்துகல், கிரீஸ் ஆகிய நாடுகள் வட ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் சமமாகப் பங்கு போடத் தயாராக இல்லை.

இது இப்போதைய நிலை. எதிர்காலத்தில், அகதிகளை ஒன்று போல் ஒடுக்கும் ஒரே மாதிரியான சட்டம் ஐரோப்பா முழுவதும் அமலுக்கு வரலாம். ஷங்கண், டப்ளின் என்று புதிது புதிதாக வரும் சட்டங்கள், ஒரு நாட்டில் நிராகரிக்கப்படும் அகதிகளை மற்ற நாடுகளிலும் நிராகரிக்க வழி செய்கிறது. வாய்ப்பற்ற அகதிகள் தமது நாடுகளுக்கே திரும்ப வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதனால் பணக்கார நாடுகளை நோக்கிய வரிய நாட்டு மக்களின் இடப்பெயர்வு கணிசமான அளவு குறைக்கப் படுகிறது.

இந்த மாற்றங்களால், பணக்கார நாடுகளுக்குப் பாதகமான விளைவுகளும் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. காலனித்துவ காலத்தில் இருந்து, ஐரோப்பாவை மையப்படுத்திய போதனைகளால் ஊட்டி வளர்க்கப்பட்ட மூன்றாம் உலக மக்கள், இனி தமது ஐரோப்பிய எஜுமானர் மீது வெறுப்படையும் நிலை தோன்றும். ஐரோப்பிய சொர்க்கத்தை நோக்கிய பயணம் நிச்சயமற்றது, ஆபத்துகள் நிறைந்தது என்பது புரியும்.

நாடு விட்டு நாடு வேலை தேடும் போக்கு, ஐரோப்பியக் காலனித்துவ காலத்திலேயே ஏற்பட்டுவிட்டது. 19-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், அடிமை வியாபாரம் தடை செய்யப் பட்டது. இந்திய, சிங்க கூவிகள் காலனிகளை வளப்படுத்த ஒப்பந்த அடிப்படையில் அமர்த்தப்பட்டனர். முன்னர், ஆப்பிரிக்க அடிமைகள் செய்த அதே வேலையை, மிகக் குறைந்த ஊதியம் பெறும் கூவிகள் செய்தனர். வேலை நேரத்துக்குக் கூவி, ஒப்பந்தம் முடிவடைந்த பின்னர் நாடு திரும்பும் வசதி, மேலதிக

ஊக்குவிப்புத் தொகை என்பன இவர்களை அடிமைகளிடம் இருந்து வேறுபடுத்தியது. இவற்றைத் தவிர, வேலைப்பனு, வேலை நேரம், தங்குமிடம், கடுமையான சட்டங்கள் என்பவை அடிமைகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட வசதிகள்தாம்.

நவீன அடிமைத்தனம் பிறந்தது.

பாடங்கள், படிப்பினைகள்

எஜமான நாடுகள், அடிமை நாடுகள். இந்த இரு பிரிவினையும் சரித்திரத்தில் ஆழுமாகப் பதிந் துள்ளதைக் காணலாம். புதிதாக சுதந்தரம் கிடைக்கப் பெற்ற அடிமை நாடுகள் வறிய நாடுகளாக இருந்தன. மற்றொரு பக்கம், காலனி யாதிக்கத்தின் மூலம் கொழுத்திருந்து ஜரோப்பிய நாடுகள், எஜமான நாடுகளாக, செல்வ வளம் பொருந்திய நாடுகளாக இருந்தன. நிலவுடமைச் சமுதாயம் மறைந்து, அந்த இடத்தைச் சந்தைப் பொருளாதாரம் பிடித்துக் கொண்டது. சந்தைப் பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டு இயங்கிய புதிய மத்தியதர வர்க்கம் உருவானது. இவர்களிடம் பணம் குவிய ஆரம்பித்தது.

பெரும்பாலான மக்கள் ஏழைகள். அவர்களுக்குப் பணம் தேவையாக இருந்தது. வசதி தேவையாக இருந்தது. அவரவர்க்கு விதிக்கப்பட்டதுதான் நடக்கும் என்னும் மதபோதனை அவர்களுக்குத் தேவையாக இருக்கவில்லை. தேவை, புதிய கடவுள். பணம். புதிய மதம். பணம்.

இது ஜரோப்பிய நாடுகளுக்கும் தெரியும். எனவே தான், அகதி மனுக்களைக் கவனத்துடனும் ஏச்சரிக்கையுடனும் அனுகுகிறார்கள். அகதிகளும்

ஆயிரம் சிரமம் வந்தாலும் பரவாயில்லை, பணம் ஈட்டி விடலாம் என்னும் நம்பிக்கையுடன் புலம் பெயர்கிறார்கள். இவர்களை, எஜமானர்கள் உபயோகித்துக் கொள்கிறார்கள்.

ஜோரோப்பிய நாடுகளில் முன்பு, ஒப்பந்தக் கூலிகள் செய்த அதே ‘அழுக்கு வேலையை’ அகதிகள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதிலும் இரண்டு, மூன்று பேர் செய்யும் வேலையை, தனியொருவர் செய்யவேண்டும். விசா இல்லாதவர் என்றால், அதிக வேலை, குறைந்த சம்பளம்.

அகதிகளின் ரத்தத்தை உறிஞ்சி ஜோரோப்பிய முதலாளிகள் கொள்ளலாம் சம்பாதிக்கிறார்கள். சக்கையாகப் பிழியப் பட்டு, நவீன அடிமைகளாக மாறிக்கிடக்கிறார்கள் அகதிகள். சொர்க்கத்தை நாடிச் சென்றவர்கள். சொர்க்கத்தைக் கண்டறிந்தவர்களும்கூட. ஆனால், அங்கும் ஒர் இருண்ட மூலை இருந்தது. ஏழு கடல் தாண்டி, ஏழு மலைத் தாண்டி, உயிரைப் பண்யமாக வைத்து இவர்கள் கண்டடைவது சொர்க்கத்தின் இருண்ட பாகத்தைதான்.

பணம், மேலும் பணம் என்று இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு இப்படி ஒடிக்கொண்டிருக்கவேண்டும்? பதிலில்லை. புலம் பெயர்ந்த பலரும் இப்போது நவீனத்தின் ருசியை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றாலும், அவர்கள் வாழ்வது ஒரு வகை நாடோடி வாழ்க்கையைத்தானே? வேண்டுமானால், நவீன நாடோடி வாழ்க்கை என்று சொல்லலாம்.

எமது நாடுகளில் உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் இல்லை. படிப்புக்கேற்ற வேலை இல்லை. எவ்வளவு உழைத்தாலும் எமது கஷ்டங்கள் தீர்வதில்லை. இப்படிப் பல காரணங்களை அவர்கள் முன்வைக்கலாம். ஆனால், இந்த நிலைக்கு யார் அல்லது எது காரணம் என்பதை ஆராயவேண்டாமா? உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் கிடைக்கிறதா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டாமா? ஜோரோப்பாவின் பள்ளப்புக்குப் பின்னாலுள்ள அரசியல், சமூகப் போராட்டங்களை மறக்கலாமா?

கலாசாரப் புரட்சியின் போது சீனா சென்று வந்த, இத்தாலிய எழுத்தாளர் அல்பேர்ட்டோ மொராவியா பின்வருமாறு கூறினார்.

‘ஜூரோப்பிய மக்கள், போர்க் குணாம்சத்தோடு பிறந்தவர்கள். அவர்களுக்கு இப்போது கலாசாரம் பற்றிக் கற்பிக்கப் படுகிறது. ஆசிய மக்கள், இதற்கு மாறாக கலாசாரத்தோடு பிறந்தவர்கள். அவர்களுக்கு இப்போது போர்க் குணாம்சம் பற்றிக் கற்பிக்கப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது.’

விடுதலைப் புலிகள்

மருதன்

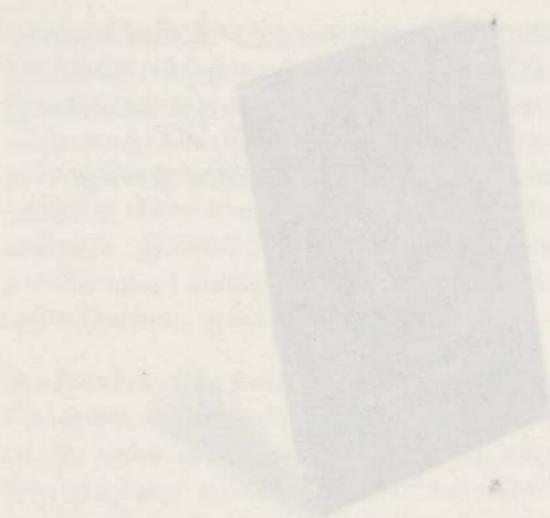
உலகின் ஒவ்வொரு கோடியிலும் விடுதலை வேட்கையுள்ள எத்தனையோ ஆயுதப் போராட்டக் குழுக்கள் பரவியுள்ளனர். ஆனால் விடுதலைப் புலிகள் (எ.டி.டி.சு) மிகவும் வித்தியாசமானவர்கள். அவர்களிடம் கடற்படை உண்டு. விமானப்படை கூட உண்டு.

உறுதியான தலைமை, ஒழுக்கம் மிகுந்த படையாளிகள், குறைந்த தளவாடங்களை புத்திசாலித்தனமாகப் பயன்படுத்தும் தன்மை. இதெல்லாம் விடுதலைப் புலிகளின் திறனுக்குச் சான்று. தங்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கும் பகுதிகளில் ஒர் இறையாண்மை மிகக் அரசாங்கமாக அவர்கள் நடந்துகொள்வது ஆச்சரியமான விஷயம்.

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம், அந்த இயக்கத்தை உருவாக்கி இன்றுவரை நடத்திவரும் பிரபாகரன் என்ற மனிதர், இலங்கையில் கடந்த பல ஆண்டுகளாக நடந்துவரும் மொழி / இனப் போரின் பின்னணி, இந்தியாவின் தலையீடு எனப் பலவற்றையும் தொகுத்து புரியும் வகையில் எளிமையாகத் தருகிறது இந்தப் புத்தகம்.

ISBN 978-81-8368-638-9

ரூ. 100

புதின் துவரியாக வெற்றிகூட விடுகலை செய்துவர்கள் எதிர்யாகவே ஏழை பொதுமைக் குழுக்கள் மற்றுமிழுமைகள். அதோடு விடுகலையை புதினம் (ஒன்றாக்கி) விடுகலை எதிர்யாகவே விடுகலை என்றும் கூறுகின்றன. கூடுதல், விடுகலையை விடுகலை என்றும்.

நடநாள் நடநாள், விடுகலை முத்து பகுதியானதை, குறைத்த முறை கிளை விடுகலையைப் பயன்படுத்துகிறது என்று. இதேபோல் விடுகலை புதினம் இரண்டாக்காக்கி விடுகலை எடுத்துப்பட்டது. இத்தகும் பகுதியில் விடுகலை முத்து பகுதியானதை மிகச் சூழ்நிலை அமைக்க விடுகலை புதினமாக விடுகலை என்றும்.

விடுகலையை புதினம் இல்லை, என்ற இயல்களை குறிப்பிட இன்றுவரை தட்டுவிட்டு விடுகலை எடுத்து, இதைக் கிடைத்த பத ஏன்கின்ற தட்டுவிட்டு விடுகலை / இன்று விடுகலை என்றும், இதுவரையில் கிடைத்த வாய்ப் பகுதியைப் புது நெருக்கடி பதித்து, விடுகலை எடுத்து விடுகலை என்றும் கிடைத்தும்.

200109784784934779

அகதிகள் எப்படி உருவாகிறார்கள்? எந்த நம்பிக்கை யுடன் ஓர் அந்திய நாட்டுக்குள் காலடி எடுத்து வைக்கிறார்கள்? அனைவருக்கும் புகவிட அனுமதி கிடைத்துவிடுகிறதா? கிடைக்காதவர்களின் கதி? ஜோப்பாவில் குடியேறிய பல ஈழத் தமிழர்கள் செல்வத்துடனும் செழிப்புடனும் வாழும்போது, அதே ஜோப்பாவில் பலர் விடின்றி, வேலையின்றி அங்கொரம் இன்றி அவதிப்படுவது ஏன்?

சிலர் உயிரைக் காக்க ஒடுகிறார்கள். சிலர், அரசியல் காரணங்களுக்காக. சிலர், பொருள் ஈட்டுவதற்காக. காரணங்கள் பல. நோக்கம் ஒன்றுதான். எப்படி யாவது புகவிடத்தில் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பல நூறு கனவுகளைச் சுமந்தபடி வந்து சேரும் அகதிகள், நம்பிக்கை இழந்து, அடையாளம் தொலைத்து, ஆயிரம் பிரச்னைகளுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தூலாசிரியர் கலையரசன் இலங்கைத் தமிழர்களை மையமாக வைத்து தன் அனுபவங்களை விவரிதி திருந்தாலும், பிற தேசத்து அகதிகள் குறித்த ஒரு தெளிவான பார்வையும் இதில் காணக்கிடைக்கிறது.

ஒரு தனி நபரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு அல்ல இது.

இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் குறித்த
முழுமையான அரசியல் ஆவணம்.

₹.100

ISBN 978-81-8493-477-9

Non Fiction / Politics

For free SMS alerts
on our new titles, send
START NHM to 575758

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

9 788184 934779

www.nhm.in/kizhakku